بېله دنیا

د لنډو کیسو درېیمه ټولګه

۲۰۲۵

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سريزه

«بېله دنيا» په دې ټولګه کې د يوې کيسې نوم هم دی. په يوه مقاله کې مې لوستي وو چې ځينې ليکوال د خپلو لنډو کيسو عنوان باندې کافي فکر نه کوي، لنډ د يوې کيسې عنوان ورته را اخلي. د مقالې ليکوال ويل چې د دې کار عيب به دا وي چې د لوستونکو په فکر کې هماغه يوه کيسه غټه شي او دا به د ټولګې پر نورو کيسو سيوري غوړوي. ما چې څومره فکر وکړ، تر «بېله دنيا» بل مناسب عنوان مې پيدا نه کړ. په هغه کيسه کې نجلۍ د خپل يوه عجيب خوب کيسه کوي او حيرانه ده چې پېښې په کې ولې هغسې ګډوډې دي. هلک ورته وايي: «د خوبونو بېله دنيا ده.» د دې کرکټرې د خوب ځينې برخې زما د خپل خوب صحنې دي، د غسې په «انتحاري بمبر» او بنيايي په يوه نيمه بله کيسه کې مې هم د ليدلي خوبونو عناصر ګډ دي. څنګه چې د خوبونو بېله دنيا ده، د کيسو هم بېله دنيا ده. دا په دې چې دواړه پر تخيل بنا دي خو توپير يې دا دی چې خوب خنډ نه پېژني او د عقل، اخلاقو، وجدان، او ټولنيزو مقرراتو پروا نه کوي خو کيسه بيا له دې سانسورونو ځان بشپړ نشي خلاصولی. له دې سره سره، د کيسې دنيا تر واقعي دنيا نسبتاً ارته، نابلده، هېښوونکې او خوندوره ده.

په دې ټولګه کې راغلې کيسې له ۲۰۱۰ تر ۲۰۲۵ کلونو کې ليکل شوې دي خو په بېلا بېلو ځايونو کې: کابل، امريکا، اسلام آباد، جرمني. نو کيسې د سوژو په لحاظ نسبتاً متنوع دي خو يوازې سوژې نه، بلکه ژانرونه هم په کې مختلف دي. «اوباما او عاطفه» ساينس فيکشن دی، «پټ قاتل»

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنايي يا پوليسي کيسه، دغه راز اکثره کيسې د رياليزم په سبک ليکل شوې دي خويوه نيمه سوررياليستي کيسه هم په کې مونده شي.

دا تولګه مې آنلاين خپره کړه. دا ځکه چې اوس به کوم کوم ناشر ته سوال کوې چې دا کتاب خو را ته چاپ کړه او هغه به درته وايي چې د کتابونو بازار خراب دی، څوک يې نه اخلي. که يې په چاپ له خپل جيبه پيسې ورکوې، نو دا هم له ځان سره زياتی دی. هم يې ليکه، هم پيسې پرې ورکوه! که کتاب دې چا ته مهم وي نو په پيسو به يې هم اخلي. خپرندوی چې وايي نه يې اخلي، معنا يې دا ده چې په چاپولو نه ارزي.

بنه نو اوس به ته وايې: که دا کتاب په چاپولو نه ارزي، نو خپروې يې ولې؟

بنه پوښتنه ده. منم چې زر کسان به دې کتاب لوستلو ته لېوال نه وي، خو سل يا نوي يا اتيا لوستونکي خو به يې غواړي. دا کتاب د همدغو لږو لوستونکو لپاره آنلاين خپروم. نه زما پيسې پرې تللې، نه د لوستونکي، نه د خپرندوی منت او احسان.

نور مو وخت نه نيسم.

«بېلې دنيا» ته ښه راغلاست!

محب الله زغم

23.10.2025 Uelzen, Germany

(c) ketabton.com: The Digital Library

تګ

د چهلستون د باغ په څنګ کې سوکه سوکه روان و. د باغ د نوي دېوال سیوری د کم سوري سړک بل سر نه اوښتی و.

له څنګه يې تېرېدونکي خلک سیوري ته ورته ښکارېدل. ایله دوه ګامه وړاندې لاره يې لیدلی شو، سر يې ټیټ و. امسا يې په لاس کې لړزېده. واسکټ یې پر کړوپې ملا دومره وزن اچولی و لکه کلونه پخوا چې به ده په بانګۍ ځړېدلي د اوبو غټ غټ ټیمونه غره ته خېژول.

له څنګه یې هر څوک تېرېدل او تر ده مخته کېدل، جګ، ټیټ، مزی، ډنګر، نر، ښـځه، هلک، نجلۍ ... خو ده ته مهمه نه وه. ده ته دا ټول لکه هغه ماشـومان ښـکارېدل چې مور ورته ویلي وي: «که د سـترګې له ډوبېدو وروسـته کور ته راورسېدې، نو ته پوه شه او دا لښته.»

د دېوال جوړه شوې برخه، قیر سړک او هواره لاره خلاصه شوه. کانکریټي سړک برې خوا ته غځېدلی و. بوډا ودرېد. ښي لاس ته يې وکتل. د زاړه دېوال د سمېټو په پلسترړ لړلې پخې خښتې او تورې وړې تېږې د منو تر ونو لاندې انبار وې. د ونو د ځینو پاڼو څنډې زېړې شوې وې.

مخ په بره روان شـو. د غټو خانو جالۍ لاره تنګه کړې وه. تر جالۍ یو - یو نیم ګز ها خوا ته پلن ژور تهداب کېندل شوی و. تر پخواني دېوال دوه چنده سورور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستمی یې کېده، لکه تر دې ځایه چې په منډو راغلی وي. ودرېد. ساه یې ژر ژر ایستله.

پر امسا یې زور وکړ. ملا یې لږه سیخه کړه. پورته یې وکتل. لا نیمایي لاره د کنډاو سر ته پاتې وه. مخ یې د باغ خوا ته واړاوه. داسې یې ښوده چې گنې هسې د باغ تماشې ته ولاړ دی. لمر د پغمان د غرونو پر څوکو سر لگولی و. وړانگې یې تتې وې لکه د هغه لاټین رڼا چې تېل یې تمام شوي وي. د چهلستون ړنگې ماڼۍ ته اوسپنیزې خوازې ترل شوې وې. ماڼۍ په تنظیمي جگړو کې لوټ او ورانه شوې وه.

ساه یې سمه شوه. روان شو. خلک یې له څنگه د خوشحالۍ د وخت په شان چټک تېرېدل خو دی د غمجن وخت په شان ورو ورو روان و.

له شا څخه چا غږ وکړ: با خبر!

ودرېد. په کراره یې سر واړاوه. له کښته یوه زلمکي لاسي گاډۍ ټیله کوله. دی څنگ ته شو. هغې جالۍ ته یې تکیه وکړه چې لاره یې له باغه بېلوله.

د زلمکي ډکه کراچي تېره شوه خو څو گامه وړاندې هغه هم ودرېد. بل زلمکی له پاسه راغی. د کراچۍ د ټیر له پاسه لگېدلې اوسپنې ته یې پړی واچاوه. د پړي سر یې په لاسونو کې تاو کړ. ویې ویل: یا الله، راځه.

بوډا روان شو. څو گامه وروسته یې ساه ډوبه شوه. د زړه دربا یې زیاته شوه. ودرېد. ورو ورو یې ساه سمه شوه. بیا روان شو. د کوتل سر ته چې ورسېد، بیا ودرېد. شا ته یې وکتل. د ونو پاڼې تورې ښکارېدې. لمر نه ښکارېده خو د پغمان د غرونو سر ته د توربخونو ورېځو له شا کمزورو وړانگو هڅه کوله چې مشرق ته وغځېږي. غرونه هم تور اوښتي وو. څو شېبې ودرېد. تیاره خوره شوه.

د واسکټ جېب یې په لاس وتپاوه. بیا یې لاس ورننه ایست. لاسي څراغ یې راوایست. ویې لگاوه. څراغ یې تته رڼا وکړه خو بېرته په کراره مړ شو. بټرۍ یې ختمې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلمه

څنګه چې سـړی ځړېدلې شـونډې ټيټ سر له دفتره ووت، د حوزې امر تيلفون پورته کړ. چا ته يې زنګ وواهه، ويې ويل: رييس صـاحب چېرې يې چې د غريبانو پوښـتنه هم نه کوې؟ - هاهاها، ګوره د مېلې خرڅ راووت. سـړی مې سـنت کړ. – نه، هغه نه، بل سـړی. – حمام ته مخامخ کوڅه کې چې کور جوړوي. – پخپله هماغه سـړی دی. – نه، بابا، پنځه ويشـت زره روپۍ مې ځنې وشـکولې، هاهاها.- بس نو همدومره مې خبر کړې چې ښـه پيوره غوا ده چې په کمو روپو يې خوشـې نه کې. – نه، اوس نه، همدا شـېبه له حوزې ووت، نيم سـاعت پس ته دې نفر ورولېږه. – خود، نو موږ سره چې ګرځې داسې مزې به کوې، هاهاها.

لمر د پغمان په غرونو باندې داسې ټيټ شوی و لکه د خوبولي سړي سر چې اوږې ته يې لوېدلی وي. د قرغې بند په سـپوږمۍ هوټل کې څو دانې شـنې رينجرې يوه په بلې پسې ننوتې، ورپسې دوه درې تور کروزينګونه. د پوليسو په يونيفورم کې باډيګاردانو د رينجرو له باډيو راټوپ کړل او لکه سپي چې د ښـتن غږ يې اورېدلی وي، سـترګې يې د موټرو دروازو ته ونيولې. د حوزې امر له لومړي رينجره راکښته شو، د موټر شا ته راغی او نورو ملګرو ته ودرېد چې وروسـېږي. باډيګاردانو ته يې وويل: هلکانو تاسـې همدلته اوسـئ، د ګارسون په لاس به ډوډۍ درولېږم. د يوه عسکر په لاس کې شنه پلاسـتيکي کڅوړه وه، هغه ته يې اشاره وکړه چې ورپسې ورشي.

د هوټل دويم چت ته وختل، قبلې خوا ته تخت بام ته ورغلل. د حوزې امر ودرېد، مېلمنو ته يې د کېناستو ست وکړ. په سپينو جامو کې يوه مېلمه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وریښمینو چپنه یې پر اوږو پرته وه، غږ وکړ: امر صاحب، څه دې راوړي، هغه تېر ځل غوندې خورد ضابطي شی خو به نه وي؟

پنځو واړو مېلمنو کټ کټ وخندل. د حوزې امر د عسکر له لاسه کڅوړه واخیسته، یو څلور ګوټی بوتل یې ځنې راوایست چې شین لېبل ورپورې سریښ و. ویې ویل: بچو، جنرالي دی جنرالي. دا نن یو چا له دوبۍ نه راوړی.

چپنې والا وویل: بې شکه دې، اوس دې منم.

بل مېلمه وویل: ته نو څه فکر کوې، د حوزې امر دی کم سړی خو نه دی.

ګارسون، راورسېد، په تور پتلانه، تور واسکټ او سپین کمیس کې لکه پینګوین ښکارېده. د خوراکونو مینوګانې یې د مېلمنو مخې ته کېښودې. د حوزې امر ورته کړه: اول به سلاد او سره کړي چرګ له ماهي سره راوړې، نوره ډوډۍ به وروسته راوغواړو.

ګارسون وویل: په سترګو صاحب.

هغه لا ګام نه و اخیستی چې ورباندې غږ شو: ګوره، یخی، ګېلاسونه او پیپسي همدا اوس راوړه. اوهو، ملګریه دومره ناوخته؟

د حوزې امر ورروان سړي ته غېږه خلاصه کړه.

هغه وویل: والله ښاروال صاحب سره بند شوم، راغلی و چې د سړک کار وګوري.

د حوزې امر، نوی راغلی کس نورو مېلمنو ته ورمعرفي کړ: دی د ناحیې امر صاحب دی.

د لومړي بوتل وروستي څاڅکي هم ګېلاس ته وروڅڅېدل. شنې چپنې والا غږ کړ: ګوره چې باقي نه شې.

د حوزې امر د بالښت له څنګه کڅوړه ورکش کړه، بل بوتل یې ځنې راوایست، ویې ویل: بې غمه اوسه، تر سهاره ځواب یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا چې ګېلاس يې په سر واړاوه، موبايل يې وشرنګېد. سترګې يې وموښلې، موبايل ته يې وکتل، وبونګېد: خدای مو خوار کړه، يوه شــېبه مې ارام نه پرېږدئ.

د ناحيې امر پوښتنه وکړه: څوک دی؟

- جنايي امر، نن شپه په حوزه کې نوکري دی.

موبايل يې غوږ ته ونيو: هلکه څه خبره ده؟ - کوم يو؟ - ولې؟ زياړې مه کوه چې همدا اوس مې څنګ ته ناســت دی. – دووس خانه خو وايې چوه نظارت خانه کې- هاهاها، سمه ده بيا سبا ته سره ګورو.

د ناحيې امر وويل: څه حساب و؟

- تا غم راته جوړ دی.

- زويه ما څه در کړي دي؟

- هغه خرکوس ته دې څه ويلي وو؟

- چا ته؟

- هغه، څه بلا نومېږي، هغه نن چې مو سنت کړ.

- ولې؟ څه يې کړي دي؟

- ګاونډی يې په چاقو وهلی.

د ناحيې امر ورانه ته ټک ورکړ او له خندا شين شو،هاهاها....

ټولو مېلمنو خپل منځي خبرې بس کړې، سـترګې يې په ده پورې ښـځې کړې؛ خو د ده هاهاها خندا روانه وه.

د حوزې امر وغرېد: دووس خانه، ته لا خاندې؟

د ناحيې د امر خندا پسې وغځېده، هاهاها. له ډېرې خندا نژدې شا ته نسکور شوی و؛ خو لاس يې پر ځمکه تکيه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېنې والا د حوزې امر ته وويل: په ملګري دې پېريان راغلل که څنګه؟

هغه لا خوله نه وه خلاصـــه کړې چې د ناحيې امر هماغســـې په خندا وويل: پېريان، پېريان خو مې په، په هغه کم عقله، ور، وروســـتلي دي، هاهاها

يو دم پر دسترخوان ايښي کاغذي دسمال ته ورټيټ شو، ژر ژر يې دوه درې دسماله واخيستل، پوزې ته يې ونيول، ويې ويل: توبه مې دې وي، ډېر مې وخندل. دې سره يې پوزه کش کړه. بل دسمال يې ورواخيست، اوښـــکې يې پرې وچې کړې، ويې ويل: دغه کم، کم عقله ســـړي ته مې خندا راغله. ما ورته وويل چې ګاونډۍ دې دعوا کړې چې د هغه پر مځکه کور جوړوې، دې دووس هم باور کړی.

د حوزې امر وويل: نو تا ولې ورته دا خب، خبره کوله؟

- څه به مې کړي وو، پنځه زره يې راته نيولي وو چې دا واخ، واخله او په کار مې کار مه لره. ما وې چې څه، څه رقم ډېرې پيســـې ورنه، ورنه وشکوم، بس دغه، دغه پلمه مې جوړه کړه.

د حوزې امر د لاس ورغوی ورته مخامخ په هوا کې ونيو، ويې ويل: واچ، واچوه دووس خانه.

هغه د لاس ورغوی داسـې کلک ورسره وجنګاوه او ټک يې ځنې وايسـت چې نژدې خپله رنګ شـــوی و. د حوزې امر وويل: بې، بې شـــکه دې دووس خانه، پلمه، پلمه دې زما کار هم جوړ کړ، اوس، اوس به يې دويم ځلي سنت کړم.

دا ځل د حوزې او ناحيې د آمرانو خندا د نورو مېلمنو په خندا کې ورکه شوه، هاهاهاها

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټلون

ایلسي د ایوا سیټي په دوکانونو کې د خپلې خوښې پټلون پیدا نه کړ. په ټولو کې هماغه ډیزاینونه وو چې دې دوه میاشتې مخکې لیدلي وو. بس ته وخته نیم ساعت وروسته ټارګټ مال ته ورسېده. د مال په دوکانونو کې پوره دوه نیم ساعته وګرځېده؛ خو اخر یې پټلون پیدا کړ. شکلی ډیزاین یې و. داسې چسپ چې په پایڅو کې یې د پښو د ننه ایستلو لپاره مجبوره شوه کونه پر ځمکه ولګوي او غبرګ لاسونه ورته تمبه کړي. هماغسې چې مګي ورته ویلي وو، د ورانه او د پوندو په حصه کې شپږ اووه اینچه ځای یې ریښکي ریښکي. چې وایې غوسته، د سپینو ورنونو غوښې یې د ریښکو تارونو له منځه بهر خوا ته راووتې او د ریښکو تر منځ چاودونه یې لا زیات کړل. جمپر یې راوایست او د هینداري مخې ته ودرېده. چنګه ملا او راوتلي ورنونو ته یې وکتل، بیا چپ لاس ته لړه تاوه شوه، د اوږې له سره یې هینداري ته وکتل. د پټلانه په شاتنیو جیبونو یې لاس تېر کړ. څېره یې وغوړېده. پټلون یې بېرته وکیښ، خپل هغه یې واغوست.

ماښام ایسلي خپل نوی پټلون واغوست او د بار په خوا روانه شوه. دا یې دویم ځل و چې فاکس هډ ته ورتله. اول ځل چې ورغلې وه، دوې میاشتې مخکې و، د اګسټ پنځمه. هغه شپه د مګي کالیزه وه. ملګرو سره ویلي وو چې ټول به په فاکس هډ کې راټولېږو او بیا به په ګډه سره د مګي کور ته ځو. په هغه شپه ټولو ملګرو، نجونو او هلکانو چا بیر چا ویسکي او چا ودکا وڅښل؛ خو ایلسۍ یوازې یو ګېلاس پیپسي واخیسته.

ایلسۍ د سترګو له مخې اوږدې خرمایي توني ډوله زلفې د ښي لاس په ګوتو لرې کړې. سپین شفاف پوستکی یې د څراغ رڼا ته وځلېده، د پیپسي ګېلاس یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو لاسونو په نريو ګوتو ټينګ کړ. لوسي ته يې وکتل چې د کم سوري نسواري مېز په بله خوا کې مخامخ ورته ناسته وه، ويې ويل: پوهېږې، دا مې اول ځل دی چې دلته راځم.

- څه؟ اول ځل؟

ايلسي د هو په بڼه سر وخوځاوه.

- دا څه وايې؟ دومره مشهور بار ته لا نه وې راغلې؟ پوهېږې، دا د ايوا خورا لرغونی بار دی. څو کلنه يې؟

- درويشت.

لوسي سترګې تنګې کړې، ايلسۍ ته يې په ځير وکتل، ويې ويل: رښتيا وايې؟ ودرېږه، ودرېږه. هلک انډيوال لرې؟

- امممهه، نه يې لرم.

لوسي د ويسکي له خپل درېم پيکه يو کوچنی غوړپ تېر کړ، په خندا شوه، ويې ويل: اوس پوه شوم چې ولې نه يې راغلې.

څنګ ته ناست زلمي پورې يې ځان ونښلاوه او هغه يې تر اوږې لاس چاپېر کړ، په خوا پورې يې ټينګ کړ. لوسي وويل: زه او جيم هره شبنه راځو. څنګه ګرانه؟

هلک په موسکه خوله وويل: باللـــلکل.

دواړو يو بل ته سره وکتل، پيکونه يې سره وجنګول، چېرس يې وويل،موسک شول او د موزيک تال ته يې اوږې وښورولې. د ايلسۍ نرۍ ګلابي شونډې موسکې شوې، تک سپين مرمرين، د تسبيح د دانو په شان منظم غاښونه يې ښکاره شول؛ خو بې له دې چې د خوشحالۍ احساس وکړي. دا يې زده کړي وو چې بايد د نورو د احساساتو بدرګه وکړي، ان که په درواغو هم وي.

چا د دروازې له خولې نارې کړې، ملګرو ځو به.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول د وره خوا ته وخوځېدل. له باره چې ووتل، مخامخ دوکان ته ورغلل. چا د سره چا د سپین واین بوتلونه واخیستل، ځینو د بیر د شپږو بوتلونو بسته په لاس کې بېرته راووتل. ایلسيې او لوسي څو پاکټه چپس واخیستل. ډېرو نجونو د خپلو مینانو په لاسونو کې لاسونه تېر کړي، ورسره جوړه جوړه روانې وې؛ خو ایلسيې له درې څلورو نورو بې جوړو سره لاره وهله. دوی په عادي مسایلو سره خبرې کولې خو جوړې والاوو د مینې سندرې بللې. څلور بلاکه شرق او بیا پنځه جنوب خوا ته، د مګي تر کوره په لسو دقیقو کې ورسېدل.

د موزیک غږ له ورایه اورېدل کېده. چې وررننوتل، څلور پنځه ملګري لا وختي هلته وو. ټول پخلنځي ته لاړل، خپل راوړي بوتلونه او د خوراک پاکټونه یې د غولي په منځ کې پر ګردي مېز کېښودل. چا څراغونه مړه کړل. موزیک بند شو، خاموشي راغله.

واو، هوووو

ټولو شور جوړ کړ.

پخلنځي ته مخامخ کوټه کې وړکۍ رڼا پیدا شوه، چا ډېوه بله کړه. د مېز پر سر د کالیزې کیک د شمعې په رڼا کې وځلېد. د یوه سړي او یوې ښځې څلوېښت پنځوس کلنو غږونو «مبارک دې کلیزه، مبارک دې کلیزه» په ترنم کې وویل. ورپسې ټولو په لوړ غږ ورغبرګه کړه: «مبارک دې کلیزه، مبارک دې کلیزه، مبارک دې کلیزه ګرانې ...»

مګي ډېوه په پوکي باندې مړه کړه، ټولو چکې چکې وکړې، هووووو، نارې یې وکړې.

څراغ بل شو. د مګي مور و پلار مګي په غېږ کې ونیوه، مېلمنو ته یې ښه راغلاست وویل. بیا یې وویل: «خوند واخلئ، ساعت مو تېر کړئ، ښه وخت، موږ درنه لاړو» دواړه لاس په لاس د دویم پوړ خوا ته روان شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیکونه سره وجنګېدل، موزیک چالان شــو. نڅاوې، شــور، ولولې. چا جوړه يي نڅا کوله، څوک په يوازې سر لګیا وو. ايلسيـ دېواله ته ډډه لګولې ولاړه وه او له وړکۍ کڅوړې يې په کراره يو يو دانه کاغذي چپس راایســته او تر غاښــونو لاندې يې کرپول. لکه په مجلس کې چې نه وي، له ټولو لرې، له ټولو بېله.

خو دا ځل ايلسيـ يوازې نه وه. فاکس هڅ ته له ټام سره جوړه لاس په لاس ورننوته. له دروازې سره ودرېدل چې د کېناســتو ځای پیدا کړي. د بار له کښــته سره، د بلیارډ د مېز له څنګه چا غږ وروکړ: واو، دا څوک وینم. راځئ راځئ، دلته له موږ سره کېنئ.

لوسي وه. هغې او جیم د هرکلي لپاره دوی ته لاسونه وښورول. دوی هم هماغسې وکړل او د هغوی مېز ته ورغلل. په مخامخ چوکۍ کې ايلسيـ بر سر ته تېره شوه، ټام خپل جمپر وکیښ، پر چوکۍ يې کېښــود، ايلسيـ ته يې وکتل: څه شــی درته راوړم؟

- بير.

هلک لوسي او جیم ته مخ واړاوه: او تاسو ته؟

هغوی خپل پیکونه ورښکاره کړل: مننه، موږ يې لرو.

هغه د بار د مېز خوا ته ورغی.

لوسي وويل: ای ځوانیمرګې، ښه انتخاب.

- البته.

درېواړو وخندل.

د بلیارډ د مېز څنګ ته يوه سپينه ښځه چسپ برجست پر تن، لنډه لمن او ارت ګرېوانه بلوز يې پر تن د سندرې ساز ته تاوېدله. مخ يې ښوی د دېرش کلنې؛ خو د لاسونو او د اوږې له نريو ګونځو او نسواري رنګه خاپونو يې ښکارېده چې په عمر پخه ده. په خېټې پورې يې تر بلوز لاندې پېرۀ کمربند تړلی و چې وړکۍ ښــکاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي؛ خو لکه اوړه چې تروشـــه شي او د تال له څنډو بهر ته وبهېږي، د دې خېټه هماغسې ځان ښکاروله.

ټام دوه اوږده ګېلاســـونه په لاســـونو کې راغی. یو ګېلاس یې د ایلسيـــ مخې ته کېښود، ويې ويل: چپس درته راواخلم.

- نه، مننه.

بيا يې غږ ټيټ کړ: غواړې چې د دې مېرمنې په شان خېټه وکړم.

ټولو وخندل؛ خو چا ښځې ته ونه کتل.

د بير ګېلاسـونه نيمايي ته رسـېدلي وو چې يوه نرۍ چابکه پېغله، چسـپ پتلون او کميس پر تن د موزيک د انتخابولو الماري ډوله ماشـين خوا ته ورغله. دوو هلکانو چې په بليارډ اخته وو، ورته لاره ورکړه. هغې د مايکل جکسن سندره چالانه کړه او سم لاسي ورسره ګډه شوه. د خلکو غږونه وار په وار سره تت شول، ټول غلي شول، د ګردو مخونه پېغلې ته واوښتل چې بريک ډانس يې شروع کړی و. په بليارډ اخته هلکانو، د بليارډ لکړې کېښـودې، څنګ ته ودرېدل او د نورو په شـان يې د نجلۍ په کړو وړو ظريفو حرکتونو سـترګې ښـخې کړې. ټولو د هغې ننداره کوله؛ خو يوازې هماغه پخه ښځه لا هم بې سوره او بې تاله تاوېده راتاوېده.

ســندره د ايلسيـ او ټام له ګېلاســونو سره يو ځای خلاصــه شــوه. ټولو چکې چکې وکړې او ټام تش ګېلاســونه د بار مېز ته يوړل، له هغې خوا يې ډک راوړل. هغه او ايلسيـ يو د بل غاړې ته لاسـونه واچول. د يو بل په غوږ کې يې مينې زمزې شروع کړې. ته وا په دنيا کې نور هېڅ څوک او هېڅ شــی نشــته، بس دوی او دوی دي. مخامخ ورته لوسي او جېم هم سره لګيا وو.

د بير دويم ګېلاســـونه هم خالي شــول. نرم موزيک د دوی غوږونه نازول. ټام ولاړ شـو، د ايلسيـ لاس يې ونيو. ميده ميده سـاز ته ګډ شـول. تېره شـنبه يې په بارن ډانس محفـل کې ولسيـــ نڅـا زده کړې وه. د دې جوړه يې او ګروپي نڅـا ځينې چلونه يې لا په ياد کې وو. مخامخ سره ودرېږي، لاســـونه سره ورکړي، لاســـونه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګلو قات کړي او یو ګام مخته راشي، مخونه سره نژدې کړي، بېرته نیم ګام شاته شي، هلک به ښـی لاس د نجلۍ ملا ته تېروي، نجلۍ به چپ لاس د هلک پر اوږه ږدي. په بل لاس د هلک لاس ونیسيـ او بیا د سـاز په تال په مدار لکه بېړۍ متناوبې څپې ته چپ او ښـي طرف ته وځمبېږي. بیا هلک په ښـي لاس د نجلۍ د چپ لاس د ګوتو سرونه ونیسي او هغه یې تر لاس لاندې وڅرخېږي. پنځه شپېږ دقیقې سره ونښېدل، سندره خلاصه شوه، ټولو ورته چکې چکې وکړې او دوی په شـونډو سره ښـکل کړل. دوړاه د بار خوا ته ورغلل. ایلسيـ نارې کړې: ټام، دې ته وګوره. د ګیدړې سر.

ټام د بار په دېوالي الماریو کې د رنګارنګ بوتلونو نه پاس د ګیدړې سر وکتل. ویې ویل: دا دې لا نه و لیدلی؟

- نه. مخکې یو وار راغلې ومه؛ خو دې ته مې پام نه و شوی.

- نو دې ته دې فکر نه و کړی چې ولې دغه بار «فاکس هډ» نومېږي.

- نه، ما ویل هسـې به یو نوم وي. څومره ښـکلی دی، وګوره سـترګې یې داسې ځلېږي لکه ژوندی چې وي.

ټام د بیر دوه نور ګېلاسـونه واخیسـتل. ویې ویل: زه به دباندې ووځم، سـګرټ څکوم.

- زه هم درسره ځم.

ټام دروازه خلاصـه ونیوه، ایلسيـ تېره شـوه او بیا ټام ووت. د مني باد پر پیاده رو پراته زېړې سرې پاڼې وښورولې. باد یخ و؛ خو پر ایلسي ښه ولګېده. بدن یې تود و. یخ باد د پتلانه له ریښـکو تارونو څخه تېرېده او د هغې په ورنونو لګېده. پونډې او ورنونو یې خوندوره یخنۍ احساس کړه. یوه پښـه یې مخته کېښـوده، بله شـا ته. سترګې یې د پتلانه په ریښکو تارونو ښخې شوې.

ټام هماغه ځای ته لاس وروړ چې د دې سـترګې ورپورې ګنډلې وې. پتونه یې په تاوده لاس لمس کړل، ویې ویل: ښکلی دی، ستا په شان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټام سګرټ ولګاوه. یوه دروند غبږ وویل: یوه دانه به ما ته هم راکې؟

دواړو د غبږ په لوري مخ واړاوه، یو بوډا له جړ پړ اوږدو څڼو او سپینې ږیرې سره د بار د وره په څنګ کې پر زینو باندې ناست و.

ټام ورته سګرټ ونیو. یو تور خیرن ګونځې ګونځې لاس، له شکېدلي لستوڼي سره وروغځېد. په لړزاندو ګوتو یې سګرټ واخیست. ویې ویل: لایټر خو دې راکه.

ټام ورنژدې شو، لایټر یې ورته بل کړ. ایلسيـ هم ورنژدې شوه. د بوډا له تنه تروش بوی رالټېده خو د سګرټو له لوګي سره بوی تت شو. ایلسيـ یو ګام شاته شوه. تر سترګو لاندې یې بوډا ته په ځیر وکتل، بوټونه یې شکېدلي وو. د پتلانه پایڅې یې شلېدلې وې. زنګنونه یې د کاوبای پتلانه له شکېدلو خیرنو پایڅو راوتلي وو.

ټام او بوډا سګرټ څکول او ایلسيـ ژر ژر ګېلاس ته سر ټیټاوه چې په دې پلمه تر سترګو لاندې بوډا ته وګوري. د بوډا سګرټ ژر خلاص شو. هغه راولاړ شو. په رېږدېدلو ګامونو له زینو کښته شو د بار د وره خوا ته وروګرځېد. پتلون یې په ورانه کې څو ځایه سوري او ریښکي ریښکي وو. بوډا ځمبېدلی د بار ور پرانیست او د ننه لاړ. د ایلسيـ سترګې د خپل پتلانه ریښکي ریښکي تارونو پورې ښخې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیمه

ماریا په کمپیوټر کې د فورمې په ډکولو لګیا وه. دا یې لومړی ځل و چې له سلواکیا څخه یوازې سر په دومره اوږده او لرې سفر وتله. د دریو میاشتو په مخه د امریکا ایووا پوهنتون ته روانه وه.

ماریا په فورمه کې نوم، کورنی نوم، عمر، جنس، د پاسپورټ نمبر، ټیفلون نمبر او اي مېل ادرس په جلا جلا کورګیو کې ولیکل. د فورمې وروستۍ برخې ته چې ورسېده، ټکنۍ شوه. د یوه کورګي مخې ته لیکل شوي وو: د عاجلو پېښو پر مهال چا ته خبر ورکړو: نوم – کورګی – قرابت – کورګی- د ټیلفون شمېره – کورګی – اي مېل ادرس – کورګی – بدیل ټیلفون نمبر – کورګی.

دغه برخه یې درې ځله ولوسته؛ خو سر یې پرې نه شو خلاص. د پرواګرام ناظم ته یې اي مېل ولیکه: د فورمې په پای کې «د عاجلو پېښو» څه مطلب دی؟

اي مېل یې ولېږه او د بیمې د معلوماتو په لوستلو لګیا شوه. «تاسو لپاره مو صحي بیمه برابره کړې ده. په بیمه کې معمولې ناروغۍ او بېړني واقعات شامل دي؛ خو که څوک له پخوا کومه ناروغي ولري او یا د غاښــونو چک اپ یا د ښــکلا لپاره عملیې یا درملنه وغواړي، د هغو لپاره به د بیمې شرکت پیسې نه ورکوي.»

ماریا ته خندا ورغله. مخ یې چپ لوري ته واړاوه. د جامو د الماری پله خلاصه وه. د الماری د پلې په هینداره کې یې ســپین غاښــونه چې لکه د تشریــفاتو د قطعې عسکر یو د بل په څنګ کې منظم ولاړ وو، وځلېدل. لاندې باندې غاښونه یې سره ونښــلول، لاندنۍ ژامه یې مخته وخوځېده. خوله یې جینګه کړه. اوس نو د دواړو ژامو ډېر غاښــونه یې په هینداره کې لیدلای شــول. بیا یې خوله خلاصــه کړه، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاښونه د ننه خوا يې هم له نظره تېره کړه. ويې ويل: بې غمه اوسه، د غاښونو چک اپ ته ضرورت نه لرم. بيا پاڅېده، هينداريې ته مخامخ ودرېده. د سره سپين مخ پر نرم شفاف پوستکي يې لاس تېر کړ. سر يې ښي او چپه خوا ته وګرځاوه، د غاړې پوستکی يې هم د مخ په شان ښکلی و. د جامو الماری ته ودرېده. په کوټبند کې ځړېدلې جامې يې يوه يوه تر نظر تېرې کړې. درې کوټبندونه يې د نورو له منځه راوايستل او د کتار په سر کې يې وځړول. پله يې پورې کړه. د الماری بلې خانې ته يې لاس د ننه کړ. د نوي چاپ شوي ناول درې ټوکه يې بېل کړل. کتابونه يې د مېز پر سر د لپ ټاپ په څنګ کې کېښودل. پاسنی کتاب يې پورته کړ. د کتاب په توربخوني پوښ باندې يې لاس تېر کړ. د ناول عنوان او خپل نوم ته يې په خوند سره وکتل. کتاب يې بېرته د دوو نورو پر سر کېښود. کمپيوټر ته کېناسته. د اي مېل صفحه يې راتازه کړه.

د پروګرام د ناظم اي مېل راغلی و: «په دې برخه کې به د هغه چا معلومات وليکې چې د عاجلو پېښو په صورت کې ورته خبر ورکړو. مثلاً که دې طياره رالوېږي، يا په ټرافيکي پېښه کې يا په بله وجه زخمي کېږې، يا کوما ته ځې يا مړ کېږې؛ نو بايد د کورنۍ له غړو يا نورو خپلو خپلوانو معلومات دې راسره وي چې خبر ورکړو.»

اي مېل يې بيا ولوست. چورتي شوه چې د چا نوم وليکي.

ميخاييل؟ نه. هغه اوس خوشې کړې وه. شپږ کاله سره ملګري وو خو اوس د دې په کيسه کې نه ده.

پلار؟ هغه خوارکی د زړه تکليف لري. که نابېره د لور د مړينې خبر واوري، زاره به يې وچوي.

مور؟ سمه ده چې دا له مور و پلار سره نه اوسېږي او په دوو مياشتو کې هم له هغوی سره نهويني؛ خو بيا هم مور مور ده. د مور هغه سخته يې ژړا يې تر اوسه نه وه هېره شوې. دا اته کلنه وه، له کوره ووته چې مکتب ته لاړه شي. درېم منزل ته چې ورسېده، پورته يې وکتل. مور يې د اپارتمان ور پورې کړ. دا د زينو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کټارې باندې پړ مخې سپره شوه، يوه پښه يې دې خوا ته ځوړنده بله ها خوا ته، د مکتب بکس يې په شا. لاسونه يې په کراره خوشې کړل. مخ په ځوړ وښوېيده، وار په وار تېزېدله. د دويم پوړ له کړليچه چې تېره شــوه، بکس يې ښـــۍ خوا تـه وخوځېده. د دې توله ورسره خرابه شـــوه، راخطا شـــوه. سر يې د پوړۍ په ژۍ ولګېده او نور په ځان پوهه نه شوه. يو وخت يې چې سترګې پرانيستې، د روغتون په بستر باندې ستوني ستغ پرته وه. د مور چيغه يې واورېده: «اوه، ګرانې لورکۍ، وه زما شـيرينې، ته راويښـه شوې. پاوله، هله ژر کوه راشه، لورکۍ مو خدای جوړه کړه. د مور اوښـــلنې ســـترګې تکې سرې وې. مور يې تر ډېره وختـه د دې لاس ښکلاوه او اوښکې يې تويولې.

نه، د مور نوم خو بيخي نه شي ليکلای. هغه به څنګه د لور د مرګ خبر وزغملای شي. نه کېږي.

ځان سره يې وويل: نو څوک؟

څو شېبې وروسته يې وليکل: نوم: نتاشا، قرابت: د ترور لور، ټيلفون شمېره: 00421

ښــــه نـو پـه اي مـېـل ادرس کـې يـې څـه ولـيـکـم؟ امـمـم، پـيـدا مـې کـړ: natasa2012@gmail.com

کټ کټ په خندا شوه، ويې ويل: بيا دې په نتاشا پسې وګرځي چې پيدا يې کړي. که مړه شـوم، د اسـامه په شـان مې دې سـمندر ته ورخطا کړي چې د ماهيانو د خوراک شم. انسان چې مړ شو، مړ دی، څه په قبر کې څه په سين کې.

فورمه يې ورولېږله.

اوونۍ تېره شوه. ماريا ګلابي رنګه لوی سـفري بکس له الماری څخه راوايسـت او پر تخت باندې يې کېښـود. زنځير يې خلاص کړ، جامې يې په کې کېښـودې. پلار يې پوښتنه وکړه: څو بجو ته يې غوښتې يې؟

نهه بجې بايد په ميدان کې اوسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې د قهوې پياله پر مېز کېښوده، ويې ويل: زه درسره مرسته وکم؟

ماريا موسکۍ شوه: نه مورې. هر څه مې تيار دي، فقط په بکس کې يې ږدم.

کالي يې خلاص شول، د مېز له سره يې کتابونه راواخيستل او د بکس په يوه کونج کې يې کېښـــودل. بکس يې بند کړ. لپ ټاپ يې مړ کړ. مور ته يې وکتل. هغې خپل خاوند ته په سترګو کې اشاره کوله. ماريا پوښتنه وکړه: مورې، څه خبره ده؟

مور يې غلې وه. پلار يې وويل: ورته ووايه کنه.

مور وويل: هسې، ستا د صحي بيمې تشويش راسره و.

- څنګه تشويش؟

- وايم بيمه دې څه رقم ده؟

- که هلته کومه ناروغي راپېښه شي، بيمه به مې د علاج پيسې پرې کوي؛ خو د غاښونو او فيشن لپاره پيسې نه راکوي. هغه خو مې هسې هم نه دي په کار.

- د مړي څنګه؟

- د مړي؟

مور يې له مېزه سترګې پورته کړې، دې ته يې وکتل: ګوره، که هلته مړه شي د جنازې د راوړلو پيسې به دې څوک ورکوي؟

- مورې، دا څه وايې؟

د مور غږ يې داسې تېز شو لکه له چا سره چې جنګ وکړي: ښه وايم. مور خو خپل کور د تا لپاره نه شو خرڅولای چې د تا مړی ورباندې راوړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوباما او عاطفه

د سپینې مانۍ مخې ته لوی میدان د خلکو نارو په سر اخیستی دی. نر او ښځه په درې څپیزو چیغو د ((شـــیزوفرین)) نارې وهي: شيـ زوـ فرین، شي ـ زو ـ فرین

بارك حسن اوباما په حیرانۍ سره خلکو ته ګوري. تېر کال، چې ده په دویم دورکې هم انتخابات وګټل، دغه مخامخ میدان د ده له مینه والو ډك و؛ خو دا ځل خبره بل ډول ده. نن دغه لوی میدان د ده له مخالفانو ډك دی. د ۲۰۹۵ عیسوي کال د سـپټمبر څوارلســـمه ده. اوباما په دې نه پوهېږي، چې څوك دی؟ ځان ورنه ورك دی. د انتخاباتي مبارزو پر مهال د ده رقیبانو ویل، چې دی بې مور او بې پلاره هلك دی؛ خو هغه وخت ده دغو خبرو ته اهمیت نه ورکاوه. دی د بارك حســـین اوباما لمسی دی. نیکه یې د خپل جمهوري ریاست په دوو دورو کې له عراقه خپل عسکر وایستل او په افغانستان کې یې سوله ټینګه کړه.

ځوان اوباما بیا په تېره دوره کې د اسراییلو او فلسطین تر منځ ځنډنه لانجه غوڅه کړه. دی پر ۲۰۹۰ کال د امریکا ولسمشر ـ شو. په شواروز کې شل او کله کله دوه ویشت ساعته کار کوي. ستړیا نه پېژني. په سیاست کې یې تر اوسه کومه غلطي نه ده کړې.

درې ورځې مخکې پر امریکایانو یو مصـــیبت نازل شـــو. امریکایان بوړنېدلي دي، لوری لودن ورنه ورك دی. اوباما خپل ټول کارونه یوې خوا ته پرې ایښـــي دي، چورتونو په مخه کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د امریکا لوی ارواپوه ځان ته وروغوښت. له هغه یې وپوښتل: شیزوفرین څه ډول ناروغي ده؟

ـ ښاغلیه! دا اروایي ناروغي ده. سړی په دې ناروغي کې د خیال او واقعیت فرق سره نه شي کولای. که په خیال کې اسمان ته پورته شي؛ نو گومان کوي، چې په ریښتیا هم اسمان ته ختلی.

ـ لکه ما؟

ـ نه، نه، صاحبه دا څه وایاست؟

ـ ولې زه خپل بابا ((مور)) بولم؟

ارواپوه خپلې ذره بیني عینکې د پزې پر سر برابرې کړې، ویې ویل: جناب! هر انسان فطرتاً له خپلې مور سره ډېره مینه کوي.

ـ خبره د مینې نه ده.

ـ صاحبه! زه تاسې

ولسمشر یې خبره ونیوه: زه ښه پوهېږم، چې مشر اوباما زما نیکه دی؛ خو کله چې د هغه قبر ته درېږم، گومان کوم، چې هغه مې مور ده. زړه مې ټوپونه وهي. د مور کلمه مې بیخي غیر ارادي له خولې څخه راوځي.

ارواپوه د تندي خوله وچه کړه، ویې ویل: صاحب! تاسو د مور مینه په ریخه لیدلې نه ده. ستاسې مور ستاسې له زېږونه مخکې په حق رسېدلې وه؛ ستاسې روح د مور د مینې تږې ده؛ ځکه خو تاسې دغه مینه په بابا ماتوئ.

اوباما له چوکۍ پورته شـو. څو گامه یې واخیســتل، بیا یې وپوښــتل: زه ولې دغه مینه د مور او د انا په قبر نه ماتوم؟

ارواپوه په رېږدېدلي غږ وویل: عالیجنابه! تاسې خپل بابا ته ډېر ورته یاست.

اوباما مېز په سوك باندې وډباوه. د هغه د تندي گونځې، د ارواپوه رنگ والوځاوه. ارواپوه یې تر لاس ونیو. ویې ویل: ته ما غلطوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو شېبې چوپتیا وه. ارواپوه د خپل زړه دربا او د اوباما تېزه ساه اورېدله. خاموشي د ولسمشرـ تر غوسې لا ځورونکې وه. اوباما خپل سر پر مېز ایښی و. اوږده شېبه وروسته یې سر پورته کړ، په لاس باندې یې ارواپوه ته د وتلو اشاره وکړه.

ولسـمشرـ تر مازدیګره پورې یوازې سر ناسـت و. په انټرنېټ کې یې د ارثیت (genetics) په باره کې مطالعه کوله. مازدیګر یې د جنیټیك پروفیسرـ ځان ته وروغوښت.

اوباما وویل: زه ولې خپل بابا ته دومره ورته یم؟

ـ جناب! تاسې د هغه لمسیـ یاست، هغه ستاسې د مور پلار دی؛ نو دا طبیعي خبره ده.

ـ په ټوله دنیا کې دوه نور داسې کسان شته، چې هر څه یې سره یو شی وي؟

ـ نه.

ـ نو زه او نیکه مې ولې داسې یو؟ زموږ هر څه سره ورته دي. ذوق او سلیقه مو یو دی، زما ایټالوي پیزا خوښېږي، د هغه هم خوښېده، اچار مې بد اېسېږي، د نیکه هم بد اېسېده. دا ولې داسې ده؟

اوباما یوه شـېبه غلی و، د کوټې اوږده یې په چابکو ګامونو لنډاوه. بیا یې وویل: ولې موږ دومره سره ورته یو؟

سر ته یې لاس یووړ: وګوره زما ویښته، زما سترګې، زما شونډې، زما هر څه. زموږ ونې، ولې، ملاوې، د پښو اندازې، زموږ هر څه عین شی دي. دا څنګه امکان لري؟ وایم څنګه؟

ارواپوه نارې تېرې کړې. ویې ویل: صاحب! دا د ارثیت مسئله ده.

اوباما په قهرېدلي غږ وویل: دروغ ولې وایې؟ غبرګولي وروڼه هم دومره سره ورته نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارواپوه خبرو ته خوله جوړه کړه، ويې ويل: صاحب!

اوباما د ميز له سره قلمداني ايسته وار کړه، چيغه يې کړه: ووځه.

تر ماخوستنه يې د خپلې کورنۍ په باب تحقيق وکړ. نورو ورته ويلي دي، چې مور او پلار يې په يوه ټرافيکي پېښــه کې وفات شــوي وو. نيکه يې د ده پالنې ته وخت نه درلود. دی په روزنتون کې ستر شوی و. هغه خپل نيکه او انا هم له نژدې نه وو ليدلي. څو پورې چې هغوی ژونـدي وو، هېڅوك نه پوهېدل، چې بارك حســـن د اوباما لمسیــ دی. هېڅا هغه نه و ليدلی. تل به ســـاتونکي ورسره وو. ده حق نه درلود، چې له خپل باغ څخه ووځي. هر ډول امکانات هملته ورته برابرېدل.

اوباما په انټرنـټ کې د هغې ورځې ټولې ورځپاڼې وکتلې، چې مور او پلار يې مړه شـوي وو. په يوه اخبار کې هم د ده په باب څه نه وو ليکل شـوي. سکرټرې ته يې وويل: د ((مېري)) ولادي روغتون ريس راوبوله.

پخپله بېرته په انټرنـټ باندې لګيا شـــو. نيم ســـاعت وروســـته د روغتون ريس راورسـېد. څو شـېبې دواړه غلي وو. اوباما په دوو ګوتو باندې خپل تندی سـولاوه. بيا يې د غټو ګوتو په شا خپلې سترګې وموښـلې. د جېمز سـترګې د ولسـمشرـ په لوري ګنډلې وې.

اوباما وپوښتل: زما د زېږېدو دقيق وخت راته ووايه.

ــ ۲۰۲۰ کال د نومبر درېيمه د سهار اته بجې او پينځه ويشت دقيقې

ــ مور مې د موټر په ټکر کې مړه شوې وه؛ نو زه څنګه وزېږېدم؟

ــ صـــاحب! هغه چې يې روغتون ته راوړه، ته يې په نس کې لا ژوندی وې، هغه مو عمليات کړه. تاسې مو د هغې له نسه راوايستئ.

ــ دا کيسه مې ډېره اورېدلې ده. د ۲۰۲۰ کال راجستر دې راوښيه.

جېمز وويل: صاحبه، اممم ما ويل، زما بيخي په ياد دی، همدغه وخت و؟

ــ وايم ليست راوښيه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جېمز د خپل ساعت بلوتوت فعاله کړ. پر مخامخ دېوال يو چوکاټ ښکاره شو. د چوکاټ پر سر ليکل شوي وو: په ۲۰۲۰ کال کې زېږېدلي ماشومان.

اوباما وويل: زما نوم په کې راوښيه.

جېمز په ليست کې د بي توری راوړ، د نومونو اوږد رديف و، خو د بارك حسن نوم په کې نه ښکارېده.

اوباما لا بله پوښتنه نه وه کړې، چې د استخباراتو مشر- کوټې ته ننوت. ويې ويل: ښاغليه ځينې خبرې دي، چې ښاغلی جمېز پرې نه دی خبر، اجازه راکئ، زه يې درته تشرېح کړم.

اوباما وويل: زه يې اورم.

ــ ښاغليه! خبره داسې ده، چې د امنيتي ملحوظاتو په خاطر ستاسې نوم په راجستر کې نه و ليکل شوی، دا د مشر- اوباما سپارښتنه وه، چې هېڅوك دې ستاسو په باره کې خبر نه شي.

ــ ما د خپلې مور يادښتونه ولوستل، د هغې په يادښتونو کې د اميدوارۍ خبره نشته. هېڅ کلينيك ته د خپل حمل د معاينې لپاره نه وه ورغلې. ما د ټولو ولادي کلينيکونو راجستر کتلی.

ډاکتر جېمز وويل: کېدای شي. اممم، ځينې ميندې خپل معاينات نه کوي.

ــ دا نو ډېره احمقانه خبره ده، چې د امريکا د جمهور ريس لور دې خپل معاينات ونه کي. زه پوهېږم داسې څه شته، چې تاسې يې رانه پټوئ. ځئ ورك شئ، زه به يې پخپله پيدا کم.

اوباما په خپل اتاق کې يوازې ناست و. د ټلويزيون ريموټ يې په لاس کې و. درګرده يې چېنلونه بدلول رابدلول. داسې ښکارېدل، چې دغه کار به غيرارادي کوي؛ خو يو وار پر چوکۍ نېغ شو. په يوه چېنل کې سل يو نيم سل پسونه يې ښکاره کړل، چې ټول سره يو شان وو، بيخي سره ورته وو، تا به ويل چې د يوه پسه عکسونه يې سره څنګ په څنګ ايښي دي. دا د لومړني کلونېنګ په هکله يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مطلب و، چې په تېره پېړۍ کې تر سره شـــوي وو. يو دم دغه مطلب بند شـــو. سندره شروع شوه.

اوباما پاڅېد. د مېز له روکه يې البوم راوايســـت، خپل عکســـونه يې د مېز پر سر کتار کړل، د خپل نيکه عکســـونه يې هم ورسره کېښـــود. عکســـونه يې سره ګډوډ کړل، بيا يې سره کتار کړل. په ځير يې ورته وکتل. د نيکه عکسونه يې پکې پيدا نه کړل. ټول عکسونه لکه د کلون شويو پسونو انځورونو سره ورته وو.

عکسونه يې ژر راټول کړل، په روك کې يې واچول. په منډه د سپينې ماڼۍ چمن ته ووت. هليکاپټر ته وروخوت. پيلوټ ته يې وويل: کلونينګ سنټر.

هلته يې له پوهانو د کلونينګ په باره کې معلومات واخيســـتل. اوس پوه شـــو، چې ولې ده ته په مکتب کې د بيولوژي درسونه نه وو ورکړل شوي.

څلور ورځې نورې تېرې شوې، بارك اوباما له هېچا سره ونه کتل. په ځان کې ډوب و. د امريکا کابينه او کانګرس حيران وو، چې څه وکړي.

د استخباراتو مشر د کلونينګ او جېنيټك کارپوهانو ته دنده ورکړې وه، چې د دې رســـوايي لامل پيدا کړي. هغوی دې نتيجې ته سره ورســـېدل، چې د اوباما په بدن کې د عاطفې جېن د دې لانجې سبب ګرځېدلی، که د عاطفې جېن د ده په وجود کې نه وای؛ نو ده به هېڅکله خپل بابا ته د مور خطاب نه کاوه. دی ځکه هغه مور بولي، چې د هماغه کلونېنګ دی. هره حجره هغه حجرې ته د مور په ســـترګه ګوري، چې دا ورنه پيدا شوې وي.

د استخباراتو مشر پوهانو ته امر وکړ، چې د اوباما د کلونېنګ په بل نسل کې، چې اوس په لابراتوار کې کار ورباندې روان و، د عاطفې جېن له منځه يوسي.

پر پينځمه ورځ اوباما خلك د ســـپينې ماڼۍ مېدان ته وروبلل، ويې ويل: نه پوهېږم چې زه څه شی يم؟ انسان يم که روبوت؟ د سياست ماشين يم که د انسان په لاس جوړه شـــوې نانځکه؟ دا دومره وخت نه ما ځان پېژانده او نه تاســـو پېژندلم. له ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره دوکه شوې وه، د امریکا له ټولو خلکو سره دوکه شوې ده. زه نارمل انسان نه یم. زه له خپلې مور نه یم زیږېدلی.

په سترګو کې یې اوښکې وځلېدې، په ریږدېدلي اواز یې ویې ویل: زه د مشر اوباما کلون شوی کاپي یم.

د خلکو تر منځ خپل منځي خبرې پیل شوې. لویه غوغا پورته شوه.

شیبه وروسته اوباما خپل لاس پورته کړ. د خلکو غږونه کرار کرار غلي شول.

اوباما وویل: تاسې انسانان څومره ټیټ خلك یئ. د خپلې ارامۍ لپاره، د دې لپاره چې تاسې هوسا ژوند ولرئ، په هرڅه لاس پورې کوئ.

تاسو دومره فکر نه و کړی، چې یو لابراتواري سړی به څه احساس ولري؟

ما پوره پېنځه کاله ستاسو خدمت وکړ. ستاسې ډېرې ستونزې مې درحل کړې؛ خو تاسې به زما ستونزه راته څنګه حل کړئ؟

چوپتیا خوره وه. اوباما څو شېبې غلی شو، تا ویل چې ټوله دونیا ګونګۍ ده، ان د مرغانو اواز هم نه اورېدل کېده.

اوباما بیا شروع وکړه: تاسې ما ته زما هویت راکولای شئ؟ تاسې ما ته د یوه نارمل انسان روحي سکون راکولای شئ؟

څو شېبې یې په چوپه خوله خلك څارل، بیا یې وویل: نه، تاسې زما لپاره هېڅ نه شئ کولای.

بیا غلی شو. چوپتیا اوږده شوه. د استخباراتو مشر ناکراره دې خوا ها خوا کتل.

اوباما بیا په خبرو سر شو: تاسې انسانان، چې زما لپاره دومره کوچنی کار نه شئ کولای؛ نو زه به ولې ستاسې خدمت وکم؟

چا ځواب ورنه کړ.

بیا یې وویل: تاسو ته وایم. زه به ولې ستاسو لپاره کار وکم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلك لكه مخكې غلي وو.

اوباما وويل: ما غوښتل له تاسو څخه غچ واخلم. ما كولاى شول د اټومي حملې امر وركم، ټول انسانان د سترگو په رپ كې له منځه يوسم؛ خو دا كار مې ونه كړ.

څنډ وروسته يې وويل: خو زه به بيا هم تاسو ته خدمت وكم.

خلك ورته حيران كتل.

ويې ويل: پوهېږئ؟ يو شى، فقط يو شى دى، چې ما دې كار ته اړ باسي. هغه عاطفه ده. زه له انسان سره مينه لرم. ما دغه مينه نه پرېږدي، چې انسان ته ضرر ورسوم.

د خلكو چكچكو او شور لكه د اسرافيل دويمه شپېلۍ د سپينې ماڼۍ په ميدان كې ژوند راژوندى كړ.

اوباما وويل: خو يوه خبره شته، دې نه وروسته به هېڅوك حق نه لري، چې د انسان كلون جوړ كي.

خلكو يو بل سره په غېږ كې نيول، اوباما ته يې لاسونه خوځول.

د استخباراتو مشر د كلونېنگ مركز ته زنگ وواهه:

ــ څنگه شو؟ په نوي اوباما كې مو د عاطفې جين سره څه وكړل؟

ــ ايسته مو كړ؟

ــ بېرته يې كېږدئ.

ــ څه شى؟

ــ وايم غبرگ يې كئ.

07-Dec-2009

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتحاري پمپر

کلونه وروسته د سردار داوود خان روغتون ته لاړم. هر څه راته نا اشنا او بل ډول ښکارېدل. د اول پوړ په دهلېز چې ورننوتم، چپ لاس ته تاو شوم. دهلېز د شیکاګو د هوایي میدان د ټرمینل غوندې لوی او له خلکو ډک و. خلک هم ناروغانو غوندې نه ښکارېدل، د مسافرو په شان د چا په لاس کې ټیرونو والا بکسونه و چې په ځان پسې یې څکول او ځینو پر اوږو وړکي بیکونه اچولي وو.

نه ټرمینل خو نه و. له ټرمینله یې توپیر په دې کې و چې په دې دهلېز کې کانکریټي متې یا ستنې ډېرې ولاړې وې. دغو متو د دهلېز سور په درېو برخو ویشلی و او په اوږدو کې هم هر پنځه ګامه وروسته به دې یوه مته مخې ته راغله. دوه نور توپیرونه یې هم وو. یو دا چې چت یې ټیټ و، زموږ د کورونو غوندې او بل دا چې د ټرمینل د دواړو خواوو دېوالونه سر تر پایه یا ښیښې وې یا رستورانونه دې په کې لیدل او یو نیم ځای کې تشنابونه؛ خو دلته دې سترګې یوازې پر بې کړکیو کانکریټي دېوالونو لګېدې. چې یو څو قدمه مخته لاړم نور توپیرونه یې هم رامعلوم شول. د شیکاګو په ټرمینل کې دواړو خواوو ته ګېټونه وو چې په انګریزي تورو او عددونو نومول شوي وو لکه ګېټ (E 45). له دغو ګېټونو څخه په هوا کې یوه لاره د الوتکې وره ته تېره شوې وه. له باندې نه دغه لارې سپین کانټیرونه وو چې یو د بل له خېټې راوتلی او ټول سره تړلي وو؛ خو د ننه چې به ورغلې، ویل به دې چې په تنګ دهلېز کې روان یم. د هر ګېټ له خولې سره په ارت دهلېز کې دوه درې سوه چوکۍ لګېدلې وې چې مسافر به وربانديې کېناستل، د ګېټ په خوله کې د ولاړو مېزونو شا ته د دېواله سکرین ته به یې کتل چې کله د دوی د بورډنګ وخت رارسېږي. هغوی چې وخت ورته ډېر و اکثره به خپل لپ ټاپونه یا آی پېډونه ایستلي لیکل یا لوستل به یې کول، ځینو کتاب لوست او یو نیم به په

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبایل کې ګېم واهه. خو د روغتون په دهلېز کې يوه چوکۍ هم نه وه ايښې، ټول خلک د دهلېز په منځ کې روان وو. نه پوهېږم ولې په اول نظر کې دا ځای راته لکه د شیکاګو ټرمینل ښکاره شوی و، دا او هغه خو لکه ځمکه او اسمان سره توپير لري.

زه د خلکو په ګڼه ګوڼه کې د دهلېز په منځ کې روان شوم. تا راته ویلي وو چې هر وخت به د خلکو په منځ کې ګرځې، شاوخوا به دې څارې او که په چا باندې شکې شوې، ځان به تربڼه باسې. تا راته دا هم ویلي وو چې ګوښه ځایونو کې به نه ګرځې، داسې ځایونو کې چې د خلکو تګ راتګ په کې کم وي. د چپ لاس له مټو ها خوا ته د دهلېز پر سپېره غولي هېڅوک نه وو. د دې خوا د دېوالونو خړ نخودي رنګ هم لکه د پېس بني ادم پوستکي ځای ځای سپین او يو څه ژور و، لکه چا چې په لاس باندې رنګ ګرولی، توږلی وي او لاندينی استر يې رابرسېره کړی وي.

دغسې بره خوا روان وم چې د پوليسو په لباس کې زما په قد، غنم رنګی برابر سړي ځان راته نژدې کړ. دا څو شېبې مخکې مې دی ولید چې د دهلېز له لوی ښيښه يي وره څخه د باندې ووت. د وتو په وخت کې يې ما ته راوکتل خو دغسې ووت. سړی راته موسک شو، لکه ملګری. نه پوهېږم څه يې وويل، هماغه بې معنا خبرې چې له يو چا سره د خبرو د پیلولو لپاره يې کړې، «ګرمې ډېره نه ده؟». ده څو وارې هڅه وکړه چې ما له ځانه سره د دهلېز چپې خوا ته چې هېڅوک په کې نه وو، وڅکوي؛ خو ما ته ستا خبره ياده وه چې له ګڼې ګوڼې به نه ووځې. د هغه خبرې مې يو مخ هېرې دي، ان په دې نه پوهېږم چې دا زما خيال و، زما وهم و که هغه رښتيا په ما پسې راغلی و.

ورور مې عصمت الله، هغه چې د غاښو ډاکتر دی، راباندې غږ وکړ: «د نورالله انډېوالان درته ولاړ دي چې ودې ګوري.» نورالله ورور مې تر ما درې کاله مشر دی، هغه اوس په سويډن کې اوسېږي. د حربي ښوونځي د دورې يو څو ټولګيوال يې په دې روغتون کې ډاکتران دي. ډاکتر نثاراحمد همراز مې ولید چې تر نورو دنګ، کريمي رنګه پتلون او سپين کميس يې ډنګر بدن پوښلی دی. د دهلېز چپې خوا ته وګرځېدم. د يوه بل دهلېز په خوله کې د ښيښه يي وره مخې ته مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورالله له ملګرو سره د غېږې روغبړ وکړ. هرچا راته ويل: «سفرونه په خير، په خير راغلې. ولله چې درپسې خپه شوی وم. سفر دې څنګه و؟ سات دې تېر شو؟»

دوی تر لاسونو ونيولم، په نري دهلېز يې ننه ايستم. دهلېز لکه هماغه لارې و چې د ټرمينل له ګېټه د الوتکې وره ته ورتله. دېوالونه او غولی يې په تور بخون فولادي رنګه موکېټ پټ وو. د دهلېز په يوه نسبتاً ارت ځای کې، پر غولي په کريمي رنګه پوښ کې يوه پنډه توشکه پرته او وربانديې دوه ګردي نل وزمه بالښتونه ايښي وو، لکه د ناوې تخت. زه يې پر توشکې کېنولم. ښځې نجونې راپيدا شوې، دنګې تورې، په ونه برابرې غنم رنګې، له نارينه وو سره لاس په لاس لکه زوم او ناوې. يوه يې زما څنګ ته کېنوله. شېبه وروسته پاڅېدو، په نورو جوړو پسې روان شوو. ځان سره مې وويل چې کاشکې له مخکې نه خبر وای چې سم کالي مې اغوستی. دا څو شېبې د مخه چې د روغتون په لوی دهلېز کې روان وم، کاوبای پتلون او تې شرټ مې پر تن وو خو اوس په تور وزمه فولادي رنګه دريشي– کې وم چې نقره يي رنګه ليکې لري. نيکټايي مې د سپين کميس د تڼيو له منځه لاندې تېره شوې او څوکه يې ورکه وه. راومې ايسته او پر نس باندې مې يې وځړوله.

شېبه وروسته بېرته په هماغه لوی دهلېز کې وم؛ خو ملګري راسره نه وو. لکه دا بل ځای چې مې په خوب کې ليدلی وي، نه ښځې وې نه انډيوالان. د پوليسو په جامو کې سړی مې خوا پورې روان و. د دهلېز پای ته ورنژدې کېدو، داسې احساس راته پيدا شو لکه سړی چې د ژوند پای ته ورنژدې کېږي. په دې فکر کې وم چې له دې سړي څخه څنګه ځان وژغورم چې ګورم ترور زی مې د رنګمالۍ سطل، په منځ کې يې برس او رولر په يوه لاس او لنډه المونيمي زينه يې په بل لاس کې، د دهلېز په چپه خوا کې يکي يوازې روان دی. اول مې د نصير ګومان وربانديې وکړ خو چې سم مې ورته وکتل، پوپل و. راباندې غږ يې وکړ: «راځه دې خوا ته، په هغه بېروبار کې څه کوې؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا ته مې وکتل پولیس وزمه سړی ورک و. ته وا ځمکه چاوده شوه او دی په کې ډوب شـو. زړه مې تکیه شـو، د پوپل خوا ته ورغلم. پوښـتنه مې وکړه: «دلته کار کوې؟»

- هو، بل کار نه پیدا کېږي، اوس مې رنګمالۍ ته مخه کړې ده. راځه چې دې کوټې ته ننوځو.

په چپ لاس کې دهلېز د عصرـي کورونو د یوه تشـناب په اندازه د باندې خوا ته وتلی او په شرقي دېواله کې یې یو لرګین ور و. پولیس وزمه سـړی بیا راپیدا او راپېـــې شـــو. ما وې کار مې تمام دی، ځان مې ختم وګاڼه. خو دې خوا ته هم د خلکو ګڼه ګوڼه پیدا شــوه، عصــمت الله او یو ځو ملګري مې شـا و خوا ته راټول شول. د کوټې ور یې راته خلاص کړ. ټولو ما ته کتل چې مخکې شم. زه چې په وره ننوتم، د پوپل نریو خړ فولادي رنګه جامو ته مې پام شو چې د زېړ، نسواري، سره، او سپینو رنګونو داغونه وربانديې ښکارېدل او د چپې تشې په حصه کې یې کمیس راوتلی و. پوه شـــوم چې تمانچه ده. لاس مې ورواچاوه، تمانچه مې راوایســـته. عصمت الله د پوپل له جیبونو د تمانچې شاژورونه راوایستل. د پوپل رنګ والوت. لړزې اخیســتی و. کوټې ته ننوتو، نور ملګري د کوټې چارچاپېره پر نیالیو ناسـت، ټوکې ټکالې یې کولې، لکه هېڅ چې نه وي پېښ شوي.

پوپل مې په څنګ کې کېناوه. هغه دېواله ته ډډه ولګوله، پښـــې یې له زنګنو قات کړې او لاسونه یې داسې مړه وغځول چې تا وا سېکه په کې نشته. په دې فکر کې وم چې څرنګه تحقیق ځنې وکړم او په خبرو یې راولم. پوښـــتنه مې وکړه: «چا زما د وژلو درته ویلي وو؟»

سړی بې ښه او بې بده، په خبرو سر شو: «طالبانو»

- ته څه پوه شـــوې چې نن په روغتون کې زما نوبت دی؟ زه خو هره ورځ دلته نه راځم.

- د تاسو له خپل کوره خبره راووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عصـمت الله ته مې وکتل. د هغه سـترګې رډې راوتلې وې. رایاد مې شـول چې ها بله ورځ عصــمت الله په تیلفون کې رانه پوښــتنه وکړه چې: «روغتون ته هره ورځ ځې؟» او ما ځواب ورکړ چې: «نه، یوازې په جفتو ورځو کې زما وار وي.» هغه کوټه مې ولیده چې عصمت الله په کې ناست و او په تیلفون کې راسره غږېده. په کوټه کې یوازې نه و، بشیر هم ورسره ناست و. بشیر مې تروورزی او ماما خسر دی او زما خور هم ورته ناســته ده. په هغه ورځ چې ما عصــمت الله ته خپل پروګرام ووایه، بشیر هم زما خبره واورېده او موسکی شو.

بشـــیر به نو ولې طالبانو ته خبر ورکړی وي؟ هغه خو مې په تروورزیانو کې تر ټولو زیات یار دی او بیا پوپل ولې وژلم؟ پوښـتنه مې وکړه: څومره پیسـې یې درته منلې وې؟

پوپل غږ ونه کړ. ومې ویل: ولې دې دا کار کاوه؟

- څه به مې کړي وو، له ژونده بېزاره وم. هره ورځ ملابانګ ووځه، تر ماښامه پورې د سپي غوندې په ډوډۍ پسې منډې ووهه، د شپې بیا د ښځې او اولادونو لانجې ته غوږ شـه. د دې ژونده خو مرګ ښـه دی. ځان شـهید که، بې غمه جنت ته لاړ شه.

- ځان شهید که؟

- خود، انتحاري.

ولې مې تراوسه پام نه و شوی چې دی ممکن انتحاري واسکټ ولري. ژر مې یې پر ټټر باندې د کمیس له پاسـه لاس تېر کړ، هېڅ شـی نه و. هغه ښـی لاس د پرتوګ بنۍ خوا ته ورنژدې کړ. ما یې لاس ټینګ کړ. ملګرو باندې مې چیغه کړه: «ویې نیسئ»

چا یې پښې ټینګې کړې او عصمت الله یې سر په غبرګو لاسو ټینګ ونیو. پوپل په خپل ښــي لاس باندې زور کاوه چې تر پرتوګاښ لاندې بټن ټینګ کړې. ما یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس باندې نور زور وکړ، ناره مې کړه: «لاســونه يې ټينګ کړئ، انتحاري پمپر يې اغوستی.»

ملګرو مې د هغه د پرتوګ له پايڅو ونيول، پرتوګ يې راوايست. پوپل کونه او پښې تاوولې چې پرې يې نه ږدي خو زما انډيوالانو يې ډبل پمپر ځنې راوايست. سختې وېرې اخيســتی وم چې اوس د ملګرو لاس د پمپر په بټن ونه لګېږي او ټول سره هلاک نه شو. خو ښه و چې داسې ونه شول.

په کوټه کې ګډوډي وه، ټول ولاړ وو. هر چا يو څه ويل:

«پوليس راوغواړئ چې شنډ يې کړي.»

«لينونه يې سره خطا کړه، خبره خلاصه ده.»

«پام چې لاس ورنه وړې.»

«مه کوئ، دا زموږ او ستاسې کار نه دی.»

پوپل مو پر ځمکه څملولی ټينګ نيولی و. يو چا وويل: «کړکۍ خلاصــه کړه لاندې يې خطا کړه. که وهم چوي موږ ته به تاوان نه رسوي.»

هغه چې پمپر يې په لاس کې و، کړکۍ خلاصه کړه. د جالۍ پله يې په هماغه لاس خلاصاوه چې انتحاري پمپر يې ورباندې نيولی و. چا ورباندې چيغه کړه: پام کوه، په لاس. احتياط چې لاس دې په بټن ونه لګېږي.

د جالۍ پله خلاصــه شــوه، پمپر يې لاندې خطا کړ خو د جالۍ به تارونو پورې ښخ شـــو. دا يې بل غم. اوس که پمپر وچوي خو ټول به ختم کړي. په بېړه له کوټې ووتو.

موټر مې چالان کړ، ډېر چټک د دارالامان په لوري روان شـــوم. په زړه کې مې ګرځېدل چې پوپل به يوازې نه و، ممکن نور انتحاريان يې هم راپسې استولي وي. سړک خالي و او زه ډېر تېز. له علاوالدينه چې تېر شـوم، ګنه ګوڼه شروع شـوه. د امريکاييانو اوږده اته ټيره برديمونه مې مخې ته روان وو. د يوه برديم شــپږ ټيرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چپ لاس په فرعي سړک روان او یوه جوړه شاتني ټیرونه یې په عمومي سړک. بردیم چټک روان و او د دوو سړکونو تر منځ له کانکریټي جدولونو څخه یې دوړې بادولې. زما مخه خلاصه وه. بېړه مې وه چې ځان کور ته ورسوم. ځان سره مې کړه چې اول به کور بدلوم. که طالبان زما د کار له وخت او ځایه خبر دي نو کور به مې هم ورمعلوم وي. داسې نه چې بله ورځ د کور ور وټکېږي او چې خلاص یې کړم، طالب کاکا راته تمانچه نیولې وي. تا رښتیا ویلي وو چې په ځان به پام کوم. کور مې چې بدل کړ بیا به د امریکا سفارت ته ورشم، ورته وبه وایم چې دا ځل خو خدای بچ کړم، مګر بل وار به سخت وي. ورته وبه وایم چې سر ته مې خطر دی. ثبوت یې پخپله پوپل دی. په امریکا کې به پناه وغواړم. د سفارت کسانو ته به دا هم ووایم چې که زه طالبانو ووژلم نو زما بچیانو ته خو دې پناه ورکړي. نه غواړم چې هغوی هم ووژل شي. مخکې سړک تش و خو د دارالامان ماڼۍ ته چې ورلنډ شوم، یو دم پر سړک باندې ښځې ماشومان او نارینه راپیدا شول. وه خدایه اوس څنګه وکړم. داسې تېز روان یم که مې بریک کار ونه کړي او ټوک لاندې کړم؟ نه خدای دې نه کړي. دوی د سړک په منځ کې څه بلا غواړي؟ دا وګوره، رژېدلې پاڼې ټولوي. شېبه په شېبه ورنژدې کېدم. بریک مې کرار کرار ټینګ کړ. په هارن مې لاس ټینګ کړ؛ خو خلکو سپېره مخونه خړې سترګې راته نیولې وې، هېڅ مې په کیسه کې نه شول. مخامخ یو ماشوم پر سړک پروت او مور یې څنګ ته ولاړه وه. ما وې له ښې طرفه به یې له څنګه تېر شم خو هلته وړې نجلۍ پاڼې ټولولې. بریک مې ټینګ کړ، بریک داسې سست و، داسې نرم لکه پښه مې چې په ختو کې منډلې وي. ژر ژر مې څو وارې بریک خوشې کړ او بیا مې ټینګ کړ. موټر مې وچ د نجلۍ له ملا سره ودرېد.

2012.11.29

نیمه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت

هېواد له وظيفې راغلی و. د لاس ســـاعت يې د مخ لاس د پرېمينځلو لپاره وکيښ. د ساعت په ليدو يې يو وار بيا خوند واخيســت. په دې دېرشـو کلونو کې يې رنګ نه و اوښــتی. اوســني ســاعتونه داســې نه وي. لا يې کال نه وي تېر چې طلايي رنګ يې سـپين اوښـتی وي، کاش چې بيا پوره سـپين خو شي. نيم زېړ پاتې شي، نيم سپين. خو د هېواد سيکو ۵ ساعت هماغسې ځلېدونکی زېړ پاتې و، لکه د سرو زرو چې وي. مهمه لا دا وه، چې دا يې د پلار نښه وه. ده پر خپل پلار باندې ډېر فخر کاوه. د پلار ملګرو به يې هر وخت ويل چې هغه ډېر پاك انســـان و. د اوسنيو چارواکو برخلاف هغه مفسد او رشوت خور نه و.

مخ لاس چې يې وکړ، ساعت يې د ټلويزيون د مېز له سره پورته کړ. لا وختي و، خبرونو ته لا شل دقيقې پاتې وې. بلې کوټې ولاړ، د کتابونو د الماری شيشه‌يي پله يې خلاصه کړه. د ايرو په رنګ کتاب يې راواخيست. د کتاب پر کلکې مقوايي پوښــتۍ يې لاس ورتېر کړ، لکه د کوچني ماشـوم پوسـتکی ښـوی ولګېد. د کتاب سره عنوان ته يې په خوند وکتل:

«د ثور کودتا او د هغې ژورې پايلې»

تر عنوان پورته د مولف د نوم په لوستو يې لا زيات خوند واخيست: پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ. د هغه کتابونه اکثراً په انګريزي وي خو دا کتاب يې په پښــتو ليکلی و. هېواد د کاکړ بل پښــتو کتاب هم لوســتی و؛ خو چندان خوند يې ځنې نه و اخيستی. هغه کتاب کاکړ په پارسي ليکلی و او بيا نورو پښتو کړی و. د هغه کتاب ژبه مصنوعي غوندې وه، «سکالو»، «آړ»، «مخپټيينه» او داسې نورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا اشـــنا کلمې په کې ډېرې وې خو د دې کتاب خوند د مولف په ژبه کې هم و. ژبه یې داسې وه، لکه څوك چې درته نکل کوي.

د کتاب پر پوښـــتۍ د څو پر له پســـې ټیټو جګو غرونو پر سر دوې چورلکې ګرځېدې، تصویر داسې تت و، لکه په خړ ماښام کې چې اخیستل شوی وي.

د دې تصـویر په لیدو سره هېواد ته هغه ماښـام وریاد شـو، چې له ترینکوټه په څرخي الوتکه کې کابل ته تللی و. د پلار وظیفه یې کابل ته بدله شـوې وه. پلار یې کالي په لارۍ کې د ځمکې له لارې ولېږل خو دوی پخپله په موټر کې سـفر نه شـوای کولی. د سر خطر ورته و. د ترینکوټ او کندهار تر منځ ټوله لاره د اشرارو په لاس کې وه.

مازدیګر و چورلکې ته پورته شـــول. پلار یې په یوه لاس کې خپل ډیپلومات بکس نیولی و، په بل لاس یې د سـنګر لاس. سـنګر تر هېواد دوه کاله کشر و. مور یې په یوه لاس یو کلنه پرتمینه په غېږ کې ټینګه کړې وه، په بل لاس یې چادري، چې د چورلکې شـــمال یې له سره په هوا نه کړي. ټول چورلکې ته وختل خو هېواد لرې ولاړ و. وېرېده چې که مخته لاړ شي، نو د چورلکې تاوېدونکي څرخونه به یې په سر ولګېږي.

د دې صحنې په یادولو سره خندا ورغله. ځان سره یې وویل: زه څومره ساده وم. دا مې نه مې ویل چې مور او پلار خو مې تر ما ډېر جګ دي نو که د چورلکې څرخونه ټیټ وای، د هغوی په سر به لګیدلي وو.

بیا هغه صحنه وریاده شوه چې پیلوټ راغی، دی یې په غېږ کې چورلکې ته وخېژاوه او له ځان سره یې په کابین کې کېناوه. کابل ته چې ورسېدل، ماښام و او غرونه همداسې تت ښکارېدل.

هېواد د کتاب د ۲۱٦ او ۲۱۷ مخونو له منځه ګلابي رنګه ریتاړه، چې د لوستو ځای یې ورسره په نښـــه کړی و، ایســـته کړه. په دې څپرکي کې د خلقیانو او پرچمیانو پر وخت، د بندیانو دردونکی حال بیان شـــوی و. د بندیانو د ځورولو په لوستو سره یې خپل پلار سترګو ته ودرېد چې وهل کېږي، پر سرو سکروټو کېنول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي او په مرۍ کې یې سرې اوبه تویېږي. هغه د پرچمیانو په حکومت کې درې کاله بندي و او چې له بنده راووت د پېژندلو نه و.

هېواد چې د کتاب څو کرښې ولوستې، ۲۱۸ ام مخ یې را واړاوه چې وګوري نوی عنوان څه دی. د دې مخ عنوان ورته ډېر جالب و: د ترینکوټ بندیان.

له تېر عنوانه پاتې درې کرښې یې زر زر ولوستې. له نوي عنوان سره د ده د ماشـــومتوب خاطرې تړلې وې. هغه مهال دی د اوو کالو و. د پلار په جیپ موټر کې به مکتب ته ته. هره ورځ به یې د سره کمیس د جېب له پاسه یو نښان ټومبه. سور ستوری په منځ کې یې د نورمحمد تره‌کي عکس. پلار یې خلقی او د ترینکوټ امنیه قومندان و.

هاغه مهال هېواد ته د پلار مفکوره د قرآن کرښـه ښـکارېده. ده به هم اشرار بد ایســـول خو اوس د کوچنیوالي په څېر نه و. اوس یې هر ږېرور اشرار نه باله. اوس یې اشرار هغومره ګرم نه ګڼل، څومره چې به یې په کوچنیوالي کې ګڼل. د کتاب پنځه صفحې یې ولوستې. ساعت ته یې وکتل چې د خبرونو وخت خو به نه وي؟ لا پنځه دقیقې ورته پاتې وې.

د ساعت کیسه یې ورياده شوه. دوی په ترینکوټ کې وو. ماخوستن هېواد یوه سترګه خوب هم لا کړی و، چې پلار یې راغی. خدای خبر چې څو بجې به وې؟ هېواد په ساعت نه پوهېده. پلار یې زنګېدلي ګامونه واخیستل. لاس یې پر دېوال تکیه کړ. د دېوالي الماری پله یې خلاصه کړه. د پتلانه له جیبه یې څه وایستل او په چیني کاســـه کې یې واچول. هېواد د کړنګهار په اورېدو سره لـه تلتکه سر راوایست، پوښتنه یې وکړه: آغاجانه! څه شی دې راوړی؟

پلار یې په خوبولي غږ وویل: زووویه! څمملـه نااااوخته دی.

هېواد چې سـهار پاڅېد، پلار یې وظیفې ته تللی و او مور یې هم په کوټه کې نه وه. ده دوه بالښتونه سره سر په سر کېښودل او پرې وخوت. الماری ته یې لاس ونه رسېد. بل بالښـت یې وربانديې کېښـود. ور وخوت. د الماری پله یې خلاصـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه. کاسې ته يې لاس وغځاوه. منځ يې ورته نه ښکارېده. شيان يې راوخيستل. درې ساعتونه وو او يو په کې همدغه طلايي سيکو ۵ و.

ده په خوند طلايي ساعت ته کتل چې مور يې کوټې ته ننوته.

هېواد ساعتونه ورهسې کړل: ادې، دا د چا دي؟

ادې وويل: څې کيې؟ پلار به مو تاسو ته راوړي وي.

هېواد په خوشحالۍ وويل: نو دغه طلايي به يې زه واخلم.

مور يې وويل: اوس نه. چې برېتونه دې وشول، بيا به يې درکړم.

هېواد تر هغې چې برېتونه يې کېدل، ډېر ځله په پټه طلايي ساعت له الماريو اخيستی او په لاس کړی يې و. لسم ټولګي ته چې شو، ملګرو ورته وويل چې که په ږېره دې چاړه تېره کړې، ژر به راوځي. ده هم څو وارې په پټه د پلار د ږيرې په ماشين بريتونه وخرييل.

بېرته يې کتاب ته پام شو. څلور نورې صفحې يې ولوستې. د اخري پراګراف په لوستو چورتي غوندې شو. پراګراف يې بيا ولوست. ځان سره يې فکر وکړ: پلار مې هغه ساعتونه له کومه راوړي وو؟ د ترينکوټ په بازار کې خو داسې شيان نه پيدا کېدل. ترينکوټ لا څه چې ان په کندهار کې هم داسې قيمتي اصلي ساعتونه نه وو. داسې ساعتونه خو به حاجيانو له عربستانه راوړل. داسې ساعتونه خو په ښکلو قوتيو کې وي خو پلار مې همداسې بې قوتيو راوړي وو.

د کتاب هغه متن يې بيا ولوست. ساعت ته يې وکتل. دا اول ځل و چې د ساعت په کتلو يې خوند وانه خيست. خوند يې څه کوې چې لا ورته وهم ځورېد. لکه ساعت چې به غاښونه لري او د ده پر مړوند به خوله لګوي. ساعت يې له لاسه وکيښ. اوږده شېبه يې ورته په ځير کتل. په زړه کې يې تېره شوه: کاش پلار مې ژوندی وای او سپينه خبره يې راته کړې وای. پلار يې د تنې په کودتا کې وژل شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد ســـاعت پر نيالۍ کېښـــود. د کتاب هغه وروســـتۍ جملې يې بيا ولوستې:

«د ترينکوټ زندانيان به ورته حيران وو... هغوی ساده مسلمانان وو، نه د مرتجع په معنی پوهېدل او نه د فيوډال او امپرياليزم. له همدې امله به و چې د محبس خورد ضابط چې له کوم بندي سره يو ښه بوټ، واسکټ، کرتۍ، ساعت، قلم يا بل داسې شی وليده نو هغه به يې هم ځنې واخيست. بيا به يې ورته وويل چې ته فيوډال يې ځان ته به تر دې هم ښه واخلې، دا يې زما.»

۱۳۸۹ د وږي ۲۳مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرگ له کومي

موټرې داسې سره کتار دي لکه مېږيو چې لام تړلی وي. مخې ته مو عسکر ولاړ دي، موټرونه نه پرېږدي چې مخته لاړ شي، وايي لاره خطرناکه ده. زموږ موټر ځنې تښتی، مخ په بره ځغلي. يوه شېبه ښه منډه کوي بيا لکه د سړي ساه چې وسوځي، موټر ورو کېږي. موټر وان ګېر بدلوي. د ماشين غږ نرمېږي. دا څو شېبې مخکې يې داسې غومبهارې کړلې لکه ناروغ بني ادم چې زګيروی وکړي. د يوه مسترې خبره مې رايادېږي. ويل يې «که موټروان، موټروان وي؛ نو د موټر په ژبه به پوهېږي. موټر سم دم خبرې کوي. همدا چې غومبهار يې وکړ، پوه شه چې ګېر بدلول غواړي.»

د سالنګ د تونل خوله راښکاره کېږي. د استاد شپون «شين ټاغی» ناول مې يادېږي. څه ښه تشبيه يې په کې کړې وه. ويلي يې وو چې: «د تونل خوله په سپينو واورو کې داسې ښکاري لکه په کفن کې چې د مړي سر ښکاره شي.» هر وخت چې په سالنګ سفر کوم، يوازې سالنګ نه، چې هرې خوا ته سفر کوم، مرګ مې سترګو ته درېږي، په زړه کې مې ګرځي چې ژوندی به کور ته ستون شم که نه؟

د کرزي د انتخاباتو اوله دوره وه، د پکتيکا لواړې ته تللی وم. چې بېرته راتلم، د منو کنډاو ته لا نه وو رسېدلي، چې د انتخاباتو سپينه ډاټسن راپسې شوه. دا لاره داسې نه وه لکه د پکتيا او خوست تر منځ لاره چې غرونه يې يو مخ سپېره شوي دي. د خامه سړك شاوخوا ته د ځېړی ګڼې ونې ولاړې وې. د منو کنډاو سر ته ورسېدو، نور نو موټر مو مخ په ځوړ راوان شوی و، شل دېرش متره به مو مزل کړی و، چې ګرز شو، موټر مو سخت ټکان وکړ. موټروان موټر ودراوه. راکوز شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ګورو چې د انتخاباتو موټر پر ماین برابر شوی دی. ما خپل بکس راواخیست په منډه مخ په بره د دوړو خوا ته لاړم، ما وې که څوك ټپي وي، چې زخمونه يې وروتړم. دوړې کرار کرار کېناستې، ښه ورنژدې شوم. د موټر بيخي درك نه لګېد. سړك دوه ځايه د زنګانه په اندازه ژور شوی و. دوړې کېناستې، موټر مو وليد، قريب پنځوس متره ها خوا په کنده کې لوېدلی و. موټر خو نه و، يوازې فرېم يې پاتې و. د سيټونو د باډۍ او د ماشين درك يې نه و. هلته څوك ژوندی نه و پاتې چې زما مرستې ته دې اړتيا ولري. د ونو په څانګو کې د انسان د بدن غوښې ځړېدلې. بېرته خپل موټر کې کېناستو. وروسته وروسته وېره راته پيدا شوه، ښه نو که د هغه بل ګاډي پر ځای يې زموږ موټر الوځولی وای؟

اوس هم چې سفر کوم، هماغه صحنه مې سترګو ته درېږي. زه د ۳۰۳ موټر په اول سيټ کې ناست يم. له دويم سيټ څخه بوډا پاڅېږي، وايي: استاده! يو بريك خو ونيسه.

کلينر په تروه تنده ورته وايي: خيريت دی؟

ـ ميتيازو ته کوزېږم.

ـ مخکې دې څه کول؟ يو ساعت د هوټل سره ولاړ وو کنه.

ـ زويه زه تکليف لرم.

زه فکر کوم، چې هغه به د پروستات تکليف لري. وايم: استاده ورته ويې دروه. مريض به وي.

موټر درېږي. کلينر خپله چوکۍ قاتوي. دروازه خلاصېږي. د سترګو په رپ کې کافره يخه هوا ما ته ځان را رسوي. ګواکې همدې ته ناسته وه، چې ور خلاص شي او دا پر موږ باندې حمله وکړي. غاښونه مې کړس کړس سره لګېږي. د مېرمنې خبره مې رايادېږي «خدای که ته به په دوزخ کې هم تود شې» ګرمه نه ده، زه په رښتيا سړيچن يم. په کور کې چې يم، هره ګړۍ ورباندې بخارۍ لګوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلینر سپین ږیری تر لاس نیسي. ورته وايي: لرې مه ځه، کېنه همدلته، مخ دې غره ته که، کار دې زر خلاص که.

موټروان شا ته راګوري، لکه لویه توره چې یې کړې وي، غاړه هسکه نیسي، وايي: ځنګه ترې وتښتېدم، هسې ګپې کوي، خطر له کومه شو.

سپین ږیری له موټره دوه ګامه ها خوا کېني، غریب د کلینر له ډاره خپل اودس هم نه وچوي. ژر راولاړیږي. پرتوګاښ په پرتوګ کې منډي. د بوډا د ناستې په ځای په واورو کې زېړبخونه ژوره لیکه جوړه شوې ده او تاو ځنې خېژې. تېز باد لګېږي، د بوډا ږیره ښی اوږې خواته کږوي.

د هغه سپینې ږیرې ته چې ګورم، په خیال کې مې سپینه ښکلې نجلۍ جوړېږي. اوږی دی. نجلۍ د تونل خولې سره ولاړه ده. یخ شمال یې پر مخ لګېږي. طلايي ویښته یې باد ته نڅېږي. هغې له نازه سترګې پټې کړې دي، سر یې هسك اسمان ته نیولی، داسې بریښي چې یخ شمال به خوند ورکړی وي. باد د هغې له پستو زلفو سره داسې لوبې کوي لکه د مین اروا، نه لکه د مین خیال. دا خو والله چې ښه تصویر دی. په شعر کې به یې راوړم. په شعر کې؟ زه کله ښه شعر ویلای شم، ځه په ناول کې به یې راوړم.

موټر چالانېږي، کلینر غږ کوي: د خیر دعا.

ټولې سپرلۍ بنګېږي. زما «اللهم سخر لنا هذا» پوره نه ده زده. بس همدومره وایم چې «اللهم اول خیر، اخر خیر، ظاهر خیر، باطن خیر» موټر تونل ته ننوځي. تېر اوږی مې یادېږي. د جوزا اوله هفته وه. په مزار کې تاوجن شمال لکه د تناره تاو د سرې ساه ډوبوله. سهار وختي راروان شوي وو. یوولس بجې تونل ته راورسېدو. د تونل له خولې سره په نل کې د چینې اوبه راتلې. ځومره یخې خوندورې اوبه. د سرې د خولې خوند ورسره ښه کېده. د مزار اوبه لکه غوړ چې وي یو رقم ښویې دي؛ خو د سالنګ اوبه ښې ځېږې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاشــکې کوچانی ژوند مو لرلای. په اوړي کې به ســالنګ ته راتلو، ژمی به جلال اباد ته تلو. لکه خوشال بابا چې وايي: «نه خوشــحال وای نه ختټك وای نه خاني وای»

زه هم وایم: نه ډاکتر وای، نه شاعر وای، بس کوچی وای. د هلمند یو کوچی مې رایادېږي. د هلمند خلك يې مالدار بولي. یو مالدار راته راغلی و. د زړه تکلیف يې و. شونډې يې شنې اوښتې وې، ساه بندي يې لرله، زړه يې سم کار نه کاوه. دوا چې مې ورکړه، ورته مې وویل: کاکا مالګه به بیخي نه خورې.

ویې ویل: ګرد سره؟

ـ هوکې، بیخي ګردسره به يې نه خورې.

ـ غوښې بم بې مالګې خورم؟

ـ هو.

ـ لوبیام بې مالګې؟

ـ هو، وایم هر څه بې مالګې خوره.

ـ بینډۍ هم بې مالګې وخورم؟

سر مې ورته د هو په معنا وخوځاوه.

سړي بیا وویل: پټاټې بم بې مالګې خورم؟

هم مې اعصــاب ورته خراب شــو، هم خندا راغله چې غریب څومره ســاده سړی دی. ورته مې وویل: کاکا! که دې په ښځه کېم مالګه وه، ځنې تښته.

له خندا شــین شــو. پر اوږه يې وټپولم، ویې ویل: دغســې مې سر خلاص که کنه.

هغه بله هفته ډاکتر فتاح غریب مړ شو. هغه هم د زړه تکلیف درلود. فشار يې لوړ و. شــکره يې هم لرلـه؛ خو بیبـاکي يې کولـه. پـه ورځ کې بـه يې یو قوتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـګريټ څکول. پخپله يې په ځوانه ځوانۍ کې خپل ځان وواژه. بې چاره، اوس به يې اولادونه څنګه شي؟ ډومره سخته ده، چې د سړي همزولي ومري، چې ټولګيوال يې ومري.

زه هم ډېر لټ يم. د خپل صحت په کيسه کې نه يم. هره ورځ وايم چې سبا به ســپورټ شروع کوم؛ خو بيا يې بلې ورځې ته پرېږدم. وګوره خېټه مې ډومره غټه شـوې ده. وزن مې پنځه اويا کيلو ته رسـېدلی دی. ياره چې پنځه شـپيته يې کړم بيا به مې غم نه وي.

تونل تېه تياره ده. د موټر د څراغونو تته رڼا په تورو دوړو کې ورکه کېږي. لس ګامه مخکې هم راته نه ښــکارېږي. د موټرو د لوګيو بوی مې خوا ګرځوي. مسعود تونل په بم الوځولی و، چې ځان له طالبانو وساتي. بې خيره انسان، د تونل هوا کشــونه يې خراب کړي دي. که نه دومره بد حال به مو نه و. دســمال مې له جېبه راباسـم. پوزې ته يې نيسـم. د عطر خوږ بوی مې سـږېږمې ډکوي. د مکتب وختونه مې يادېږي. اووم صـنف کې وم. هاغه وخت چارلي عطر موډ و. په اماني ليسه کې ژمني کورس ته تلم. کومه ورځ به چې واورې ډېرې وې؛ نو بيا به موټر نه پيدا کېده. له هوايي بلاکونو څخه تر اماني ليسـې پورې به په پښـو روان وو. هاغه وخت د هوايي ډګر بســونو له پښــتونســتان واټه حرکت کاوه، دغســې د ارګ د دروازې له مخې به سـېده تېرېدل، لارې ټولې خلاصـې وې، داسـې نه وو لکه اوس چې هر سـفارت خپل شاوخوا سړکونه بند کړي دي. په لاره کې به مو برف جنګې کوله. يوه ورځ د ميکرويانو نجونې مخکې روانې وې، موږ ورپســې. يوه ملګري مې راته په شرط کې وويل، چې که هغه سرې خولۍ والا دې وويشته، زه به ټولو ملګرو ته يو يو برګر واخلم. نورو ملګرو وهڅولم، چې «ويې وله، ته له چا ډارېږې؟ موږ درسره يو.» واوره مې په لاس کې ښــه ټينګه کړه، د خپل ورغوي په اندازه غونډاره مې جوړه کړه. نجلۍ مې په نښـــه کړه، وار مې وکړ. د دواړو ولو په منځ کې يې ولګېده. تور ويښـته يې چې تر سرې خولۍ راوتلي وو، په واورو سـپينه شوه. ملګرو مې مخونه شـا ته واړول. نجلۍ شـــاته راوکتل. خوله يې خلاصـــه کړه چې زياړې وکړي؛ خو هېڅ يې ونه ويل. ګومان کوم چې زما تښتېدلي رنګ ته به يې زړه سوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. ویښته یې وځنډل. موسکۍ شوه، په مکیز یې رانه داسې مخ واړاوه، چې ویښته یې په هوا کې وچورلېده.

د هغې شـونډې مې داسـې یادېږي لکه دا اوس چې مې مخې ته ولاړه وي. څومره ښـکلې موسـکا یې وه. لکه ګلاب چې غوړېدلی وي. دا دی والله بل تصـویر مې پیدا کړ. په واورو کې ګلاب؟ نورې غوټۍ په پسرـلي کې ګل شي؛ خو د یار شـونډې په واورو کې هم وغوړېږي. دا باید په کتابچه کې ولیکم، چې بیا مې هېرېږي. دا دی د تونل بل سر ته رسېږو. په رڼا کې به یې ولیکم.

له تونله وځو. د تونل دې خوا ته دا بله ګراري خلك «پالان خر» بولي. جالبه تشبیه ده. رښتیا هم داسې ښکاري لکه کته چې پر خره باندې پرته وي.

له جېبه مې قلم او کتابچه راباسم. ورباندې لیکم:

⋆ په واورو کې غوړیدلی ګلاب.

⋆ د مین خیال لکه باد د یار له زلفو سره لوبې کوي.

موټر ځای پر ځای درېږي. خلك نارې کړي: خیر، خیر، خدایه ته خیر کړې.

سر پورته کړم. که ګورم چې شـل دېرش ګامه لرې واوره ښـویېدلې ده. څو موټرې یې لاندې کړې دي. ټولو سپرلیو دعاګانو ته خولې خلاصې کړې دي. کلینر د موټر له سـویچبورده قران شریف راباسي. ژر ژر یې ښـکلوي. په سینې پورې یې لګوي. زړه مې رېږدي. که زموږ پر موټر واوره راوښویېږي؟

د خیر، خیر، غږونه د ماشومانو او ښځو له چیغو سره ګډېږي. له چپ لوري د غره لـه سره واوره رانژدې کېږي. موټر مو تر واورو لانـدې کېږي، موټر پـه سپینچکه تیاره کې ډوبېږي. داسې ښکاري چې کرار کرار ښۍ خوا ته ښویېږي. موټر په ښۍ ډډه څملي، له روکونو د مسافرو بکسونه راخطا کېږي. سپرلۍ د چپ لوري له چوکیو زموږ خوا ته راکږېږي. شـور دی، نارې سـورې دي. موټر سر په څېړۍ اوړي. سر مې په یوه شي پورې لګېږي. سـترګې مې پټېږي. څو شـېبې په هېڅ نه پوهېږم، وروسـته تېزه یخه هوا موټر ته راننوځي. سـترګې غړوم. تپه تیاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده. په سختۍ سره ساه باسم. نه پوهېږم چې سر مې پورته دی که پښې مې؟ گومان کوم چې کولمې مې خولې ته راځي. شاوخوا ته لاس ټپوم. لاس مې په واورو لگېږي. کالي مې لانده خیشته دي. اوس د چا نارې سورې نه اورم. یوازې د زگیرویو تت اواز اورېدل کېږي. یخ مې ان د زړه تل ته ننوتلی. د تازه وینو بوی محسوسوم. پښې او لاسونه مې کرخت شوي دي. زړه مې ډوبېږي. مېرمنه مې رایادېږي. یوه شپه مې سخته تبه وه. تر سهاره راسره ناسته وه. هره گړۍ به یې دسمال په یخو اوبو لنداوه او پر تندي به یې رااېښوده.

بدن مې رېږدي، ان هډوکي مې یخ وهلي دي. ساه مې ډوبېږي. وړکی وم، چې په اوبو کې ډوب شوی وم. په بگرام کې وو. روسانو د ویالې څنگ ته د کوټو غوندې ځایونه کیندلي وو، بیا یې همداسې پرېښي وو. مورږ اوبه ورخوشې کړې وې. یوه کوټه یې تر نورو ژوره وه. زه ورننوتم، اوبه مې تر زنې پورې رسېدلې، همداسې مخ ته تلم، بله کوټه ډېره ژوره وه، له دې کوټې څخه زینه ورکوزه شوې وه. پښه مې زینې ته رسېدلې وه، یو دم وښویېدم. اوبه مې له سره واوښتې. چې څومره مې لاسونه او پښې خوځولې هماغومره کښته تلم. ساه مې داسې ډوبه شوې وه لکه دا اوس، له ژونده مې تمه ختلې وه، گومان مې کاوه، چې په اوبو کې به مړ کېږم. یو چا تر لاس ونیولم، له اوبو یې راوایستم. په هغه ورځ مې مرگ په خپلو سترگو لیدلی و. اوس مې بیا هماغه حال دی. زامن مې رایادېږي. ورته ویلي مې وو، چې موټر به ورته اخلم. که ...زه ... مړ ... شم... هغوی ....به ... څنـ ... ـگه ... شي.

نور بیا په ځان نه وم پوه شوی. چې سترگې مې خلاصې کړې، په روغتون کې وم. په موټر کې یوازې پینځه کسان ژوندي پاتې وو. یو په کې زه وم. دا مې دویم ځل دی، چې د مرگ له کومي ژوندی راوځم.

پای

۲۵. ۱۱. ۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر شووام

بې مطلبه نیکي مې نه منله. دا مې خپله تجربه وه، په کوچنیوالي لا په دې پوهېدم چې مور مې هله نازوي چې ښه کارونه وکړم او خبرې یې ومنم. ما که ښه کول، د دې لپاره وو چې مور راباندې لاس تېر کړي. وروســته ملا صــاحب رازده کړل چې: «صــالحه اعمال د دې لپاره دي چې بنده جنت وګټي». دا مې باور و چې هر دلبر تر خپل مطلبه دلبري کا. خو د ډاکټر شوام مطلب څه و؟

ډېره موده وروسته مې اي مېل خلاص کړ. د فېس بوک له خوا مسیج راغلی و: «په دې اونۍ کې دې د دغو ملګرو کالیزه ده.» د اکټوبر په اتمه نېټه د ډاکټر شوام اته دیرشمه کالیزه وه. ځان ته زهیر شوم. څو میاشتې کېدې چې نه مې ورته اي مېل لېږلی، نه مې ټېلیفون ورته کړی و. ژر مې د مبارکۍ اي مېل ورته ولیکه. په نیم ساعت کې مې د یو څو نورو اي مېلونو ځوابونه ولېږل. اي مېل مې بند کړ؛ بېرته مې خلاص کړ؛ د شــوام ځواب نه و راغلی. ځان سره مې وویل مصرــوف به وي. سبا به مې اي مېل بیا وګورم.

له انټر نټ کلپه راووتم. د نادرېې لیســې له څنګه تېرېدم چې درې تنه سیکهان مې مخې ته راغلل. ماشومتوب مې رایاد شو. په زاړه ښار کې مې د پلار دوکان و. د علي رضــا خان د کوڅې په خوله کې یې بقالي وه. زه له پلار سره په دوکان کې کېناستم. د عاشقان و عارفان مکتب ته تلم. په صنف کې راسره یو څو تنه هندوان او سیکهان هم وو. دوی به د قران کریم په ساعت کې له صنفه وتل. کله کله به موږ ځورول. سیکهــــماشومان د سر ویښــته د سر په څېړۍ کې لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډاره ترې. نه پوهېږم چا دا خبره کړې وه چې دوی په لونګۍ کې کچالو پټوي. زما زړه ته هم لوېدلې وه چې رښتیا به وي. د دوی لونګۍ ته به مې لاس اچاوه چې راوباسه کچالو دي. دوی به رانه تښتېدل. یوه ورځ یې سر معلم ته شکایت وکړ. سر معلم په چپړاسي باندې قف پایي کړم. داسې یې ووهلم چې بیا نه پوهېدم پر ځمکه روان یم که پر سکروټو. ان بوټونه مې په پښو کې تنګ شوي وو. خو سبا بیا هغه زه وم، هغه د سردار زامن.

✵✵✵

اول ځل چې هند ته تلم نو په ټوله لاره کې مې همدغه کیسې یادېدلې. اندېښنې اخیستی وم چې اوس به هندوان او سیکهان راسره څه رنګه چلند کوي. لکه څوک چې له چا سره بد کړی وي او اوس یې مخې ته ورځي. په ډیلي کې مې ډاکټر جاوېد ملګری و. هغه یو کال د مخه تللی و. په سکارټس روغتون کې یې کار کاوه. هغه د روغتون له مشرانو سره خبرې کړې وې او ما ته یې هم د زړه کړې کار سم کړی و.

زه د زړه څانګې ته ورغلم. هلته پروګرام راته جوړ شو چې اوله میاشت به په «ایکو» برخه کې کار کوم؛ بیا به کتنځي ته ځم؛ بیا عاجل اتاق ته او همداسې نورو برخو ته. دا نو اول ځل و چې د ایکو ماشین مې ولید. زموږ خلک یې د زړه ټلویزیوني معاینه بولي. ډاکټر ورته ناست و، ناروغ یې کوت. زه یې څنګ ته ورغلم د چپې اوږې شا ته یې غلی ودرېدم. ډاکټر په تریو تندي راوکتل. ویې ویل: «لرې ودرېږه!»

په دویمه ورځ لا ډاکټر نه و راغلی چې د ایکو اتاق ته ورننوتم. چپنه مې واغوسته. د ماشین سویچونو ته مې کتل چې نومونه یې زده کړم. د کوټې ور نیم کښې و. نرسه په دهلیزه کې تېرېدله. زه یې ولیدم. راغله. ویې ویل: دلته څه کوې؟

زما ځواب ته معطله نه شوه. ویې ویل: ژر کوه، چپنه دې وباسه او له کوټې ووځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې مې وکړل. په زړه کې مې راتېر شول چې تاریخ به انتقام اخلي. تا په کوچنیوالي کې هندوان او سیکهان ځورولي دي او اوس د دوی وار دی چې تا تحقیر کړي. دا مې باور و چې خدای د بدو سزا هم په دې دنیا کې ورکوي، هم په بله دنیا کې.

له ډاکټر نه به مې چې یوه نیمه پوښتنه کوله، ویل به یې: «کتاب وګوره.»

هر شپه به تر دوولسو بجو پورې د روغتون په کتابتون کې وم خو زما لپاره هر څه نوي وو او په لږ وخت کې د دومره ډېرو شیانو زده کول ګران. ځینې شیان بیا په کتابونو کې هم نه پیدا کېدل. د ډاکټر چلند دومره زهیر کړی وم چې په دویمه هفته مې غوښتل هر څه پرېږدم، بېرته کابل ته راشم. خو ملګري مې پرې نه ښودم. ویل یې چې کرار کرار به بلد شم. په هماغه ورځ هغه له ډاکټر شوام سره معرفي کړم. شوام مشر ـ ډاکټر و. راته ویې ویل: که څه مشکل دې و، ما ته راځه.

سبا د ډوډۍ په وخت کې سره مخامخ شو. د ایکو په یوه درس مې هېڅ سر نه خلاصېده. ډاکټر شوام ته مې وویل. هغه موضوع راته دومره آسانه تشریح کړه چې هماغه ګړۍ مې زده شوه. ده رانه یو څو پوښتنې وکړې. ځوابونه مې سم وو. د ډاکټر شوام خوښ شوم. ویې ویل: بېګاه زما مېلمانه یئ.

زه او ډاکټر جاوېد ورسره رسټوران ته لاړو. په ډیلي کې داسې رسټورانونه لږ دي چې غوښه پخوي. ډاکټر شوام همداسې رسټوران ته بوتلو. ده هم له موږ سره د چرګ او د غوایي غوښه وخوړه. ډوډۍ مو چې خلاصه کړه، په خپل موټر کې یې سینما ته یوړو. عجبه سینما وه. چوکۍ نرمې، مخې ته یې کشوه، تکیه یې قاتوه په کې اوږد غځېږه، د جوارو د پولۍ ډکه کاغذي کڅوړه دې په لاس کې، موټې ډکوه او خولې ته یې اچوه.

کرار کرار مو له شوام سره انډیوالي جوړه شوه. هره یکشنبه ماښام به په خپل سوزوکي موټر کې په موږ پسې زموږ کوټې ته راته او چکر ته به یې بیولو. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ځای کې به ده پیسې پرې کولې. موږ یې مصرف ته نه پرې ښودلو. ویل یې چې تاسې مسافر یئ.

د ایکو ډاکټر چې زموږ په ملګرتیا خبر شو، هغه هم راسره نرم شو. یو کال مې هلته تېر کړ. د ډاکټر شوام په برکت مې دومره څه زده کړل چې نورو ته یې څوک په درېو کلونو کې هم نه ورښیي.

د هندوستان د خلکو یو شی مې خوښ شو. هلته څوک په چا کار نه لري. مسلمان خپل مسجد ته ځي، هندو خپل مندر ته. په هندوانو کې هم زر رنګه طایفې دي خو هغه د چا خبره «عیسی به دین خود، موسی به دین خود». د یوه بګوان کالیزه وه. د روغتون نور ډاکټران یې لمانځلو ته لاړل خو شوام له موږ سره پاتې شو. هغه په هېڅ شي عقیده نه درلوده. موږ ته یې ویل: «بې عقیدې سړی په دې ښه دی چې هېڅ څوک یې بد نه اېسېږي، له هندو سره هم یار وي او له مسلم سره هم. خو دومره ده چې عقیدې والا خلک مطمین وي، ډاډه وي. خو زه داسې نه یم. که په تاسو باندې هره ټکه ولوېږي نو زغملی یې شئ، وایئ به چې د خدای له خوا همدا مقرر وو، خو زما له پاره ګرانه ده. که تاسې مړه کېږئ نو د ځنکدن په وخت به هم ډاډه یاست چې یو چېرې به ځئ؛ بېرته به ژوندي کېږئ؛ جنت به وي دوزخ به وي؛ حساب کتاب به وي؛ خو زما لپاره ډېره سخته ده. زما مرګ واقعي مرګ دی، ابدي مرګ.»

***

سبا بیا انټرنټ کلب ته ولاړم. د شوام ځواب نه و راغلی. ټېلیفون مې راواخیست. زنګ مې ورته وواهه. ټېلیفون یې بند و. ما ویل له ناروغانو سره به مصروف وي. نیم ساعت وروسته مې بیا زنګ وواهه. خبره هماغه وه. سبا او بل سبا مې څو څو ځله ټېلیفون ورته وکړ خو رخ نه شو. ما ویل ممکن بهر ته تللی وي.

بله اونۍ یې بیا ټېلیفون کار نه کاوه. ډاکټر جاوېد ته مې زنګ وواهه. هغه وویل: «ته نه یې خبر؟ ډاکټر شوام غریب خو موټر وواهه، ځای په ځای مړ شو.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر شوام له ما سره ډېر ښه کړي وو، بې بدله ښه. ده رانه د هیڅ شي تمه نه لرله. په جنت او په دوزخ يې هم عقيده نه وه چې د خپلو ښو اجر به په بله دنيا کې وويني. زه لا تر اوسه حيران يم چې هغه ولې راسره ښه کول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټ قاتل

جنايي کيسه

۱

کامل د کارته نو د عمومي سړک په غاړه له موټره کښته شو. بيک يې پر اوږه سم کړ. د طلايي ښارګوټي بلاکونو ته په تللي لاره مخ په بره روان شو. ټټر يې مخې ته را ايستلی او غاړه يې هسکه وړله. د سينې، متو او اوږو عضلات يې داسې پړسېدلي وو چې ګومان به دې کاوه چې اوس به تې شرټ څيري، له ډېره زوره.

موبايل ته يې زنګ راغی. د پټلانه جېب ته يې لاس کړ. چې څنګه يې موبايل را وايست، چا له شا ورباندې غږ وکړ: صبر!

ده مخ ور واړاوه. د اوږدو څڼو ژېکی چې پکول خولۍ يې پر سر و، له موټرسيکل نه کښته شو. بل ملګری يې هماغسې پر موټرسيکل سپور و.

د کامل موبايل ته زنګ روان و. هلک ته يې وويل: خير خو به وي.

هغه له ملا څخه برچه را وايسته، ويې ويل: پرتو موبايلته.

کامل په چپ لاس موبايل ورته وړاندې کړ خو مخکې له دې چې هغه موبايل ورنه واخلي، ده په ښـي لاس پر ټېک باندې يو کلک سـوک ورکړ. موبايل د دواړو له لاسـونو خطا شـو او پر سـړک ولويد. هلک بې تولې او سر يې کښـته شـو. کامل يې هغه لاس ته لغته سـيخه کړه چې برچه يې پرې نيولې وه. ډز شـو. بل، بل، درې پر له پسې ډزې. کامل پر سړک ستوني ستغ ولوېد. له ټټره يې وينې روانې شوې.

پر موټرسـيکل سـپاره غله تفنګچه په تخرګ کې پټه کړه. بل باندې يې غږ وکړ. شېرو بچيم، پرتو خوده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه موبایل پورته کړ. پر موټرسیکل یې پښه واړوله. بغغغغغغ شو، موټرسیکل د سترګو په رپ کې تېز له سترګو پنا شو.

د سړک د غاړې له کورونو خلک راووتل. د کامل پر جسد باندې ګڼ کسان راټول وو.

✵✵✵

یوه میاشت وروسته:

ډاکټر عادل جنایي آمر ته وویل: دا څه ریشخندي ده؟ که نه یې شئ نیولی چې موږ پخپله پسې وګرځو.

جنایي آمر پر څوکۍ نېغ شو، لاسونه یې د مېز پر سر کېښودل او د دواړو لاسونو ګوتې یې سره تېرې بېرې کړې، ویې ویل: ډاکټر صاحب! پوهېږم چې دردېدلی یې. موږ خپله ټوله وسه کوو. باور وکه چې همکاران مو شپه ورځ کار کوي. لږ حوصله وکه. پیدا به یې کو.

ډاکټر عادل له څوکۍ پورته شو. چیغه یې کړه: نور نو څومره حوصله! که یې د تا ورور وژلی وای، حوصله دې کوله؟ څومره حوصله؟ څومره حوصله؟

شامل د ډاکټر عادل مټ ونیو، ویې ویل: لالا! خیر دی.

هغه خپل لاس تاو کړ. د ورور له منګول یې مټ خلاص کړ. ویې ویل: د څه شي خیر؟ خیر میر ولاړ تمام شو. دوی ایله دې ته ناست دي چې جېبونه ډک کي.

د جنایي آمر غنمرنګی مخ تور بخون شو. مېز یې په لاسي مخابرې وډباوه، ویې ویل: بس که! زه دې لحاظ په دې کوم چې دردېدلی یې ګنې زما په مخ کې د چا پلارم ولله که داسې خبرې وکړای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

د بلاک مخې ته لويه خيمه ولاړه وه. تر خيمې لاندې ډېر مېزونه او هر مېز ته ځلور څوکۍ اېښودل شوې وې. د خيمې په خوله کې نکلي لاسمينځوني او پر سر يې يو ځل کارېدونکي دسمالونه اېښي وو.

ډاکټر عادل له خيمې د باندې د مېلمنو هرکلي ته ولاړ و. شامل بيا د خيمې په خوله کې و او نويو راغليو مېلمنو ته يې د ناستې ځايونه ورښييل او پر مېلمنو به گرځېده، له هر مېز سره به لږ تم شو، پوښتنه به يې وکړه: څه شی خو به کم نه وي؟

څوکۍ د ارهټ د سلواغو غوندې ډکېدې او تشېدې. کاريگر لکه د ميږيو کتار په تگ راتگ کې وو. چا په لويو گردو پتنوسونو کې ډوډۍ راوړله او چا په هماغه پتنوسونو کې خالي لوښي او د ډوډۍ پاتې شوني وړل.

له يوولس نيمو بجو د مېلمنو راتگ پيل شو او تر دوولس نيمو بجو پورې په درز کې روان و، بيا نو سوکه سوکه کم شو.

د جمعې د لمانځه اذان وشو. ډاکټر عادل پر ورور غږ وکړ: لمانځه ته ځو؟

شامل وويل: ته ورشه، زه به پاتې شم چې دا لوښي موښي سره سمبال کړم. هغه دي د حوزې کسان هم راغلل.

د حوزې خېټور آمر مخکې او لس پنځلس عسکر او ضابطان ورپسې له شنو رېنجرو راکښته شول. ډاکټر عادل ورسره سترې مه شي وکړه او د جمعې د لمانځه لپاره يې رخصت ورنه واخيست.

د حوزې آمر وويل: ورځه ورځه! وبخښه چې مونږ ناوخته شوو. په يوه قضيه کې مصروف وم. څّه وکو نو، د خلکو نوکر يو.

د هغوی د کتار په آخر کې يو هډور دنگ سور سپين هلک په قاسمي کميس پرتوگ کې او ورسره يو نرۍ سورچکی ژېکی له اوږدو ځڼو او پکول خولۍ سره روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو. د دواړو په پښو سپین سرویس بوټونه، او په تن یې اورکوټ واسکټونه، پایڅې یې د چنیانو غونډې تر ښنگرو پورته، برگ دسمالونه یې له غاړې نه تاو. د نري ژنکي پر غاړه د لړم رسم ټټو شوی. دوی چې د شامل له مخې تېرېدل، ویې ویل: خدا بخششیش! بسیار شازاده بچه بود.

شامل د هغوی د ډوډۍ غمه وکړه او چې ولاړل، په کاریگرو یې لوښي، مېزونه، څوکۍ، او خیمه راټول کړل. په دوو ډاینا موټرو کې یې بار کړل او بیا کور ته ولاړ. له درشل سره یې پښه ونیوه. له کوره د ښځمنو مېلمنو غږ راته. بېرته په پوړیو کښته شو.

عادل له جوماته راستون شوی و.

شامل ورته کړه: لالا! ځینې ښځې لا نه دي تللې. راځه چې د هغه ونې سیوري ته کېنو.

سوکه سوکه روان شول. عادل وویل: څه بې شرمه خلک دي. ډوډۍ خوراک ته خو ښه تیار دي خو کار ته یې بیا ملا ماته ده. دا دی څلوېښتي یې پوره شوه خو د قاتلانو درک یې معلوم نه کړ.

شامل وویل: د دوی سره دوه لنډغر غونډې هلکانم وو. چورت رالوېدلی چې دا به څوک وو. راته ویې ویل چې خدای بخششیش، بسیار شازاده بچه بود. کامل خو د داسې لوچکانو سره انډیوالي نه کوله.

عادل ځمکې ته کتل او بې له دې چې سترگې پورته کړي، وویل: د کنترول منطقوي کارمندان به وي. د جنایي ځینې کارمندانم لنډغرانو غونډې گرځي.

شامل وویل: لالا! نن یو فکر راولوېد.

لږ تم شو، بیا یې وویل: خدای دې یې وبخښي، کامل چې شهید شو په هماغه ورځ مې یې لپ ټاپ خلاص کړ. گوگل اکونټ ته یې ورغلم او د موبایل ډېټا مې یې ډانلود کړه، بیا مې یې له موبایل نه هر څه ډیلیټ کړل. ما ویل هسې نه چې کورني عسکونه او ویډیوگانې یې څوک خلاص نه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عادل پوښتنه وکړه: ښه نو بیا؟

- وایم غله پخپله باید پیدا کړو.
- څنګه؟
- ما سره یې د موبایل IMEI نمبر شته. که د مخابراتي شبکو آنټنونه هک کړو، هر څوک چې د ده موبایل وکاروي، پیدا کولی یې شو.
- ته یې هک کولی شې؟
- لا خو نه. خو فکر مې ورته کړی دی. یو ملګری مې دی، هغه یې کولی شي. د تا یادېږي چې د پاکستان د داخلې وزارت وېب سایټ یې هک کړی و؟
- افغان سایبري ځواک یادوې؟
- هو. ملګری مې په هماغه ډله کې دی خو نه پوهېږم چې دا کار به راته وکي که نه.

۳

شامل کمپیوټر ته ناست و.

وټس اپ ته یې زنګ راغی. په بېړه یې غوږۍ په موبایل پورې ونښلوه. ویې ویل: پیدا دې کړ؟

- پیدا مې کړ. ډېر لرې نه دی. د درېیم میکرویان افغان بې‌سیم ټاور راخیستی. همدا شېبه چا سره خبرې کوي.
- دقیق موقعیت یې معلومولی شې؟
- اوس نه. ټاور د دوه کیلومټرو شعاع کوور کوي. که سړی خپل لوکېشن آن کړي، بیا یې نغد چغد رانه وغواړه.
- سمه ده. مننه. تر بیا!
- تر بیا! ته ودرېږه! لوکېشن مې یې آن کړ.
- دا څه وایې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته ودرېږه چې زوم يې کړم. امممم، دا بنايي ده، دا هم بخارخانه، دا آصف ګالري، بس همدغه ځای کې. شينوازاده روغتون ته مخامخ، د آصف ګالري مخې ته ولاړ دی. دا دی روان شو. د هوايي ميدان سړک خوا ته ځي.
- ګوره ملګريه! زه به ور وځم. ته يې موقعيت ښاره. لالا سترګې مه شې! دا دی ښه شوه چې لالا مېم راغی. د ده په موټر کې به پسې لاړ شو. کال مه بندوه.

شامل او عادل په بېړه له کوره ووتل.

د ماخوستن په تياره کې د موټر څلور واړه اشارې ولګېدې او د دروازو قلفونه يې خلاص شول. عادل د موټر ور پرانيست، لا په کې سم کېناستلی نه و چې بېرته کښته شو او موټر يې قلف کړ.

شامل غوږې په غوږونو اچولی و، ويې ويل: خير دی؟

عادل له جېبه موبايل را وايست، چا ته يې زنګ وواهه. څو پورې چې زنګ تېرېده، ويې ويل: لاربندي زياته ده په موټر کې زر نه شو رسېدلی. هلو! سلامونه. يو عاجل کار مې دی، موټر سيکل مې دې غوښت. سمه ده. خير يوسې. هو، زه لاندې ولاړ يم.

شامل وويل: هغه هم بېرته راګرځېدلی دی. اوس د عبدالحق چوک خوا ته روان دی.

- ګير به يې کړو. دا دی کريم راکښته شو.

له کريم نه يې د موټر سايکل کيلي واخيسته او له لنډې منځې وروسته دواړه پر موټر سيکل سپاره شول.

تر سياه سينګه پورې پر عمومي سړک ولاړل. بيا نو کوڅو ته شول او کابل ننداره ته ووتل.

شامل وويل: د سولې رسټورانټ خوا ته روان دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عادل اکسلېټر ټینګ کړ.

دوه دقیقې وروسته د شامل ملګري ورباندې غږ وکړ: موټر یې ودراوه. شل متره درنه لرې دی، لس متره، پنځه، ورسېدې.

شامل وویل: ومې لیده. لالا! همدغه ښوی هلک دی.

هلک شیریخ فروشۍ ته ننوت. د دخلچي مخې ته ودرېد. مستطیل شکله، پیړ پلاستیکي لوښی یې ورته ونیو: په دې کې یو څلور شیریخه راواچاوه.

دخلچي پوښتنه وکړه: متوسط که ډبل؟

- په څو دي؟
- متوسط په یو سل او شل، ډبل په یو سل او اتیا.
- متوسط راکه.
- سمه ده. څو پورې چې تیارېږي، هلته کېنه.

ژړکی لنډ مېز ته ورتاو شو. چې کېناست د پتلون په پایڅو کې یې څو ځایه سوري او رېښکي رېښکي تارونه جوت شول. سپینې جورابې یې تر ښنګرو پورې او سپین کرمچ یې په پښو وو. موبایل یې له جېبه را وایست. نرۍ ګوته یې پر سکرین تېره کړه.

عادل او شامل مخامخ ورته کېناستل.

شامل ورته کړه: ښکلی موبایل دې دی، آیفون ۱۲ دی؟

- نه، آیفون ۱۱.
- په څو دې اخیستی؟
- اخیستی مې نه دی. تره مې امریکا نه رالیږلی.

عادل وویل: بختور یې ولا چې داسې تره لرې. موږ ته خو څوک سنګ پای هم نه رالیږي.

ژړي ورته په ارتو سترګو وکتل خو څه یې ونه ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عادل او شامل جوس وڅښل او د باندې ووتل. موټرسيکل يې روان کړ او له شيريخ فروشۍ لږ بره ودرېدل.

شپېبه وروسته ژړې راووت. د موټر مخه يې راوګرځوله. ګړندی روان شو خو زر بېرته ورو شو او بيا د سړک څنډې ته ودرېد. ژړکی ورنه کښته شو. د موبايل څراغ يې ولګاوه. د مخې خوا ښۍ ټاير يې يو مخ ناست و. دې خوا ها خوا يې سترګې وغړولې. کېناست. رڼا يې ټاير ته ورنږدې کړه. د ويل له لاندې نه د ټاير څنډه داسې بهر ته راوتلې وه لکه شونډې چې بوڅې کړي.

- مرسته غواړې؟

ژړي د غږ لوري ته وکتل. دوه کسان وو. ده د موبايل رڼا ورسيخه کړه. چيغې ته ورته غږ سره يې وويل: څه شی غواړئ؟ تاسې څوک يې؟

غږ يې لړزېده.

عادل وويل: فقط رښتيا خبره راته وکه، نور کار درسره نه لرو.

عادل چې دا خبره کوله، شامل د ژړي څنګ ته ځان ورساوه.

ژړي وويل: خدای ته وګورئ. په ما کار مه لرئ. که موبايل غواړئ، د تاسو نه جار.

شامل وويل: شور مه کوه، ګنې خير به دې نه وي.

عادل وويل: موږ نه غله يو، نه بدماش. تا تم چې ګورم نه د غله شک درباندې کېږي نه د بدماش. خبره واوره. دغه موبايل زما د ورور و. ځلوېښت شپې مخکې غلو ورنه يووړ او هغه يې وويشت. تا غونډې ښايسته ځوان و. نن يې څلويښتي وه. نور څه درنه نه غواړم، فقط د موبايل خبره راته وکه چې له کومه دې کړی.

ژړي لاړې تېرې کړې. ويې ويل: خدای دې يې وبخښي. په خدا جان او په سی سپاره قران مې دې قسم وي چې رښتيا خبره درته کوم. دغه موبايل مې د موبايل سنټر نه په شل زره افغانۍ اخيستی.

شامل وپوښتل: کله؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- میاشت به کېږي.
- دوکاندار يې پېژنې؟
- دوکاندار يې ... امممم رنګ مې يې هېر دی خو چې ويې وينم، وبه يې پېژنم.
- ګوره هلکه! ســبا به ورځې. زه به د موبايل کامره در ته غير فعاله کړم. ته ورته ووايه چې کامره کوډ غواړي. د موبايل پخوانی څښــتن راته پيدا که.

هلک غلی ولاړ و.

عادل وويل: که دغه همکاري ونه کې، پوليسو ته به وايم چې غل او قاتل ته يې. بيا نو دې خوښه خپله چې ځان څنګه سپينوې.

هلک وويل: که دا کار وکم، بيا اااا

عادل وويل: نور هېڅ شــی درنه نه غواړو. فقط دوکاندار راوښــييه او دغه کومک راسره وکه چې د قاتل درک له دوکاندار نه معلوم کو.

شامل وويل: په موبايل دېم کار نه لرو. نه يې درنه اخلو.

۴

د ورځې لس بجې وې. شامل د پل خشتي جومات ته مخامخ د موبايل سنټر مخې ته ولاړ و. پيکداره خولۍ يې په سر کړې او ماســک يې اغوســتی و. پر ســترګو يې تورې عينکې اېښې وې.

ميکروياني هلک يې وليد چې مارکېټ ته ننوځي. ورپسې شو.

هلک د اول پوړ په کوڅو کې دوه درې وارې تاو راتاو شو. بيا يوه دوکان ته ودرېد. وړوکی دوکان و د بانک د غرفې غوندې. شامل د څنګ غرفې سره ودرېد.

هلک دوکاندار ته وويل: دغه موبايل مې تا نه اخيستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکاندار موبایل ورنه واخیست. په لاس کې واړاوه را واړاوه. ویې ویل: ښه؟

- کامره یې کوډ غواړي.
- کوووډ غواړي؟

د کامرې پر آیکن یې ګوته کېښـوده. ویې ویل: عجبه ده. دا دې کله اخیسـتی و؟ بِل یې درسره شته؟

- درې څلور هفتې مخکې. دا یې بل.
- نو تر اوسه چېرته وې چې اوس دې راوړی؟
- جلال آباد ته تللی وم، پرون راغلم.
- ښه نو، اوس زه څه وکم؟
- د موبایل پخوانی څښتن راوغواړه چې کوډ یې خلاص کي.

شـــامل ولیدل چې یو کس مخابره په لاس کې یوه دوکان ته ودرېد. دوکاندار څه پیســې ورته ونیوې. پیســې یې جېب ته کړې او د همدې دوکان خوا ته راغی چې میکرویاني هلک ورته ولاړ و.

دوکاندار یو ځل بیا د موبایل مخ او څټ وکتل. ویې ویل: دلته خو د ورځې ســـل دوه سوه کسان سودا کوي. څوک موبایل اخلي، څوک یې خرڅوي نو زه خو ټول نه پېژنم. د تا په یاد دي چې دغه موبایل په کوم ویټرین کې و؟

هلک د دوکان ویټرینونه او الماری له نظره تېر کړل.

مخابرې والا را ورسېد.

دوکاندار تندي ته لاس یووړ: سلام سلام آمر صاحب!

مخابرې والا بې له دې چې علیک ووایي، د دوکان د ویټرین د شیشې په پرې کړې ځای کې لاس تېر کړ.

دوکاندار دوه زره افغانۍ په لاس کې ورکړې.

هغه چې ښه لرې شو، شامل له بل دوکاندار نه پوښتنه وکړه: دی څوک و؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکاندار وویل: آمر جنايي. هره پنجشـنبه اوګرايي اخلي. ته وا د پلار حق يې دی. قسم دی ټول غله دي.

شامل وويل: نو له تا نه يې څنګه پيسې وانخيستې؟

- زه خو د نويو موبايلونو کار و بار کوم.
- نو پيسې د چا نه اخلي؟
- ځوک چې دويم لاس او د غلا مـال اخلي او خرڅوي، د هغوی نـه يې اخلي. موږ نه يې‌م اخلي، کله يوه کله بله پلمه کوي خو هر وخت نه. د هغوی نه يې بيا هره پنجشنبه اخلي.

شـامل د ميکروياني هلک غږ ته غوږونه څک کړل چې ويل يې: ګومان کوم چې په ايندغه مخامخ الماری کې و.

دوکاندار وويل: ته دې نمبر راکه. که مې درک درته معلوم کړ نو زنګ به درته وکم.

ميکروياني هلک چې ولاړ، شـامل هماغلته د څنګ دوکان مخې ته پاتې شـو. دوکاندار ته يې د نوي مال صفتونه او د مستعملو موبايلونه بد ويل.

د هغه بل دوکاندار غږ يې واورېد چې په فارسي لګيا و: وه هلکه! هغه آيفون ۱۱ دې له چا نه وهلی و؟ نه، هغه تېره مياشـت کې چې دې راووړ. نه سـپين نه و، طلايي و. په يوه لشــمک مې خرڅ کړی و اوس راغلی دی چې کامره يې کوډ غواړي. هههههههههه. نه، زه خو لېونی نه يم. ايســته مې رخصـت که. ښـه، کله؟ بچيش ناوخته نه کې چې بېګاه د يو چا ته واده ته ځم. شپږ بجې؟ ځه صحيح ده. خدای پامان، خدای پامان.

دوکاندار چې ټيلفون بند کړ، شامل سوکه سوکه روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

پاو کم شـپږ بجې شـامل، عادل او د اتمې حوزې جنايي آمر د کنترول منطقوي له دوو افسرـانو سره چې ټول په ملکي جامو کې وو، موبايل سـنټر ته ورسـېدل. پنځه دقيقې چې شـپږو ته پاتې شـو، شـامل د هماغه دوکان خوا ته ورغی. د موبايلونو د بيو پوښتنه يې وکړه.

دوکاندار د هر موبايل بيه ورته ويله. ده کله يو کله بل موبايل کښـــته پورته کاوه. عکس يې پرې اخيسـت. د مشـخصـاتو معلومات يې کول او يو يو وار به يې ساعت ته هم کتل.

دوکاندار وويل: وروره لږ بېړه وکه چې زه چېرې ځم.

بيا يې چا ته زنګ وواهه، ورته کړه يې: بچيش کجا گم شـدی؟ اينه ده دقه از شش تير شد. خی مه دگه ميرم باز سبا بيا.

په دې وخت کې د خندا غږ پورته شـو. يو اتلس نولس کلن هلک چې موبايل يې په غوږ کې و، وويل: کجا ميری؟ کجا عجله داری؟ به خيالم که پلو مست استی بابا، نوش جان!

هماغه هلک و چې د کامل په څلوېښـــتي کې راغلی و. پر غاړه يې د لړم ټټو جوت ښکارېده.

دوکاندار په خندا وويل: بسيار کوس مادر استی. بيار بکش، چی آوردی؟

هلک د واســکټ له جېبه يو موبايل را وايســـت. په همدې وخت کې پوليســـو له مړوندو ونيو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکټر عادل په کور کې جرګه وه. د قاتل پلار او ترونه له څو سپین‌ږیرو، د جومات ملا امام او وکیل ګذر سره په ننواتي راغلي وو. د عادل ترونه او قومیان ورته مخامخ ناست وو.

ملا امام هغه آیتونه قرائت کړل چې «و بشرالذین اذا اصابتهم مصیبه، قالو انا لله و انا الیه راجعون» په کې راغلي دي. بیا ملا اوږده دعا وکړه. وژل شوي ته یې د شهادت درجه وغوښته، کورنۍ ته یې صبر او د کینې او کدورت او دښمنۍ د ختمېدلو دعاګانې یې وکړې. وروسته یې د عفو او بخشش فضیلتونه بیان کړل او ویې ویل چې وینه په وینه نه مینځل کېږي.

د ملا تقریر چې خلاص شو، وکیل ګذر خبرې شروع کړې: خدای دې متوفا جنتي کړي. خدای دې داسې غم نه دربانديې ویني چې دا غم مو په هېر شي او خدای مو دې دا آخري غم کړي. ملا صاحب دې خیر یوسي چې د دین او شریعت خبرې یې را ته وکړې، رښتیا چې عفو او بخشش ډېر اجر لري. نو را به شو دې ته چې دا زموږ هلک خو خدای شته چې ډېر بد کار یې کړی دی. لږ نه، ډېر بد.

بیا یې ټول له نظره تېر کړل، ویې ویل: بد یې کړي دي، که نه؟

د قاتل پلار او ترونو په یوه غږ وویل: بالکل. ډېر بد یې کړي دي.

یوه تره یې وویل: باور په ما مه کوئ، په خدای یې وکئ چې خبر شوم، داسې خپه شوم لکه زما خپل زوی یې چې را ته وژلی وي.

وکیل ګذر وویل: نو لکه ملا صاحب چې وویل، وینه په وینه نه مینځل کېږي. اوس دغه هلک یوه بې عقلي کړې ده، بې عقلي څه چې خرګري یې کړې ده خو که دی اعدام هم شي نو ستاسو ورور خو پرې نه راژوندی کېږي. نو موږ مو عذر ته راغلي یو.

لونګۍ یې له سره ایسته کړه او پر غولي یې کېښوده، او په سترګو کې یې د قاتل پلار او ترونو ته اشاره وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی هم پکول خولۍ او لونګۍ له سرونو لرې کړې.

وکیل ګذر وویل: دا دی سر درته توروو، د خدای روی دروړو چې د دې هلک له ګناه نه تېر شئ. عفو ورته وکئ. خدای به یې اجرونه درکي.

بیا یې د قاتل پلار ته اشاره وکړه. هغه را پاڅېد، په ټیټه ملا ډاکټر عادل ته ورغی، یو پاکټ یې مخې ته پر غولي کېښود. بېرته خپل ځای ته ورغی.

وکیل ګذر وویل: دا به کمې وي خو تاسـې یې په ډېرو ومنئ. یو پسـه مو هم راوسـتی، هلته لاندې له هلکانو سره دی. نو دا زموږ له خوا په خپل ورور پسـې خیرات کئ.

د عادل مشر ـ تره غاړه تازه کړه: ملا صاحب او وکیل صاحب خو ښې خبرې وکړې. عفو او بخشـش به ښـه وي. موږ خو عام خلک یو، تاسـې عالمان یئ، په دین، په شریعت ښه پوهېږئ نو که عفو لازمي وای نو د قصاص حکم د څه د پاره شوی؟

ټول غلي وو او سترګې یې ځمکې ته نیولې وې.

د قاتـل پلار تـه یې مخ واړاوه، ورتـه کړه یې: تـه خو دې اول دغـه پیسـې بېرتـه درواخله.

هغه خپلو ورونو او وکیل ګذر ته وکتل.

وکیل ګذر وویل: حاجي صېب، خیر دی، دا زموږ عذرانه ومنئ.

د عادل بل تره وویل: موږ وینه نه خرڅوو.

وکیل ګذر وویل: خدای دې نه کي. مطلب مو دا نه دی. دا پیسې مو د خیرات د پاره راوړې.

د عادل مشر ـ تره وویل: موږ خیراتونه هم کړي، ختمونه مو هم کړي. د چا پیسـې مو هم نه دي په کار.

د پیسـو پاکټ یې د عادل له مخې نه واخیسـت او د هغه خوا ته یې وشـغاوه. ویې ویل: هن! دراخلئ خپلې پیسـې. دغه پیسـې به مو خپل هغه غله زوی ته ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای چې غلا يې نه وای کړې. غلا يې خير خو چې د دوو روپو موبايل په سر يې زموږ وراره نه وای راوژلی.

پر دېوال ځړېدلي عکس ته چې د کاغذي ګلانو امېل پرې اچول شـــوی و، اشـــاره وکړه: ګل غوندې ځواني يې وه. ته و خدای، دی نو د مرګي لايق و؟ تاسو ته وايم!

چا غږ ونه کړ.

بيا يې ملا ته کړه: ته خو عالم ســړی يې، د قصـــاص او حدودو په حکمت ښـــه پوهېږې. که هر قاتل ته عفو وشي نو نن يې زما وراره وژلی، سبا يې د تا زوی وژلی، بله ورځ يې بل وژلی.

د قاتل يوه تره چې د دېرش پنځه دېرشـو کلونو ښـکارېده، وويل: نو چې داسې وي بيا خو دښمني جوړېږي.

د عادل تره يې په خبرو کې ور ودانګل: دښمني جوړېږي؟ د څه شي دښمني؟

وکيل ګذر د قاتل تره ته سترګې برګې کړې، ويې ويل: حاجي صېب محترم، مطلب يې داسې نه دی. امممم

د عادل تره مخې ته لږ کوږ شـو، په لوړ غږ يې وويل: زه يې په مطلب ښـه پوهېږم. موږ د دښـــمنۍ نه ډاروې؟ [مخ يې د قاتل ترونو ته کړ] لاس دې خلاص، توره دې تېره. ګوره! که زموږ په چرګوړو هم څه وشـــو، زما لاس به د تا په ګرېوان کې وي. وايم که له آسـمانه هم ټکه راباندې پرېوته، پوښـتنه به يې تا نه کوم، مدعي به مې ته يې. [او دې سره يې ګوته ورته وخنډله]

بيا يې شامل ته مخ واړاوه: دړه ورته ببرته که! ځئ په مخه مو ښه شه.

محکمه چې دايره شوه، پر هلک د اعدام حکم وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

شپږ میاشتې وروسته

د ګڼو رسنیو خبریالان له کامرو او مایکونو سره منتظر وو. د جنايي تحقیقاتو رییس سالون ته راننوت. د پولیسو د تېرې اونۍ برياوې یې یادې کړې: په تېره اونۍ کې مو درې جرمي شبکې نیولې دي. د سرقت په مختلفو قضیو کې مو ۳۵ تنه مظنون کسان د کابل له بېلابېلو حوزو څخه ګرفتار کړي دي ...

د خبریالانو پوښتنو ته وار ورسېد. یوه خبریال پوښتنه وکړه: د هغو زنځیري قتلونو قضیه څنګه شوه؟ خلک ترهېدلي دي. هېڅ څوک ځان خوندي نه احساسوي. دا قاتل به کله ونیسئ؟

د جنايي تحقیقاتو رییس وویل: په دې قضیه کې پرمختګ شوی دی، د موضوع د حساسیت په خاطر اوس جزئیات نه شو درکولی.

بل خبریال لاس جګ کړ. د خپل موبایل صفحې ته یې وکتل او ویې ویل: رییس صاحب! همدا شېبه دوه نور جسدونه په بګرامیو کې پیدا شوي دي.

د موبایل پر ښیښې یې ګوته ووهله. بیا یې وویل: کټ مټ هماغسې. د هر جسد د دواړو لاسونو ګوتې نشته او ټېرونه یې سوري سوري دي. د دې معنا څه ده؟ قاتل ولې د قربانیانو ګوتې غوڅوي؟ قاتل څه ویل غواړي؟

د رییس سکرتر موبایل اوکې کړ او په کراره یې ده ته ورکړ. رییس وویل: بخښنه غواړم. عاجل دی.

هغه پاڅېد او په بېړه ووت.

نور خبریالان پر هغه خبریال راټول شول چې د نوې پېښې خبره یې کړې وه. ده موبایل مخې ته نیولی و. هر چا هڅه کوله چې د ګڼې ګوڼې په منځ کې دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای پیدا کړي چې سر ور ننه باسي او د هغه خبریال د موبایل پر ښـیښـې د وژل شویو عکسونه وګوري.

هغه وویل: اوس یې خپل فیسبوک ته پورته کوم. ټول به یې وګورئ.

۸

د جنايي تحقیقاتو د رییس په دفتر کې څو جنرالان او ډګروالان ناسـت وو. ټولو د پروجکټر پر پردې تصـویر ته کتل. د پلټونکې ډلې مشر، ذبیح الله وویل: د قتلونو بڼه ثابتوي چې د ټولو قاتل یو کس یا یو ګروپ دی، خو قتلونه په مختلفو وسـلو شـوي دي. څوک په دره‌يي تفنګچې ویشـتل شـوي دي، څوک په ۹ ملي متري امریکايي، څوک په اصـلي مکروف یا ټي ټي. په هره پېښـه کې د مقتول په بدن کې هماغه وسله پیدا شوې ده چې پرې ویشتل شوی دی. خو په هېڅ وسله باندې د مقتول د ګوتې له نښې پرته د بل چا د ګوتو اثر نه دی پیدا شوی.

ذبیح الله د کمپیوټر په کیبورډ کې یوه تڼۍ کېکاږله. پر سـکرین د عدلي طب د ریاست مکتوب ښکاره شو چې په منځ کې یې څو جملې په زیړ رنګ په نښه شوې وې. هغه وویل: د عدلي طب په وروسـتي راپور کې نوې خبره. د مقتولانو په وینه کې د انستیزۍ مواد موندل شوي دي.

ذبیح الله تم شـو. ټولو ناسـتو کسـانو یو بل ته سره وکتل او بیا یې رییس ته مخونه واړول.

رییس ذبیح الله ته وکتل، ویې ویل: یعنې؟

ذبیح الله وویل: حیران یم چې ولې مو مخکې په دې باندې فکر نه و کړی. په ټولو قضـیو کې د عدلي طب راپورونو ویلي وو چې د مقتول ټولې ګوتې له ورغوي څخه په خورا تېره شي سره، ډېرې منظمې غوڅې شـوې دي. موږ فکر کاوه چې قاتل به کوم قصـاب یا قصـابان وي، خو دې ته مو فکر نه و کړی چې کېدای شي کوم تکړه جراح وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کریمنالستیک مدیر پوښتنه وکړه: موږ د کریمنال تخنیک د شعبې راپورونه ولوستل. مقتولان وژل شوي په یو ځای کې او اچول شوي بل ځای کې دي. په ټولو باندې له نږدې ډزې شوې. خو د قتلونو انګېزه؟

د سازمان یافته جرایمو د برخې مشاور، توکلي وویل: دې ته په کتو سره چې د هر قرباني د وژلو لپاره یوه مرمۍ بس وه، ځکه چې ټولې مرمۍ یې په ټټرونو لګېدلې دي او غالباً هر قرباني په هماغه اول ډز مړ شوی دی، نو قاتل د انتقام شدیده انګېزه لري. البته شاید د ګوتو د قطع کولو په وجه د قربانیانو ډېره وینه ضایع شوې وي، بناً همدا به هم د هغوی د وژلو لپاره بس و. مګر داسې ښکاري چې قاتل یا قاتلان له نفرته ډک دي. د تفنګچې د ټولو مرمیو تشول، د قاتل سخت قهر راښیي. خو دا چې ولې، په دې نه پوهېږو. د قربانیانو په منځ کې هېڅ مشترکه نقطه نشته. مقتولان د مختلفو قومونو دي، بناً د قتلونو قومي انګېزه نفي کېږي. قربانیان مختلف شغلونه لري، امممم فکر کوم شپږ نفره یې متعلمین وو، دوه نفره یې د نانبای شاګردان، څلور نفره یې د مکتب نه فارغ شوي وو خو کار و بار یې نه و. ذبیح جانه! نور قربانیان څه کاره وو؟

د ټولو مخونه د ذبیح خوا ته شول. هغه وویل: ستاسو خبرې سمې دي. د موټرسیکلو د مستري شاګردان په کې شته، بې سواد او با سواده په کې شته، لنډه دا چې متقولان په هېڅ کومه خاصه کټګورۍ کې سره نه شو یو ځای کولی.

توکلي وویل: تشکر ذبیح جانه! بناً د قربانیانو د قتل انګېزه د هغوی شغل نه دی. مګر دا چې د ټولو ګوتې قطع شوې دي، دا باید یوه معنا ولري. باید یو پیام ولري.

رییس پوښتنه وکړه: مثلاً؟

توکلي غاړه لږ کره کړه، سترګې یې تنګې کړې او د کوټې چت ته یې وکتل. زنه یې وګروله، ویې ویل: دقیق نه پوهېږم، مګر فِـ ـــ کِر کوم چې د ګوتو له وظیفې سره به مرتبط وي. په ګوتو اشیا لمس کېږي، اشیا نیول کېږي، په ګوتو شهادت ورکول کېږي، د تفنګچې ماشه کش کېږي، امممم د بوتل یا بل شي سرپوښ تاوېږي. اااااا، ډېر نور کارونه. ممکن، ممکن مقتولینو د قاتل څخه کوم شی اخیستی وي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم قميتي او گرانبها شــی. [ټولو ته يې ځغلنده نظر وکړ] بلی، کوم با ارزش شــی به يې ورنه اخيســتی وي. بناً بايد دا معلومه کړو چې قربانيانو له قاتل نه څه شــی اخيستی و. البته يوه خبره ده. دې ټولو قربانيانو خو په شريک شکل ورنه څه شی نه دی اخيســتی. لکه څنګه چې ذبيح جان وويل قربانيان هېڅ مشــترکه وجه نه لري.

ذبيح الله وويل: په هر صورت، زما په نظر جراحان بايد تعقيب کړو. خو مشکل دا دی چې په کابل کې تر پنځو سوو زيات جراحان دي. بله خبره دا ده چې که جراح قاتل هم وي، په شــفاخانه کې خو دا کار نه کوي، يعنې نه يې شي کولی. هغه دا کار بايد په بل ځای کې وکي.

۹

ډاکټر عادل د ټلويزيون غږ په ريموټ جګ کړ. د جنايي تحقيقاتو رييس خبري کنفرانس ته خبرې کولې. يوه خبريال د زنځيري قتلونو د عامل پوښــتنه وکړه. رييس وويل: موږ ځينې سر نخونه پيدا کړي دي. اوس د موضوع د حساسيت په خاطر ډېر جزئيات نه شو درکولی خو دومره ويلی شم چې قاتل ته ډېر نږدې شوي يو. موږ پوهېږو چې هغه څه وظيفه لري. ډېر زر به يې د ګرفتارۍ خبر واورئ.

ډاکټر عادل او شـــامل يو بل ته سره وکتل. ډاکټر عادل ګېلاس له اوبو ډک کړ. ګېلاس يې په لاس کې واخيســـت، له چوکۍ پاڅېد، د کړکۍ خوا ته ورغی. يو غوړپ يې وکړ. پرده يې لږه لرې کړه. د دوهم منزل لـه کړکۍ څخـه يې لانـدې وکتل. دې خوا ها خوا يې ســـترګې وغړولې. لمر لوېدلی و خو لا دومره تياره نه وه چې سترګې کار ونه کړي. پرده يې بېرته سمه کړه.

د ورور سترګې ده ته وې. ده نرۍ موسکا وکړه او سر يې وښوراوه.

مور يې وويل: زويه! خير خو به وي؟

ډاکټر عادل غاړه تازه کړه، ويې ويل: نشته څه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

د بهارستان سینما په څنګ کې نري سړک باندې شین کورولا موټر پورته د غره خوا ته روان و. د غره په ډډې پورې ګڼ کورونه او تنګې کوڅې وې. سړک د غره په نیمايي کې ختم شوی و او موټر هماغلته ودرېد. ځوانه نجلۍ له موټره کښته شو. دستکول يې اوږې ته واچاوه او پلې په کوڅه کې بره خوا روانه شوه. درې کوڅې وړاندې ودرېده. دې خوا ها خوا يې وکتل. ساه يې سمه کړه. پر يوه سپين بږيري يې سترګې ولګېدې چې د چپ لوري له تنګې کوڅې څخه د دې خوا ته ورته.

نجلۍ مخې ته ورغله. پوښتنه يې وکړه: کاکا، هغه هلک چې تېره اونۍ وژل شوی و، د هغه کور در ته معلوم دی؟

سړي وويل: شيرين آغا يادوې؟

- هو.
- هاغه نارنجي کور وينې؟ پاس، اوله نه، دويمه کوڅه کې. هماغه يې کور دی. خپلوان دې و؟
- نه. زه خبرياله يم. له فاميل سره يې مرکه کوم.

د وژل شوي هلک پلار وويل: څه مو په زخم باندې مالګې شيندئ! کله يو راځي کله بل چې زه د پلانکي ټلويزيون يم، زه د بستاني راډيو يم. راشي دلته زموږ زخمونه تازه کي، بېرته لاړ شي. د حوزې او پوليسو پوښتنې او بازخواست بلې خوا ته. ځه نجلۍ، په مخه دې ښه!

هغه د انګړ ور بنداوه خو نجلۍ په وره پورې لاس ونيو. ويې ويل: خير دی کاکا زما خبرې خو واوره. پوهېږم چې ډېر دردېدلي يئ. زوی مو ځوان و. ډېر ارمانونه به مو ورته لرل. خو زه له هغو خبريالانو نه يمه. زه تحقيقي ګزارش جوړوم. په دې دوو درېو مياشتو کې ستا د زوی غوندې شل - پنځه ويشت نور ځوانان هم په همدې رقم وژل شوي خو تر اوسه يې قاتلان نه دي معلوم شوي. که پوليس دا کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کوي یا یې نشي۔ کولی نو خدای مهربانه دی چې ستاسو په همکارۍ سره موږ دا کار وکړو.

سړي تر پکول لاندې لاس تېر کړ. سر یې لږ وګراوه. یوه شېبه غلی و. بیا یې ور بېرته کړ.

نجلۍ د کړکۍ خوا ته پر توشکه کېناسته. له توشکه ګرد پورته شو. نجلۍ له دسکول نه ریکارډر را وایست، قلم او کتابچه یې هم راواخیستل.

مخې ته یې د مقتول مور پر غولي پر زاړه فرش باندې ناسته وه او مېړه یې پر نرۍ توشکې.

نجلۍ وویل: مننه چې مرکې ته حاضر شوئ. زوی مو دې خدای وبخښي. ما چې معلومات کړي نو دی په نادریه لېسه کې و، یوولسم صنف کې. همداسې ده؟

سړي وویل: لسم کې و که یوولسم کې خو په همدې مکتب کې و.

نجلۍ وویل: په مکتب کې چې مې پوښتنه وکړه، غیرحاضري یې ډېره وه. تاسو ته معلومه ده چې ولې یې غیرحاضري کوله؟

ښځې بې غږ و غوړه اوښکې تویولې.

سړي پرې غږ کړ: وه ښځې! دا څه وایې؟ ته پې خبره وې؟

ښځې په سونګېدا لنډ وویل: نه. نه ومه خبره.

خبریالې یو ځل سړي او بیا یې ښځې ته وکتل. بیا یې وپوښتل: مطلب مې دا و چې کوم کسب کار یې هم کاوه که یوازې مکتب ته تله؟

سړي وویل: دا نو څه رقم سوال دی. ته داسې سوالونه کوې چې ته وا دی مجرم و. پرې مو ږده.

دې سره یې پکول خولۍ له سره واخسیته پر غولي یې وویشته. له ایراني غالۍ نه ګرد پورته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو شپې ټول غلي وو.

بیا ښځې ورته وویل: سړیه حوصله وکه. غوسه دې په دې مه تشوه. وبال ده.

خبریالې وویل: کاکا پوهېږم، غم دې دروند دی. خو مه خپه کېږه. خدای مهربان دی. که زما پوښتنې مو ځوروي، زه به بل وخت راشم.

ښځې وویل: نه لورې پروا نه کيي.

سړي بېرته خولۍ له غولي پورته کړه او پر سر يې کېښوده. لويه ساه يې واخيسته. ويې ويل: بل کار يې نه و. همدغه مکتب و. په غير حاضرۍ يې هم نه يم خبر.

خبریالې ښځې ته وویل: دا موبایل ستاسو دی؟

ښـــځې طلايي آيفون مابايل ســـينې پورې جوخت نيولی و. ويې ويل: د ځوانيمرګ شيرين آغا دی.

- دا خو ډېر قيمتي موبايل دی. تاسو ورته اخيستی و؟
- نه. مور، د سبا بېګا نه لرو نو داسې موبايل به په څه شي اخلو.
- چا له خارجه درلېږلی؟
- نه.
- نو ...

سړي په ښځې پورې سترګې ښخې کړې، ويې ويل: ټول راز و نياز يې د مور سره و. همدا به پې خبره وي.

ښځې وویل: ما ته يې ويلي وو چې په لاره کې يې پيدا کړی و.

خبریالې وویل: خدای خبر چې د چا به لوېدلی وي. بیا يې په څښـــتن پســـې ونه ګرځېدۍ.

- نوره نه يمه خبره. همدومره يې را ته ويلي وو.
- خير. ملګري انډيوالان يې درمعلوم دي؟ چا سره به ډېر ګرځېده؟
- يو انډيوال خو يې هماغه قندآغا و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هماغه چیپیپ ...
- هو. د ده سره يې يو ځای وژلی و. هغه به کله کله په موټرسـیکل باندې راته او شـیرین آغا به ورسره ولاړ. ما څو کرته ورته وویل چې وه هلکه موټرسیکل خطر لري، ورسره مه سپرېږه.

غږ يې ژړغونی شو. په سختۍ سره يې وویل: څه خبره وم چې موټرسیکل يې نه وژني خو کوم ظالم خداناترس يې مړ کوي.

خبريالې لـه کړکۍ څخـه د بانـدې وکتـل. د لانـدې کورونو بـامونـه او واړه انگړونه لکه د پوړيو پټونه ښــکارېدل. څو شــېبې يې په قلم او کتابچې ځان بوخت کړ او هسې يې کږې وږې کرښې وایستې. بیا يې وویل: نور ملگري يې نه لرل؟

ســړي وویل: له نورک سره هم لر بر کېده. هســې خو د منطقې ټول همزولي يې ورسره ناسته پاسته کوله خو نورک له نورو نه زیات.

خبريالې د نورک آدرس واخیست او ووتله.

۱۱

د جنایي تحقیقاتو رئیس پر څوکۍ نېغ شــو. شــونډې يې بوخې کړې او په مجلس کې هر حاضر کس ته يې جلا جلا وکتل.

ټول چوپه خوله منتظر وو چې دی خوله پرانیزي.

ده د مېز له روکه یوه مجله راوایســـته او په لاس کې يې پورته ونیوله. ویې ویل: دا مو کتلې ده؟

چا غږ ونه کړ. توکلي د کریمنل تخنیک مشرــ ته وکتل او په ســترگو کې يې وپوښت. هغه اوږې پورته وخوځولې او سر يې وښوراوه.

رئیس وویل: هغه کار چې تاسو باید کړی وای، یوې نجلۍ کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذبیح الله وړاندې شو چې مجله وګوري.

رئیس وویل: پوره ګزارش به یې وروسته ولولئ خو دې ژورنالیستې یو مهم شی کشف کړی دی.

د مجلې په منځ کې قات شوې پاڼه یې خلاصه کړه. مجله یې په هوا کې داسې ونیوه چې ټولو ته ښکاره شي. د ګزارش عنوان یې درې څلور وارې په ګوته وټکاوه، غاړه یې تازه کړه او ویې لوست: «رد پای قتل‌های زنجیره‌یي ـ ارتباط تنگاتنگ میان این قتل‌ها و سرقت‌های مسلحانه»

توکلي وویل: یعنې قاتلین سارقین هم دي؟

رئیس لکه د هغه په ناپوهۍ چې خوشحاله شوی وي، پوزخند وکړ: نه، نه. مقتولین یادوي. اقلاً لس دولس تنه مقتولین هغه کسان دي چې د موبایلونو په سرقت کې دخیل وو، مسلحانه سرقت.

ذبیح الله وویل: پیدا مې کړ.

بیا لکه له ځانه سره چې وغږېږي، ویې ویل: هو، پخپله دی. پخوا نه مې هم شک ورباندې و.

ټولو په پوښتونکو سترګو ور وکتل.

هغه وویل: ډاکټر عادل. شپږ میاشتې مخکې یې ورور غلو وژلی و او موبایل یې ورنه وړی و.

رئیس پوښتنه وکړه: څنګه داسې مطمین غږېږې؟

ذبیح الله ځواب ورکړ: ټول شواهد د هغه په ضد دي. قاتل ډاکټر دی، جراح دی، د قتل انګېزه ... دا هر څه را ته وايي چې قتلونه د هغه کار دی.

توکلي وویل: عادل هماغه نه دی چې یوه ورځ یې د تا په دفتر کې سر و صدا اچولی و چې ولې زما د ورور قاتل نه پیدا کوئ؟

- هماغه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- په رواني لحاظ نورمال نه و. ډېر اګرسـیف و، خشـن و. امممم (سر یې کښته پورته وښوراوه) ممکن قاتل هغه وي. داسې کسان خشونت ته مساعد دي ولې چې ایمپلسیف اعمال ورنه سر وهي. په هغه ورځ چې ما ولید، داسې عصباني وو چې که د ورور قاتل یې په مخ کې وای، ده به تکه تکه کړی و. [ټول کسان یې له نظره تېر کړ] په یاد مو دي؟ ما ویلي وو چې قرباني د قاتل نه کوم با ارزښه شی، کوم ګران بها شی اخیستی. په همدې خاطر هغه د قربانیانو ګوتې قطع کوي. د ورور له زندګي نه ګران بها شی به څه وي؟ البته، یوه خبره ده. دغه تیپ شخصیتونه، دغه ایمپلسیف اعمال چې کوي، هماغه لحظه یو غلط کار کوي خو وروسته بیا پشیمانېږي چې ولې مې داسې وکړل. خو دا چې تکراراً دې یو جنایت وکړي، دلیل به یې بل شی وي.

رئیس وویل: خیر. تاسې بیا خپل تحلیل وروسته وکئ. اول به دا معلوموو چې قاتل همدغه مورد نظر شخص دی که نه.

۱۲

ذبیح د ټولو مقتولانو د عدلي طب راپورونه پر مېز انبار کړي وو. د هغو ګزارشونه یې یوې خوا ته کړل چې یې په بدن کې د انستیزۍ مواد موندل شوي او ګوتې یې پرې شوې وې. بیا یې په کمپیوټر کې یو جدول جوړ کړ: شمېره، د مقتول نوم، د قتل نېټه، د مړینې وخت ...

دغه معلومات یې له هر ګزارش نه واخیستل او په جدول کې یې ولیکل.

ور وټکول شو.

د «راځه» تر غږ وروسته، ور خلاص شو. ساتنمن عسکري سلام وکړ. یو ورق یې د ذبیح پر مېز کېښود: د رئیس صاحب امضا مې واخیسته. موږ ورپسې ورشو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذبیح بې له دې چې د کمپیوټر له پردې سترګې لرې کړي، وویل: نه. پخپله ورپسې ځم. ته بم راسره ځې. اکبر ته وایه چې موټر چالان کي. دا دی کار مې خلاصېږي.

ساعت وروسته، ذبیح له دوو ضابطانو سره د روغتون رسپشن سره ولاړ وو.

ډاکټر عادل په عملیاتخانه کې و.

دوی د رسپشن مخې ته انتظارتون کې کېناستل.

یو ضابط په خپل موبایل بوخت شو. ذبیح د مخابرې چېنل اړاوه را اړاوه. بل ضابط په رسپشن کې ناستې ښکلې د ماډلانو غوندې سپنګار شوې نجلۍ پورې سترګې ښخې کړې وې.

د نجلۍ سترګې ور واوښتې. زر یې سترګې ځمکې ته ونیوې. د ګوتو په سرونو یې ویښتان د ټیکري لاندې پټ کړل.

هغه ضابط چې په موبایل اخته و، د موبایل سکرین یې د ذبیح خوا ته ونیو، ویې ویل: آمر صاحب! دا وګوره. دوه نور جسدونه ...

ذبیح موبایل ورنه واخیست. د جسدونو له عکس سره لنډ متن لیکل شوی و: «د لسمې حوزې په مربوطاتو کې دوه جسدونه موندل شوي. جزئیات وروسته»

ذبیح وویل: بر پدر یې نالت کې د آزادي بیانه سره. موږ لا خبر نه یو، رسنۍ د وخته خبرې شوې وې.

دې سره یې د مخابرې چېنل تاو او غږ یې لږ لوړ کړ.

- میوند مرکز میوند!
- مرکز میوند! اورم صېب.
- چارقلعه وزیرآباد کې واقعه ده. دوه مړي پیدا شوي دي. زر ځان ور ورسوئ. تکرار کوم: چارقلعه وزیرآباد، دوه مړي.
- مطلب واخیستل شو. اطاعت کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- محل واقعه ته چې ورسېدئ، اطمینان راکئ.
- اطاعت.

ضابط وویل: آمر صېب! خبره لکه چې بل رقم ده.

- څنګه؟
- ډاکټر خو دلته په عملیاتخانه کې دی نو دغه دوه نوي به چا وژلي وي؟
- ته څه خبر یې چې کله وژل شــوي دي. د قتل زمان او د جســـد د پیدا کېدو زمان کې فرق وي.

پر ذبیح یو سیوری ولوېد. پاس یې وکتل. صفاکار و. ویې ویل: تاسې غواړي.

په لاس سره یې رسپشنیستې وروښوده.

ذبیح ور روان شو. ضابطان یې له شا ورپسې وو.

رسپشنیستې وویل: ډاکټر عادل د عملیاتخانې نه راووت. په یوسل او دوهم اتاق کې دی.

بیا یې زر سر کښته واچاوه او ځان یې په کاغذونو بوخت کړ. ضابط لا هم سترګې ورته نیولې وې.

***

ډاکټر عادل د عملیات کړي ناروغ په دوسیه کې څه لیکل.

ور وټکول شو. بې له دې چې سر پورته کړي، ویې ویل: مهرباني!

ضابطان د وره شا ته تم شول او ذبیح ورننوت. ویې ویل: ډاکټر صاحب! کالي دې بدل که. باید له ما سره ولاړ شې. یو څو پوښتنې باید ځواب کې.

- خیر خو به وي؟
- خیر و خیریت. ستا د نیولو امر لرم.

استعلام یې ډاکټر ته ونیو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د استعلام پر کرښو نظر تېر کړ. ويې ويل: ګناه مې؟

- تا باندې د قتل په يوه قضيه کې شک دی. د قاتل په ظن دې ګرفتاروو.
- ټوکې کوې؟ زه او قتل؟
- دا به وروسته معلومه شي. اوس نو مهرباني وکه، راسره لاړ شه. هسې هم يو ساعت کېږي چې درته منتظر وو چې عمليات دې خلاص شي.

- ✵✵✵

د جنايي تحقيقاتو په رياست کې

ډاکټر عادل قلم را واخيست. د استعلام د لومړۍ پوښتنې ځواب يې وليکه: زه عادل د سيف الملوک زوی د پکتيا ولايت د زرمت ولسوالۍ اصلي اوسېدونکی يم. فعلي سکونت مې د کارته نو طلايي شهرک ... په ۱۳۸۰ کې د کابل طب له معالجوي پوهنځي فارغ شوی يم. په ۱۳۸۵ کې مې په جراحي کې تخصص اخيستی.

د دوهمې پوښتنې ځواب يې داسې و: له ۱۳۸۵ راهيسې په ... خصوصي شفاخانه کې د متخصص جراح په حيث وظيفه اجرا کوم. معاينه خانه نه لرم. د همدې شفاخانې نه به غير په بل ځای کې کار نه کوم. د رسمياتو نه وروسته، ... جېم ته ځم او بيا کور ته.

درېيمه پوښتنه يې چې ولوسته، قلم يې پر مېز کېښود. ذبيح ته يې وويل: دا نو څه رقم سوال دی؟ زه چې بېګا څه شی خورم، سبا مې هېر وي او ته را نه پوښتنه کوې چې د جوزا په پنځم تاريخ د لسو نه تر يوې بجې پورې چېرې وې، څه دې کول.

ذبيح وويل: مونږ همدا ځواب غواړو چې دقيقاً په همدې وخت کې چېرې وې.

- ولې؟
- ځکه چې په همدې وخت کې دوه نفره وژل شوي دي او قاتل يې هم جراح دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډېره عجيبه ده. په ما پورې د قتل تور لګوئ؟
- تور نه لګوو، ظن مو په تا دی. ګوره! صفا خبره به درته وکم. دا کسان چې وژل شوي، په وينه کې يې د انستيزۍ مواد کشف شوي، ګوتې يې د لاسونو نه په مهارت سره قطع شوې او دا کار يوازې جراح کولی شي.
- نو هغه جراح به ولې زه يم؟
- ځکه چې د قتل انګېزه لرې.

عادل قلم پورته کړ، په زور يې پر مېز وويشت، ويې ويل: دا څه اوتې بوتې وايې؟ کوم قتل، کومه انګېزه؟ ما لا چرګ نه دی وژلی، انسان خو لا پرېږده.

ذبيح وويل: مقتولين د موبايلونو غله دي او د تا ورور د موبايلونو غلو وژلي وو نو همدغه خبره کافي ده چې په تا باندې شک وکو.

- ګوره! ما د هېپوکرات قسم تېر کړی. موږ د خپل مقدس مسلک نه د هېچا په ضرر کار نه اخلو، ان که مو د سر دښمن هم وي.
- نو ځان سپين که. که غواړې چې تبرئه شې، د سوالونو جوابونه دقيق وليکه.
- دقيق يې څنګه وليکم؟ دا نو د چا په ياد وي چې ان درې مياشتې مخکې لس بجې په کوم ځای کې وې. دا نور سوالونه دي وګوره، ټول همدغسې دي. زما د کار ځای درمعلوم دی، هغه جېم چې په کې سپورټ کوم، در معلوم دی، کور مې درمعلوم دی. ورشه د شفاخانې اسناد وګوره چې زه په هغه ورځ وظيفه کې وم که نه.
- څه چې ويل غواړې، په استعلام کې يې وليکه.

۱۳

بله هفته د جنايي تحقيقاتو د رئيس په دفتر کې بيا جلسه وه.

رئيس وويل: خبره نوره خرابېږي. د پوليس د پرستيج خبره ده. وزير صاحب سخت غوسه دی. د کابينې په جلسه کې تر انتقاد لاندې راغلی. دغه څو دقيقې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې يې زنګ را وهلی و. اعصاب يې ډېر خراب وو. ذبيح خانه! څه دې بود کړل که نه؟ ګزارش دې راکه.

ذبيح پنډه دوسيه د مېز په سر کېښود، په خپل ځای کې ودرېد. ويې ويل: جناب رئيس صاحب! متاسفانه قاتل مو تر اوسه نه دی شناسايي کړی. په هغه ډاکټر عادل مو چې شک و، شک مو غلط ثابت شو. ما د هر قتل مشخص وختونه د عدلي طب د ګزارشونو نه نوټ کړي وو. خو دی په هماغه وختونو کې يا په شفاخانه کې و، يا په جېم کې. امنيتي کامرې مو چک کړې. د ده موجوديت ورنه ثابتېده. د مريضانو په دوسيو کې چې ده د عملياتونو پروتوکولونه ليکلي، مشخص زمان هم ورسره ليکل شوی او دا ټول ثابتوي چې هغه په دې قضيه کې لاس نه لري.

توکلي وويل: په ياد مو دي. ما ويلي وو چې د دې رقم شخصيتي تيپونو نه ايمپلسيف اعمال سر وهي، لېکن، (ګوته يې په هوا کې وخوځوله) لېکن د جنايت تکرار او تداوم

رئيس يې په خبرو کې ورولوېد: توکلي صاحب! دا خبرې به بل وخت ته پرېږدو. ښه نو چې د ډاکټر عادل نه مو شک لرې شو، بيا؟

سترګې يې په ذبيح پورې ښخې کړې.

ذبيح وويل: صاحب! دا دومره پېچيده قضيه ده چې زر به حل نه شي. ډېر زمان ته ضرورت لري.

- نور نو څومره وخت پرې تېروئ؟ اوله واقعه په کوم تاريخ کې واقع شوې وه؟
- د حمل پنځمه.
- نن کوم تاريخ دی؟

څو کسانو يو ځای ځواب ورکړ: د سبنلې لسمه.

رئيس وويل: ښه نو، په شپږو مياشتو کې مو يو سرنخ هم پيدا نه کړ. زه وزير صاحب ته څه جواب ورکم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

د سنبلې اتلسمه مازيګر مهال و.

شامل عادل ته کړه: لالا! ته راشه.

عادل د شنو چايو پياله په لاس کې واخيسته، په شامل پسې بلې کوټې ته روان شو.

شامل وويل: هغه پدرنالتی خو ژوندی دی.

- کوم پدرنالتی؟
- شېرک.
- شېرک؟ ناممکنه ده.
- په خپلو سترګو مې وليد.
- کوم بل څوک به دې ليدلی وي. هغه خو يې اعدام کړ.
- موږ يې تېر ايستلي يو. دا دی پخپله يې وګوره.

شامل د کمپيوټر په پرده کې يو عکس راوست. د هوايي ډګر په اتيا متره سړک کې د پوليسو او اردو شنو او خړو رېنجرو او د شخصي کورولا موټرو کاروان په کې ښکارېده. د رباني د دورې تور-سپين-شنه بېرغونه او د احمد شاه مسعود عکسونه په موټرو او د خلکو په لاسونو کې وو. زلمکي او ځوانان د موټرو په باډيو او کړکيو کې څوک ناست څوک ولاړ وو او د ناستو يوه پښه له موټره راوتلې، بډ وهلې پايڅې، جهادي واسکټونه، برګ دسمالونه او پکول خولۍ.

شامل د يوه ځوان په عکس باندې ګوته کېښوده. هغه د کورولا موټر په کړکۍ کې کونه لګولې او يوه پښه يې بهر ځوړنده وه، سپين سرويس بوټونه يې په پښو او پايڅه يې تر زنګانه پورې پورته وه. په ښي لاس يې تفنګچه پورته نيولې وه.

عادل وويل: مطمين يې چې شېرک دی؟

شامل وويل: يوه شېبه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکس يې زووم کړ، د هلک پر غاړه د لړم ټټو ښکاره شو.

شامل وویل: دغه ټټو يې وګوره! په همدې مې وپېژاند. دا وګوره.

بیا يې یوه ویډیو پلې کړه. هماغه صحنه وه، شېرک په تفنګچه هوايي ډزې کوي. مرمۍ چې خلاصېږي، ناره کړي: «زن اشرف غنی ره ګایم!»

ورسره ناست هلکان د ده شعار بدرګه کوي: «ګایم!»

بیا د موټر شاتنۍ دروازه کې ناست هلک وايي «شېر استی شېر!» او شېرک په اوږه ټپوي.

شامل وویل: ما يې فیسبوک هم پیدا کړ.

په فیسبوک کې يې یو پاڼه خلاصه کړه. په پروفایل کې يې د هماغه هلک عکس و، برګ دسمال يې له غاړې تاو او تفنګچه يې په لاس کې، د پورفایل نوم يې «سرشار خراسان».

عادل په چوپه خوله ورته کتل.

شامل د موس تنۍ تاو کړه. د سرشار خراسان پوسټونه یو په بل پسې پورته راغلل.

شامل وویل: دا وګوره! ان د جولای په لسمه يې دلته پوسټونه کړي دي.

عادل وویل: یعنې د اعدام خبر يې دروغ و. دی يې هماغه وخت خوشې کړی.

د شامل څنګ ته پر څوکۍ کېناست. دواړه څنګلې يې پر مېز ولګولې او ټېکونه يې پر ورغوو تکیه کړل.

شامل سوکه وویل: ادې راغله.

دې سره يې د کمپیوټر پرده توره کړه.

عادل پر څوکۍ نېغ شو.

مور يې پوښتنه وکړه: زویه څه کوئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شامل وویل: هېڅ. د لنډه‌غرو ویډیو مو کتله.

د باندې نه د موټرو د تېزو هارنونو او سختو برېک نیولو غږونه راغلل. بیا د تفنګچو، کلاشینکوفو او پي‌کا پر له پسې ډزې وشوې.

ادې وویل: دا لنډه‌غر خو دې خدای تباه برباد کي. خدای خبر چې بیا به یې څومره خلک زوبل کړي وي.

عادل وویل: په خبرونو کې به یې ووایي. ادې کړکۍ ته مه درېږه. دې خوا ته شه. خلک په همدې زوبلېږي چې کړکۍ ته درېدلي وي، سقوطي مرمۍ راشي پرې ولګېږي. پروسږ کال مې دا مهال یوولس که دوولس عملیاته کړي وو. یوازې زموږ شفاخانې ته یې اتلس زخمیان راوړي وو. ښه ده چې نن نوکري نه وم، که نه نو بیا به مې هماغه حال و.

د عادل ښځه د دروازې له خولې وویل: ببو! کالي مینځم. پاک کالي مې په کوټه کې درته اېښي.

ادې بلې کوټې ته ولاړه.

عادل وویل: دې مورده‌ګاوانو لکه چې پیسې ورنه اخیستې.

شامل وویل: یا به د واسطې کار وي. د امنیت رئیس هم د دوی دی، د داخلې وزیر، د عدلیې وزیر هم، نیمه کابینه د دوی ده. لالا اوس به څه کوو؟

- هېڅ نه پوهېږم. پولیس هم غله دي، قاضیان او څارنوالان هم. دله‌ګانو ما نه خو یې د نه کړي جرم په تور پوره یوه هفته تحقیق وکړ خو اصلي جنایتکار بیا خوشې کوي. که کاکا دوی ته ووایو ...
- نه لالا. که د ما منې، هغوی مه پرې خبروه. چې رښتیا شي، هغوی مو ولا که خیر غواړي.
- داسې خو یې نه پرېږدم چې زما ورور دې تورې خاورې خوري او دی دې داسې کاکه کاکه ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

شـــامل پوره دوې هفتې د چاودېدونکو مواد په باره کې تحقيق وکړ. څو وېب سايټونه او ايمېلونه يې هک کړل، ځينو کمپيوټرونو ته ورننوت او د وړو بمونو د جوړولو معلومات يې راټول کړل.

په درېيمه هفته لاس په کار شو. د سرشار خراسان فيسبوک آي ډي له لارې يې د هغه موبايل هک کړ. لوکېشـن يې ورفعال کړ او څو ورځې پر له پسې يې د گرځېـدا راگرځېـدا ځـايونـه معلوم کړل. اکثره وخـت د تـايمني پـه فرعي سړکونو کې ښکارېده. يوه ورځ پسې ورغی. د تايمني پروژې په اول سړک کې يې وليد. له يو بل نفر سره پر موټرسيکل سپور و.

شـــامل په موټر کې هغه تعقيباوه. پيکدارې خولۍ او غټو تورو عينکو شـــامل داسې کړی و چې نږدې ملگرو به هم نه پېژاند.

يو نفر د سړک په غاړه روان و، موبايل يې غوږ ته نيولی و. موټرسيکل ورو ورو د هغه څنگ ته ورغی. مخې ته ناست کس له شا نه هغه ته ديکه ورکړه. هغه بې توله شو او لاس يې له غوږه لرې شو. شېرک د سترگو په رپ کې د هغه له لاسه موبايل اوچت کړ. موټرسيکل تېزه منډه وکړه او په فرعي کوڅه کې تری تم شو.

شامل په لاره کې يو زوړ گلکسيـ S9 موبايل او نوی سيم کارت واخيست. د موبايل لپاره يې نوی کوور هم واخيســـت. کور ته چې ولاړ، د کوټې ور يې په ځان پسې کولپ کړ. موبايل يې خلاص کړ. د سيم کارت له ځای سره يې دوه نري مزي ور وتړل. سي فور پوډر يې په يوه وړه پلاســـتيکي کڅوړه کې هوار کړل او وړکی فيوز يې ورپورې وتاړه. کڅوړه يې د موبـايـل تر کوور لانـدې سرېښ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـبا مازيگر شـېرک د قلعه فتح الله په کوڅو کې ګرځېده. شـامل په هغه کوڅه کې موټر ودراوه چې شېرک يې له بل سر څخه را روان و.

شـامل سـيم کارت په موبايل کې واچاوه. له موټره کښـته شـو. موبايل يې په غوږ پورې ونيو او د سړک په غاړه سوکه سوکه روان شو. په لوړ غږ يې داسې خبرې کولې چې ته وا په موبايل له چا سره خبرې کوي. چا له شـا څخه ديکه ورکړه. شېرک موبايل ورنه وتښاوه. موټرسيکل تېزه منډه واخيسته. شامل بل موبايل له جېبه را وايست. نوې شمېرې ته يې زنګ وواهه. ګرږ شو. لمبه او دوړه پورته شوه.

شامل موټر چالان کړ. شېرک او انډيوال يې د کوڅې په آخر کې د موټرسيکل نه لرې لرې په وينو کې لت پت پراته وو. د شېرک کولمې راوتلې وې، ښی لاس او ښی پښه يې د يوه کور له دېوال سره لوېدلي وو. شامل په بېړه لنډه ويډيو ورنه وکړه او موټر يې چټک روان کړ.

کور ته چې ورسېد، عادل ورته کړه: لرې د باندې نه ګرځو؟

- لالا! زه ستړی يم. آرام کوم.

عادل ورته سترګه ووهله، ويې ويل: زر بېرته راځو. بيا به آرام وکې.

شامل لا هم د کور له وره سره ولاړ و.

عادل پر اوږه وټپاوه: هله نو، بوټونه دې په پښو که.

په لاره کې يې وويل: يوه خبره مې درته کوله. هغه کوستېزن ته مې پلان جوړ کړی. که خدای کول نيســت به يې کړم. خو که يې د تګ راتګ ځايونه او دقيق وخت رامعلوم شي. هغه د تا ملګری خو تکړه هکر و. دا کار به را ته ونه کي؟

شامل وويل: لالا! پلان خو دې راته ووايه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گوره، خبره دې تا سره وي. هغه فضل رحمان دې په یاد دی؟ په تخصص کې چې راسره یو ځای و.
- هو، هغه وردگ یادوې؟
- هماغه یادوم. هغه خو اوس په وردگو کې کلینیک لري. د طالبانو زخمیان ټول دی عملیاتوي. ما ورته د دې کوستېزن کیسه وکړه. ورته مې وویل چې دولتي قاضیان او څارنوالان خو ټول غله دي. زما د ورور قاتل یې خوشې کړی. ورته مې وویل چې ته د طالبانو قاضي ته دا خبره وکه.
- ښه! نو بیا.
- بیا هغه را ته وویل چې ته یې د گرځېدا راگرځېدا دقیق ځای او وخت رامعلوم که. موږ به یې چاره ور وکو. پوهېږې! د دوی قاضیان دستي فیصله کوي او مجرم ترې کونه نه شي خوځولی. یوه همکار مې کیسه کوله. ویل یې په چارآسیاب کې یوه قومندان د چا ځمکه غصب کړې وه. وایي هغه غریب پوره پنځه کاله په محکمو گرځېده، قاضیانو ورنه شل لکه افغانۍ رشوت هم واخیست خو ځمکه یې ور ونه گرځوله. یوې محکمې به د ده په گټه فیصله وکړه، بلې د قومندان په گټه. وایي بیا د لوگر په څرخ کې د طالبانو محکمې ته ورغلی و. هغه قومندان چې و، دلته په کابل کې و. همدلته یې ورپسې جلب رالېږلی و چې په دغه ورځ دغه ساعت به څرخ ته راځې، که رانغلې گیله به دې د ځانه وي. سړی چې هلته ورغلی و، اقرار یې پې کړی و چې ځمکه د هغه بل سړي ده. بیا طالبانو ښه ډبولی و. وایي قومندان بیا پخپله دلته محکمې ته تللی و چې دا سړی رښیتا وایي، ځمکه د ده. همکار مې وایي د ځمکې څښتن اوس لگیا دی هلته د منو نیالگي ږدي. لوی باغ یې جوړ کړی. نو د طالبانو د محکمو دغسې فیصلې دي. دغه کوستیزن شیرک چې په دوی قصاص نه کم، په بل رقم نه کېږي.

شامل ودرېد. ویې ویل: لالا! د ما و تا دواړو نیت لکه چې یو و.

- څنگه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شامل زنه ټينګه ټينګه وسولوله. ويې ويل: حيران وم چې درته ويې وايم که نه خو اوس يې درته وايم. ما يې کار ور وکړ.

غږ يې رپېده.

عادل وويل: دا څه وايې؟ څنګه؟

هغه يې تر څنګل ونيو. ويې ويل: ته راشه چې دلته کېنو.

د سړک د غاړې تمځای کې پر څوکۍ کېناستل.

شــامل جېب ته لاس کړ. موبايل يې را وايســت. ويډيو يې پلې کړه او موبايل يې عادل ته ونيو.

عادل وويل: دا نو څنګه؟ تا دا کار وکه؟

شامل سر وخوځاوه. بدن يې رېږدېده. ان د مخ عضلات يې رپېدل.

عادل ورجوخت شو. لاس يې له اوږې نه چاپېر کړ.

شامل وويل: زه هم قاتل شوم. لالا! قاتل رانه جوړ شو قاتل. قتل مې وکه.

عادل نور هم ځان ته ورجوخت کړ. ويې ويل: نه، نه. قاتل نه يې. تا د خدای حکم عملي کړ. هغه کار چې چارواکو بايد کړی وای، تا وکړ. قانون او شريعت د هغه د وژلو حکم کړی و.

شامل په ټيټ غږ وويل: خو يو بل نفر هم ورسره و.

- نو څه؟ هغه کوم ســپين چرګ و؟ خو هغم د ده غونډې غل و. خدای خبر چې څو کســـان يې وژلي دي. دا مورده‌ګوان خو د چا په وژلو هم صرفه نه کيي. د کامل غونډې به خدای زده څومره نور ځوانان يې وژلي وي.

شامل په ښي لاس پر خپلې چپې اوږې د عادل ايښی لاس وټپاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عادل ویډیو یو ځل بیا وکتله، ویې ویل: وایم نر کار دې کړی. دولت چې قانون نه عملي کوي، مجبور چې خپل غچ پخپله واخلو. دا را ته ووایه چې څه دې پرې وکړل؟

شامل وویل: په موبایل کې مې ورته بم ایښی و.

- په موبایل کې؟
- هو. موبایل یې چې رانه وواهه، ټنګ یې وواهه.

۱۶

درې میاشتې تېرې شوې.

ډېرو کسانو په خپلو فیسبوکونو کې دغه خبر شریک کړی و:

که له دغه شمېرې زنګ درغی

مه یې اوکې کوئ.

+1...........

موبایل مو انفجار کوي.

د پوسټ لاندې کمنټونو کې چا لیکلي وو: «د شمېرې خبره نه ده، د مستعملو موبایلونو بټرۍ انفجار کوي. زموږ په کوڅه کې یې یو ځوان هلک وژلی.»

بل پوسټ کړی و چې: «پر موټرسیکل چې ګرځئ، موبایل کې خبرې مه کوئ. ټانکۍ چوي او اور اخلي!»

شامل کمپیوټر بند کړ. موبایل ته یې زنګ راغی. هکر ملګري یې وویل: د خلکو احمقانه پوستونه لولې؟

- همدا اوس مې کمپیوټر بند کړ. سخته خندا مې ورته راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پوهیږې! پرون موبایل فروشـــیو ته ولاړم، هیڅا مســـتعمل موبایل نه اخیست.
- زنده باد!

(c) ketabton.com: The Digital Library

فروید، ملا او ته

د فروید اروا د ځمکې د لیدو شــوق وکړ. هغه غوښــتل چې د خپلو نظریو جاج واخلي چې اوس هم چلېږي که نه. په ټولو ملکونو ګرځېدل خو یې له وســه نه وو پوره؛ نو فکر یې وکړ چې باید یوازې دوه درې هېوادونه وګوري. امریکا، بریتانیا او افغانســتان یې خوښ کړل. ده ولېدل چې امریکا او بریتانیا تر ټولو پرمخ تللې ټولنې دي او افغانستان تر ټولو وروسته پاتې.

خپل مزل یې له امریکا پیل کړ. د څېړنو په مرکزونو او لابراتوارونو وګرځېد. چې چېرته به هم د ارواپوهنې، ارواشــننې او اروادرملنې خبرې کېدې، د فروید نوم او نظرونه به خامخا په کې یادېدل. ده ته یې ډېر خوند ورکړ.

وه ولیدل چې اروا‌پوهان له کمپیوټرونو کار اخلي او کمپیوټر یې کارونه ډېر آســانه کړي دي. ځان سره یې وویل کاشکې ما هم په ژوند کې داسې وسایل درلودای.

فروید په بریتانیا کې د یوه شي په لیدو ســخت حیران شــو. هغه څه چې ده د جنسيـ انحرافاتو په ډله کې معرفي کړي وو، اوس د تمدن یوه برخه وه. سـړی له سـړي سره او ښـځې له ښـځې واده کوي او قانون دا حق ورته ورکړی. ده چې ورته هوموسیکشول وایه او د اروایي ناروغۍ په توګه یې پېژانده، اوس نارمل و.

افغانسـتان ته راغی. د ملایانو په لیدو هک پک شو. د ده نظریې تر ډېره د جنسيـ غریزې پر شاوخوا څرخېدې او د بشرـ د اکثرو اعمالو اساس یې په جنسيـ غریزه کې لټاوه. ملایان هم په هر څه کې د شهوت په نښو پسې ګرځېدل. د ملایانو ټول فکر او ذکر تر نامه لاندې ځایونو پورې محدود وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده ولیدل چې ملایان ظاهراً خو له هغو شیانو سره نه دي جوړ چې د جنسي غریزې یا د دوی په وینا د شهواني قوې څرك پكې لګېږي خو په اصل كې پخپله تر ستوني په شــهوت كې ډوب دي او د جنت په اړه تصــور یې تر حورو او غلمانو ها خوا نه اوړي.

ملایانو موسیقي ځكه ناروا ګڼله چې د دوی په ګومان د انسان شهوت راپاروي او نڅا خو هسې هم یوازې عیاشي ورته ښكارېده. د ده نظر هم دا و چې انسان خپله ځپل شوې جنسيـ غریزه په هنر كې منعكسوي. هغه له ځان سره فكر وكړ چې كه چېرې ملایان د ده كتابونه ولولي نو اول به په هماغو خبرو پســې وګرځي چې د شهوت او جنسي غریزې خبرې په كې شوې دي.

فروید ته خپله هغه نظریه وریاده شوه چې ویلي یې وو: «د انسان په شونډو كې د جنسيـــ خوندموندنې تومنه پرته ده او كه د چا د شـــونډو دغه خاصـــیت په كوچنیوالي كې ډېره وده كړې وي، هغه به په لوېینه كې ســـګرټي شي.» جالبه دا ده چې فروید پخپله د ژوند تر پایه په ورځ كې تر شلو زیات سګرټ څكول.

دې سره فروید له ځانه سره فكر وكړ چې ښـــه نو كه د ملایانو حكومت وي او ملایانو د هغه دا نظریه لوستې وي چې سـګرټ څكول د شـونډو له شـهواني قوې سره تار لري او نسوار هم د شونډې شا ته اچول كېږي نو ملایان به پر دواړو بندیز ولګولي. دا كار خو به د ټولنې په خیر وي خو كاشكې خبره همدومره وای.

فروید پوهېده چې هر شـــی چې منع شي او په شـــدت منع شي، د خلكو لا زیاته تلوســـه ورته پیدا كېږي او بله دا چې له غریزو سره زور نه كېږي؛ كه یې له وره وشـــړې له كړكۍ به راننوځي او كه څومره یې وځپې بیا به راڅرګندېږي، بڼه به بدلوي او زر چلونه كوي خو له منځه نه ځي.

نو په خیال كې یې كېبل په لاس ملا ولید چې یو ځوان هلك یې درولی دی. هلك خپل سـګرټ په لاس كې شـا ته نیولی او د دې لپاره چې لوګی یې پورته نشيـ په خپل ورغوي كې یې مړ كوي. لاس یې سوځي، سخت سوی كوي؛ خو هغه د ملا له وېرې پر شونډه غاښ ټینګوي چې درد وزغملی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا ته د فروید نظریه وریادېږي. له ځانه سره وایي: ښه نو دا بې ناموسه د خپلو شوندېو شهوت په غاښ ارضا کوي. خپل انډیوالان وربولي. هلك راځملوي. دوه ملایان د هغه پښې په لنگوټې باندې تړي. د لنگوټې له یوه سره یو او له بل سره یې بل ملا نیسي. هلک قف پایي کوي. کېبل په لاس ملا د هلك د پښو پر تلیو د کېبل وارونه کوي. د هلك بوغارې اسمان ته پورته کېږي. د کېبل له هر وار سره د هغه پر پښو سوربخونې شنې لیکې جوړېږي. هلك لکه مار پر ځمکه تاوېږي راتاوېږي او چیغې وهي. پښې یې وار په وار پړسېږي. د کېبل په اخري وار سره یې پړسېدلې پښه چوي، وینې دارې وهي.

تاسې ونه بورږنېدئ؟ فروید خو سخت وبوږنېد. جټکه یې وخوړه. چیغه یې کړه: سادیستان دي، سادیستان. دوی باید په روغتون کې وي. یوې پرښتې چې د هلك اسویلی یې په لپو کې نېولی او پورته خوا روانه وه، تم شو. ویې ویل: فرویده! ځان مه ستړی کوه! ستا خبرې ځوك نه اوري، ته مړ یې.

فروید هڅه وکړه چې فکر بلې خوا ته واړوي خو دې فکرونو یې له سره لاس نه اخیست: د چایو د څښلو پر وخت د پیالې شونډې د سړي له شونډو سره لگېږي، شپیلۍ، ترومپیت، سکسفون او د موسیقۍ ځومره نورې الې په شونډو باندې غږول کېږي. بیا یې وویل څه ښه دی موسیقي خو هسې هم دلته منع ده خو د چایو مساله به څنگه شي؟ دا خلك خو هسې هم بې له چایو گوزاره نه شي کولی. دوی خو وایي: «چای ناخورده جنگ نه مېشه» فکر یې وکړ چې خلك باید پیاله پورته ونیسي، خوله وازه کړي او چای له هوا نه په خوله کې توی کړي. ښه نظر دی خو که چای سور وي او خوله یې ورووسځوي؟

ډاکتران د ناروغ تبه داسې معلومي چې په خوله کې یې ترمامتر ږدي. ناروغ مجبور دی چې ترمامتر په شونډو ټینگ کړي نو که ملا کوم ناروغ په دې حالت کې وگوري؛ نو بیا؟ د ترمامتر بل ډول هم شته چې په مقعد کې ږدول کېږي. نه، دا خو نو سوچ کفر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فروید خیال پسـې غځېږي: برقي ویني چې پر پوړۍ ختلی، د برېښـنا مزي جوړوي. په یوه لاس کې یې پېچکش دی، په بل کې یې پلاس. پېچکش په خوله کې ږدي او په شـونډو یې ټینګ نیسي. کیڼ لاس وزګاروي چې مزي وربانديې وتړي او لاندې ملا تېرېږي.

نجار په شونډو کې مېخ نېولی دی.

ښـوونکی پر شـونډو ګوته ږدي، شـاګردان پوهوي چې «غلي شـئ! مدیر صاحب راغی.»

د ملي بس کلینر د نورو پیسـو له منځه سـلګون نوټونه جلا کوي او په شـونډو او غاښونو یې ټینګوي.

محصل امتحان ته ناست دی. د سوال ځواب یې ذهن ته نه ورځي. چورت وهي، قلم په شونډو موښي.

لابرانت پیپیت (ښـیښـه یي نلکی) په شونډو کې ټینګ کړی چې له تیوب څخه د ناروغ وینه په کې واخلي.

چاپ انداز د بزکشـۍ په میدان کې پر آس سـپور دی، په یوه لاس کې یې خوسی نیولی، په بل لاس یې د آس واګې ټینګ کړي، متروکه یې په خوله کې نیولې ده ...

او په دغه هر ځای کې یو یو ملا هم ولاړ دی او دوی ته سترګې نیولې دي.

فروید له دې فکرونو بېزاره و. پام یې بلې موضـوع ته واړاوه. د کابل هوا څومره ککړه ده. اوهو، دا دوړې وګوره. بیا یې د خیال مرغه والوت او دغه صـحنه یې وربانديې ولیدله: د کابل پر دوړنو کند و کپر سـړکونو موټرې خاورې بادوي. د اتو نهو کالو ژړکی د سـړك پر غاړه روان دی. هغه په ورغوي سـترګې موښـي. پر لاندینۍ شـونډې اوبلن شی محسوسوي. شونډه یې چاودلې او ډومبکه وینه پرې ولاړه ده. هلك پر شونډې ژبه تېروي.

د ملا ورته پام کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړکۍ راچپه کوي. د پښو له ښنګرو يې رانيسي، سر په څېړۍ يې دروي. ملا ورته غاښونه چيچي، د هلك پر ملا کلکه لغته وهي، ورته وايي: د خنزير بچيه! ته لا بالغ شوی نه يې او داسې کارونه کوې، هه؟

د هلك له دوړجنو سترګو اوښکې بهېږي. له سلګيو سره وايي: ملا صاحب څه مې کړي؟ د خدای روی ومنه! خوشې مې که!

ملا بيا ورباندې د لغتو وارونه کوي، وايي: فروید ويلي دي، فرويد.

خوار هلك تر هغه پورې ډبوي چې له اخ و ټوخه لوېږي.

د فرويد اروا بيا ټکان وخوړ. پر ذهن باندې يې فشـار راووړ چې کومه بله موضـوع ورياده شي. شعر، هو، څومره ښه. هسې يې هم په ژوند کې د افغان اديبانو اثار نه وو لوستي. فکر يې وکړ چې خپله ارواشننه د دوی په پنځوونو کې هم وکاروي.

لا يې د کار لپاره کوم شعر نه و غوره کړی چې د هنر په باب خپل نظر وریاد شو. ده خو په ادبياتو او نورو هنرونو کې هم د جنسي غريزې لاس دخيل ګڼلی و.

بيا يې په ذهن کې د ملايانو حکومت جوړ شو. د ژوندي سارو د رسمونو کښل خو هسـې هم کبيره ګناه وه؛ خو يوه انځورګر سـور او ژېړ ګل سره خوا په خوا کښـلي وو. ملايانو هغه په دار وځړاوه؛ ځکه چې انځور يې شـــهوت پاروونکی و. دوی ويل چې د ده مطلب د نر او ښځې اختلاط دی.

د بل سـړي په کور کې يې د رحمان بابا ديوان موندلی و. مخ يې په سـکرو باندې تور کړی، پر خره يې سپور کړی، په ټول ښار يې ګرځاوه.

شـپونکي د غره په لمن کې د توت د ونې ډډې ته تکيه کړې وه. زړه يې تنګ و. يو څو لنډۍ يې وويلې. پاس د ونې پاڼې وښـورېدې. هلته ملا پټ و. پر هلك باندې يې ټوپ کړ، خوله يې ورماته کړه.

فرويد چې هر څه کول دغه صـحنې يې له ذهنه نه ورکېدې. په لومړي ځل پر خپلو خبرو او نظريو پښېمانه شوی و. هغه نه غوښتل چې انسانان د هغه د ويناوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خاطر وځورول شي. خدای ته يې ســوال وکړ چې اې خدايه! ما له دې عذابه وژغوره. زما ټول کتابونه، ټولې رسالې، زما ټولې ليکنې له منځه يوسه.

يوې پرښــتې ورته وويل: اې فرويد ګله! بې غمه اوســه. ټوله دنيا به ســتا کتابونه ولولي خو افغان ملايان به يې ونه لولي، دوی له عصرــي علومو سره په رېخه نه دي جوړ.

د فرويد اروا خو په دې خبره آرامه شــوه؛ خو ته چې دغه کيســه لولې، ته به څنګه کړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماشومې خدای

خدای جانه!

غږ مې اورې؟

خپه کېږې خو به نه چې خدای جان دې وبولم. زموږ ملا صـــاحب دې الله جل جلاله بولي. هغه دی، هلته په جومات کې پروت دی. وینې یې؟ چت وربانـدې لوېدلی، خوارکی ټوک ټوک دی. په خپلو وینو کې پروت دی. نور نو هغه ماشومانو ته ســبق نه شي ویلی. ما به پوښـــتنه کوله چې جل جلاله څه مانا؟ ده به ویل چې خورا لوی. یعنې الله پاک خورا ستر ذات دی.

زه نو څه خبره چې ته څومره لوی یې. ملا صـاحب ته مې ویل: دومره لوی دی لکه تا؟

ده به خندل: نه، بچیه. ډېر لوی دی.

- لکه چنار؟
- نه. ته نه پوهېږې. هغه دومره لوی دی چې ته یې تصـــور هم نه شــې کولی.
- نو، د هاغه غره په شان؟
- ډېر لوی، له آسمان او ځمکې له ټولو کایناتو لوی دی.

خو زه دې په لوی والي څه کوم؟ زه دې ځکه خدای جان بولم چې پلار مې «آغا جان» بولم. پلار مې ډېر مهربان دی. ویش، خوارکی. ســترگې یې له اوښـکو ډکې دي خو ژړلی نه شي. هغه دی وگوره خدای جانه! آغا جان مې وگوره چې څنگه له نورو نـه مخ بلې خوا تـه اړوي چې څوک یې اوښـــکې ونـه وینې. خو پـه ژړا ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرمېږي؟ ژړا خو د شرم خبره نه ده. زه به چې هر کله ولوېدمه يا مې له چا سره جنګ وشـــو، ښـــه ډېره به مې ژړله. بيا به آغا جان دلاســـه کړم. خو لويان ولې نه ژاړي؟ د سړي زړه چې خوږ شي نو بيا به ولې نه ژاړي؟

خدای جانه! بله خبره. ما به په هر کار کې ســـتا نوم ياداوه. هره ورځ چې جومات ته راتلم، اول به مې قران شريف په سترګو وموښه، ښکل به مې کړ، بيا مې «بسم الله الرحمن الرحيم» وايه. ملا صـــاحب يې را ته مانا ښـــودلې وه: «د هغه الله په نامه چې خورا بخښـــونکی او ډېر مهربان دی». هر وخت به مې چې کلمه ويله، ستا مهرباني رايادېدله، بيا آغا جان رايادېده، بيا مې فکر کاوه چې ته مې د آغا جان غوندې مهربان يې نو ځکه دې خدای جان بولم.

خير دی که ته خبرې نه کوې، مه يې کوه. پوهېږم ته هم خبرې نه شـــې کولی. ســـتونی به دې ډک وي، د آغا جان غوندې به غرېو نيولی يې. خامخا به همداســـې وي. ته خو ډېر مهربان يې، خامخا به دې زړه دردېدلی وي. اخ، څومره ډېر بنده ګان دې په وينو سره دي.

رښـتيا نن چې د جومات خوا ته روانه شـوم، ډېره خوشـحاله وم. نن مې شـپاړسـمه روژه وه. ملا صاحب راته ويل چې روژه په ماشومانو نه ده فرض. خو ما نيوله ځکه چې مور مې ويل چې روژه تيان د خدای خوښـــېږي. آغا جان په دې خوشـــحالېده چې زه ســـبقونه زده کړم نو ما به هره ورځ خپل ســـبقونه پنځه پنځه وارې تکرارول چې ښه مې زده شي او بيا آغا جان راته خوشحاله شي. ته په روژه خوشحالېږې، نو تا ته مې روژه نيوله.

خو په يوه شي نه پوهېږم. خدای جانه، ته خو مهربانه يې. څوک چې مهربان وي، خلک نه ژړوي. وګوره، نن څومره خلک ژاړي. ببو ته مې وګوره، څومره بد حال يې دی. ويښتان شکوي. مخ ته څپېړې ورکوي. هغه ده ګوره ورته! ګاونډۍ ښخه يې لاسونه ټينګوي چې ځان ونه وهي خو نه کېږي.

ويششـش! خدای جانه! وګوره. ببو په مخ نوکارې لګوي. زه خو په برېسـتن کې تاوه شـوې ورته پرته يم. هېڅ هم نه شـم کولی. بدن مې ټوک ټوک دی. چپه پښـه مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته. سینه مې د غلبېل غوندې سورۍ سورۍ ده. له هر سوري نه یې لا اوس هم وینه راوځي. مخ مې خچ پچ دی. خدای زده چې دوی څنګه وپېژندلم. هو رښتیا نن مې سپین کالي اغوستي وو. نن مې اوله سپاره خلاصوله. دغه سپین کالي یې په همدې خاطر راته اخیستي وو. سهار مې کالي واغوستل. مور په غېږ کې ونیولم، ویې ویل: ځومره ښه ښکارېږې، تیاره حجانۍ درنه جوړه ده. آغا جان وویل: وبه شي. که خدای کول، حجانۍ به هم شي. درې واړه به یو ځای حج ته ځو. سر خو نه کېږي، کال ته که خیر و. په دنیا به نو څه کوو؟ پیسې به کومې ورځې ته ساتو؟ ځومره خوند به وکي چې د خدای کور ته لاړ شو.

خدای جانه! ملا صاحب ویل چې جوماتم د خدای کور دی. زه به چې هره ورځ د سبقونو لپاره جومات ته روانېدمه، اودس به مې وکړ. پاکې جامې به مې اغوستې لکه څوک چې په مېلمستیا د خپلوانو کره ځي. ملا صاحب به چې د تا کیسې کولې، ما به ګومان کاوه چې تم په جومات کې ناست یې ځکه چې همدا دې کور دی کنه. ملا صاحب به ویل چې ته د هر چا په زړه خبر یې نو ما په زړه کې ډېرې ښې خبرې تېرولې چې تا ته ښه ښکاره شمه او لکه په آغاجان چې ګرانه یمه په تا هم ګرانه شم. خدای جانه! ته خو د هر چا په زړه کې چې څه تېرېږي، پې پوهېږې. کنه! نو ته د هغه سړي په زړه نه وې خبر چې د بمونو ډک موټر یې زموږ د جومات څنګ ته راوست؟

یوه ورځ ملا صاحب ویل چې الله جل جلاله قادر مطلق دی. ما پوښتنه وکړه چې د دې څه مطلب دی. ویې ویل چې خدای هر څه کولی شي، هېڅ کار ورته سخت نه دی. نو ته چې هر څه کولی شې، ولې دې د هغه سړي لاسونه مات نه کړل؟ هغه ستا کور وران کړ خو تا څه ونه کړل. وګوره کور دې بیخي کنډواله شو. یوه ورځ مې د ویالې په غاړه له خټو نه کورګی ځان ته جوړ کړی و. لمر ته مې ایښی و چې وچ شي. یو دم زرغونې په لغته وواهه، خراب یې کړ. زه ورجګه شوم. د ویښتانو نه مې ونیوله. چې څو پورې یې ژړلې نه وه، پرې مې نه ښوده. خو هغه سړي د تا کور خراب کړ، تا ورته هېڅ ونه ویل. رښتیا اوس به چېرې اوسې؟ کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دې وران شو. وي، هېره مې وه. د تا خو ډېر کورونه دي، موږ غوندې خو يوازې يو کور نه لرې.

خدای جانه! ببو ويل چې تا باندې روژه تيان ګران دي. نو ولې دې هغه سړی پرېښود چې دا دومره روژه تيان مړه کې؟ هغه دې ولې پرېښود؟

خدای جانه!

غږ نه کوې؟

ته خو به يې وژلی نه يې؟ وی، خدای دې نه کوي. دا څه اوتې بوتې مې د خولې نه وځي.

رښتيا هغه سړي چې موټربم الوځاوه، ته هغه وخت په خپل کور کې وې؟ زم ځومره کم عقله خبره کوم. د تا اصلي کور خو په حج کې دی نو هملته به وې.

خدای جانه!

يو سات وشو چې در ته ګډ يم خو ته هېڅ غږ نه کوې.

څه نو زه به هم غلې شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مال

فرید د ایرکنډېشن درجه په ریموټ باندې کمه کړه، ښځې ته یې مخ واړاوه، ویې ویل: کوټه ډېره مه تودوئ. که د باندې ووځئ بیا مریضــېږئ. د باندې سخته یخني ده.

د پالنګ په څنګ کې بل وړوکي کټ ته ورنژدې شــو. مېرمن یې پرې غبر کړ: سړیه مه کوه چې ویده دی.

فرید د نرمې کمپلې په منځ کې د تاو شوي کوچني ماشوم تندی ښکل کړ، د ماشوم خوله موسکه شوه خو سترګې یې پټې وې، ویده و.

فرید هم وموســېد. د کټ په څنګ کې د جامو الماری ته ودرېد. پله یې خلاصــه کړه. ډبلې ســپینې جورابې یې راوایســتې او هماغســې په ولاړو یې په پښــو کړې. د څرمنو تور جمپر یې له کوټبنده راواخیست او وایې غوست. د سینګار د مېز له سره یې آی فون راپورته کړ، په ښیښه یې ګوته تېره کړه، ویې ویل: ناوخته شو. موبایل یې د جمپر جېب کې کېښود.

په حویلۍ کې د ولاړ کروزینګ موټر دروازه یې خلاصــه کړه. د موټر د وره له سره د واورو یوه پاغونده خطا شــوه، د ډرېور پر چوکۍ ولوېده. فرید له خپلې اوږې او د چوکۍ له پاســه واوره وڅنډله. جلو ته کېناســت، موټر یې چالان کړ. څو پورې چې موټر ګرمېده، په آی فون کې یې خپل اې مېل وکوت. بیا یې د هوا حالات وکتل. کابل، واورین، منفي لس درجې. ځان سره یې وویل: پوووو، کافره یخني ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوځه کې يو زنگون واوره پرته وه؛ خو په ســړک کې کمه وه. موټرونه په پاخه سړک کې خورا ورو ورو روان وو. واوره په سړک پورې کلکه نښتې وه او د موټرو د زنځيرونو خاپونه په کې داســې ښــکارېدل لکه د تلخان په چکې د غاښونو نښې.

د فريد موټر هم د نورو په شان ورو ورو د دارالامان ماڼۍ خوا ته خوځېده. د سړک په ښي لاس کې خلک په يوه صف کې کتار ولاړ وو، لکه د پاچا هرکلي ته چې درېدلي وي، هر موټر چې تېرېده، ټولو ورته لاس خوځاوه او په اشــاره يې پوښتنه کوله چې ښار ته ځې؟ دارالامان ماڼۍ د پخوانيو ملګنانو او اوسنيو پوډريانو غوندې لغړه پرته وه. بامونه يې نړېدلي او د چتونو اوســپنې يې لوټ شوې وې. فريد ته هغه سوالګره ورپه زړه شوه چې په همدې سخت ژمي کې د دوو - دوه نيمو کالو ماشــوم لوڅه پوڅه پر لاره اچولی وي او سر ته يې ناســته وي چې خير ټول کړي. ځان سره يې وويل: بيخي سره ورته دي، د سوالګرې زړه پرې نه سوځي، پردی ماشوم به وي. د دولت او دارالامان کيسه هم دغسې وبوله.

د دارامان د ماڼۍ له مخې ښــي لاس ته د دهمزنګ خوا ته وګرځېد. د خلکو ليکه هماغســې غځېدلې وه، ځينې وګړي پلي رهي وو، ګواکې د ښـاري موټرو له راتګه يې تمه ختلې وه؛ خو ډېر نور لا ولاړ وو. د فريد ســترګې له لرې يوې ځوانې ښځې ته ولوېدې چې يو نيم – دوه کلن ماشوم يې په غېږ کې و. ښځې د ماشـوم سر خپلې اوږې خوا ته راټيټاوه؛ خو ماشـوم شا ته زور کاوه. د فريد موټر ورنژدې شـو، د ماشـوم بهېدلې تکه سره پوزه ورښـکاره شـوه. مور يې په چپ لاس د هغه د اوبدل شـوې خولۍ له سره د واورو نرى پوړ وڅنډه، ګوتې يې په سره بالا پوش پاکې کړې، لاس يې خولې تـه ورنژدې کړ، څو واره يې د خولې تاو پرې ورخوشــې کړ، بيا يې لاس د کوټ د دوو تڼيو له منځه تېر کړ او په بل لاس يې ماشوم سينې ته جوخت کړ.

فريد دوه درې ګامه ځنې لرې و. ښـځې کرار کرار پښـې ترپولې. د هغې پوزه هم د زوی په شان سره اوښتې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرید موټر نور هم ورو شــو، د ښــځې مخې ته چې ورســېد، ودرېد. فرید ښیښه کښته کړه، ویې ویل: خورې راوخېژه چې ماشوم دې ناروغ نه شي.

ښـځې د موټر شـاتنی ور خلاص کړ، ماشـوم یې پر چوکۍ واچاوه، د بالا پوښ واوره یې وڅنډله. فرید ښـیښـه بېرته پورته کړه. ښـځه موټر ته وخته، لا یې ور نه و پورې کړی چې د یوه ســړي غږ راغی، څنګ ته یې ولاړ هلک ته یې ویل: ودې لیدل؟ عجب مال یې پورته کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او لیوه

اول آواز چې مې واورېد، خپله ژړا مې وه. بیا د مبارک، مبارک غږونو شور جوړ کړ. سترګې مې لږې خلاصې کړې، رڼا تېزه وه، بېرته مې بندې کړې. د ښځو شور غلی شو. ناڅاپه پر له پسې درنو غږونو ولړزولم .

هغې پرښـتې چې له بلې دنیا راسره راغلې وه، زما په سر باندې لاس راتېر کړ، لاس یې داسې پوست و لکه د مهربانې مور خبرې. ویې ویل: مه وېرېږه، دا د خوشحالۍ ډزونه دي. پلار دې، نیکه دې، ترونه دي، ټول ستا په راتګ ډېر خوشحاله دي .

پوښتنه مې وکړه: چې خوشحاله دي نو ولې ډزونه کوي؟

ویې ویل: ته په داسـې قوم کې پیدا شـوی یې چې بې توپکه یې ګوزاره نه کېږي. دوی په خپله ښادي کې توپک شریکوي خو توپک ورته غمونه راوړي.

زه لا حیران شوم، ومې پوښتله: ولې؟

پرښتې اسویلی وکیښ، ځواب یې راکړ: ستا قوم بدي داره قوم دی. دلته هر څوک دښـمن لري، له نورو قومونو سره یې بدي وي، له تربورانو سره یې دښـمني وي او که د دښـمنۍ لپاره بل څوک ورته پیدا نه شي نو له خپلو وروڼو سره ورانېږي. وګوره اوس دې ترونه سـتا په زېږېدو خوشـحالي کوي خو چې لوی شـوې د مېراث په سر به درسره جنګونه کوي .

زړه مې و چې نورې پوښـتنې وکړم خو پرښـتې وویل: اوس ځان مه په عذابوه، ارام وکړه. کرار کرار چې لوی شې په هر څه به پوی شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ زموږ په کور کې ډېر خلک راټول شــوي وو. د ډول درزا پورته وه. خلکو اتڼونه کول خو پرښته مې خوشحاله نه ښکارېده. څو شېبې يې داسې راته کتل لکه زړه چې يې راباندې وسوځېږي، بيا يې وويل: زه درنه ځم .

پوښتنه مې وکړه: چېرته؟

ــ زه بېرته بلې دنيا ته ځم، دلته د وينو بوی دی، هلته په انګړ کې يې پسونه حلال کړي دي. نن دې پلار کليوالو ته ډوډۍ کړې ده.

ومې ويل: تا خو ويل چې راسره به اوسېږې، ما به له خطرونو ساتې.

پرښــتې وويل: هو ويلي مې وو، خو چېرته چې وينه تويه شي، زه هلته اوســېدلی نه شم. زه له وينو کرکه لرم. زه وينې ته نه شم کتلی خو ته به ډېرې وينې ووينې.

دا يې وويل پر مخ يې ښکل کړم او د کړکۍ په لوري والوته. ما ورپسې چيغه کړه: ما چا ته پرېږدې؟

مخ يې راواړاوه، ويې ويل: مور ته دې پرېږدم. ميندې پرښــتې وي خو ګوره، دا به په ياد ساتې، داسې ميندې هم وي چې د ليوانو خوی کوي.

پرښته لاړه، څو ورځې وروسته مې بيخي هېره شوه.

✵✵✵

کلونه تېر شول، ځنې شوم، شپږ مياشتې کېدې چې له ترونو سره مو دعوا وه. زموږ پر ځمکه يې دعوا کړې وه. درېيمان راسره ستړي شول. هره جمعه به سپين ږيري راتلل، جرګه به يې کوله چې زموږ په منځ کې لانجه غوڅه کړي. هره جمعه به مو يو يو پســه حلالاوه. درېيمانو ته به مو په خلات کې پيســې ورکولې. دوی ډېرې لارې راوښـودلې خو تره مې يوه هم نه منله. پلار مې عربو ته تللی و. زه يوازې وم، د تره زامن مې پنځه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ مې د تره ښځې مور ته څه ویلي وو. دا چې راغله، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، ویې ویل: دا پلیته په خپلو زامنو باندې نازېږي. ما ته پیغور راکوي چې ستا خو یو دی .

ومې ویل: ادې! پرېږده چې ووایي. دې کې نو څه خبره ده.

د مور ژړا زور واخیسته، ویې ویل: خدای یو زوی راکړی هغه هم بې غیرته .

زه ورته غوږ وم. مور وویل: که دې پلار دلته وای، اوس به یې وختي دا پلیته بوره کړې وای خو تا کې غیرت نشته.

ما ته غوسه راغله ومې ویل: دې کې نو څه بې غیرتي ده .

ویې ویل: څنګه بې غیرتي نه ده، چې په مور غیرت ونه کړې نو په چا به یې وکړې .

زه پاڅېدم ومې ویل: ښه نو ته راته ووایه، زه څه وکړم .

مور په سرو سترګو پورته راوکتل، ویې ویل: که غیرت لرې خو توپک راواخله، یو یو ورته مردار کړه چې زړه مې پرې یخ شي.

همداسې مې وکړل. دوی د ډنډ په غاړه ناست وو، د ماښام اودسونه یې کول. پنځه ډزې راسره و. پنځه واړه مې وویشتل. پخپله مې په آس باندې پښه واړوله، نیمه شپه د ماما کور ته ورسېدم. سهار وختي وزیرستان ته واوښتم. څو ورځې وروسته مور هم له ماما سره راغله. چې څنګه یې ولیدم، په سینې پورې یې ولګولم، پر تندي باندې یې ښکل کړم، ویې ویل: آفرین زویه.

✵ ✵ ✵

انقلاب شو، نور خلک هم وزیرستان ته راکډه شول. جهاد شروع شو. مور راته ویل: وطن داسې دی لکه مور، په ما خو دې غیرت وکړ اوس به په وطن غیرت کوې .

بې حسابه قتلونه مې وکړل. څوک مې په چاړو حلال کړل، څوک مې په مرمیو وویشتل، په چا باندې مې بم واچاوه، نه مې اسیر پرېښود نه تسلیمي. د جهاد لسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال و، چې زه پخپله ولګېدم. د جنازې په وخت کې مې په سر باندې پرښـــته ولیده، ومې پېژندله، پخپله وه، هماغه زما پرښـته وه خو تندی یې تریو و، پرېشـانه ښکارېده، مخ یې ګونځې ګونځې و، زړه شـوې وه لکه زلیخا چې د یوسف په ارمان یې سر سـپین کړی و. هغه مهربانه نظر یې چې ما په ماشـــومتوب کې لیدلی و، اوس نه و ورپاتې. زه موسـکی شـوم، ومې ویل: څومره ښـه شـو چې ته راغلې، ما دومره عمر ګومان کاوه یو شـــی مې ورک کړی خو نه پوهېدم هغه شـــی څه دی. اوس چې مې ته ولیدې، پوه شوم چې ته مې ورکه کړې وې.

پرښـتې هېڅ ونه ویل. همداسـې په کنګلو سـترګو یې راکتل لکه ړانده چې د اواز لوري ته ګوري خو سترګې یې خبرې نه کوي .

ما تمه لرله چې هغه به مې نازوي، لکه په بله دنیا کې چې به یې نازولم. خو هغې داسې ونه کړل، نه یې په سر باندې لاس راتېر کړ، نه راته وموسېده .

جنازه مې وشـوه، خلکو په قبر کې کېښـودم. خاورې یې راباندې واړولې. تپه تیاره شـوه. پرښـته ډېوه په لاس کې راغله. په څنګ کې یې خاورینه مېرمن روانه وه. د خاورینې مېرمنې مخ او تندی هم د پرښـتې په شان ګونځې وو. پوښـتنه مې وکړه: دا څوک ده؟

پرښتې وویل: دا د وطن مور ده.

خوشحاله شوم، ځان سره مې وویل: اوس به مې ونازوي. ما د دې لپاره ډېر مرګونه کړي، ځان مې ترې قربان کړی. اوس به د خپلو قربانیو نتیجه ووینم.

د وطن مور هم لکه پرښته غمجنه وه، نه یې موسل، نه یې خبرې کولې .

زړه مې تنګ شو، ورته مې وویل: وه مورې! ته ولې خپه یې؟ ما وګوره ستا لپاره مې څومره وینې تویې کړې، څومره کسان مې درته ووژل او ته لا خوشحاله نه یې؟

د هغې له سترګو دوه څاڅکي اوښکې راووتې، د مخ په ګونځو کې یې کښته راغلې خو داسې ژر سره ورکې شوې لکه شګلنه ځمکه چې یو عمر یې باران نه وي لیدلی او ته په کې اوبه وڅڅوې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې وویل: ادې! تا ته وایم ته ولې داسې وچه یې؟ ما خو درته ډېرې وینې بهولې دي .

د خاورینې ادې خوله په کراره خلاصــــه شــــوه، په ارام غږ یې وویل: بچیه! زه مور یمه، لیوه نه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توبه

زړه سندرغاړې غځېدلې وه. د لور غبږ یې تر غوږ شو.

- ببو!

دې په نیولې ژبه وویل: سه - دې – وې؟

لور یې وویل: جګه شه ببو. خوب ته خو نه یو راغلې. جګه شه قربانکه دې شم. دغه ښایسته ساحل وګوره، دا ښایسته غروب وګوره.

زړې سندرغاړې چپ لاس د سترګو له پاسه لرې کړ. د لمر کمزورې وړانګې یې پر سترګو ولوېدې. لاس یې سترګو ته سپر کړ. لور ته یې مخ واړاوه.

لور یې په چپ لاس دا له چپه لاسه ونیوه. لړه یې جګه کړه. په ښي لاس یې شا ته درې بالښتونه ورته سر په سر کېښودل. بیا یې د ببو ښی لاس چې په څنګ کې یې مړ پړ لوېدلی و، راپورته کړ. پر ورانه یې ورتکیه کړ. شال یې پر وغوړاوه. د لوېدونکي لمر وړانګې پر بالښتونو ولګېدې. د بالښتونو نارنجي رنګ طلایي وزمه شو.

پخه ښځه د زړې سندرغاړې په څنګ کې د تخت پر ژی کېناسته. مخامخ یې د لوېې دایروي کړکۍ خوا ته ګوته ونیوه. ویې ویل: ګوره ببو! څومره ښکلې منظره ده. په اوبو کې د ډوبېدونکي لمر انعکاس. آسمان ته وګوره، لکه په نارنجي فانوس کې چې ډېوه بله وي. پوهېږې ببو! دلته په وړکتون کې دغسې نارنجي رنګونه ډېر دي. وایي د ماشومانو کنجکاوي او ذکاوت زیاتوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرېې ســـندرغاړې کړکۍ ته وکتل. له کړکۍ هاخوا لوېدونکي لمر، زېړ افق او د سمندر زېړ ځبيښـلي رنګ ته يې سترګې ونيوې. خو لکه دا هر څه چې پردي وي، د دې په سترګو کې يې کوم احساس ونه ځلاوه. خپله سندره ورياده شوه «جانانه راشــه چې پخلا شــو/ عمر د ژمي مازيګر دی تېر به شــينه.» په زړه کې يې ورتېر شول چې عمر رښتيا د ژمي مازيګر و. ولاړ. هر څه ختم شول. د ما د عمر لمر هم په پرېوتو دی نو زه به د دې منظرې نه کوم خوند اخلم؟ د لمر سترګه که ډوبېږي هم نو باک يې نشته. دا غم يې په زړه کې نشته چې ګور به مې مني که نه. خو ما وګوره.

لور يې ور وکتل. جګه شوه. د ورسۍ خوا ته ولاړه.

ويې ويل: ته ودرې چې کړکۍ لږه خلاصه کم. يخ خو به دې نه کېږي؟ هوا خو ښه ګرمه ده که نه؟

زرېې سندرغاړې په شال خپل ښی لاس سم پټ کړ.

لور يې لاســونه د مرغانو د وزرو غوندې دواړو خواوو ته وغځول. لويه ســـاه يې واخيسته: آه! څه ښکلې پسته مسته لنده هوا. د څپو شور اورې؟

زرېې ســندرغاړې ســترګې پټې کړې. ښــی لاس يې له غوږ سره ونيو. سر يې ســوکه سوکه د هو په معنا وښوراوه.

لور يې بېرته راغله. له پښــو سره يې کېناســته. مخامخ يې ور وکتل. ويې ويل: غوږ دې دی؟ ډېره ښايسته موسيقي نه لري؟

زرېې سندرغاړې وويل: لـ ـ لي ـ يې.

لور يې د دې پر پښو باندې لاسونه کېښودل. سوکه سوکه يې چاپي کړې.

د زرېې ســندرغاړې پر ښــۍ پښــې د لور د لاس ګرمي او کېکښـل ښـه ولګېدل. خو چپه پښه يې ته وا ويده ده، محض يې کيکاږل لږ لږ احساسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور يې وويل: پوهېږې ببو! خدای به هر چا ته هر رنګ ښــکاري خو ما ته هنرمن ښــکاري. ته د غروب دغه ښـکلا وګوره، دا د رنګونو امتزاج وګوره. ته وا کوم لوی انځورګر د خپل ماشومتوب خیالونه رسم کړي دي.

زړې ســـندرغاړې د غروب منظرې ته ســـترګې نیولې وې. په ذهن کې یې ورتېر شـول: «که خدای هنرمن وای نو هنرمندان به یې داسې نه خوارول. څوک یې ډم بولي، څوک سازنده.» بیا یې ځان سره وویل: «که نه، هر چېرې خو داسې نه وي. په هند کې د هنرمن څومره قدر دی. د لتا منګیشــکر پښــو ته څومره لوی لوی خلک ور ټیټېدل. هلته د هنرمندانو نه د پیســو کمی وي، نه د احترام. دلته، په دې اروپا کې خو هنرمندان بیخي ډېر قدرمن دي. نو ...»

لور یې وویل: رښـتیا ها بله ورځ په پارک کې ناسـته وم. مرغانو سـندرې بللې. رقم رقم غاړې یې وهلې. سترګې مې ور ته پټې وې. عجب خوند یې کاوه. یوه مرغه به داســې آواز کاوه چې ته وا نورو ته یې لی نیولی دی. په منظمو وقفو به یې چیو – چیو – چیو – چیو کول. نورو لکه د لویې سېمفونۍ برخوال چې وي، رقم رقم غاړې به یې وهلې. کله به یې ټیټ ســورونه ویل کله جګ. ما وې تا نه پوښــتنه وکم چې داسې کمپوز چا جوړ کړی دی چې د مرغانو د غاړو غوندې وي که نه.

د مور ســـترګې یې لړ وځلېدې. له نرۍ موســـکا سره یې خوله یوې خوا ته لړ کږه شوه.

لور یې سترګې ښکته کړې. کړکۍ ته یې وکتل. بیا یې وویل: ببو! تا ته کله داسې فکر نه دی پیدا شــوی چې کاش د مرغانو د غاړو نه مې کمپوز جوړ کړی او ویلې مې وای؟

زړې ســـندرغاړې نرۍ موســـکا وکړه. د نه په معنا یې سر وښــوراوه. ځان سره یې وویل: هغه نورې مې چې ویلې، کومه ګټه یې را ته کړې ده. څومره ســـختې مې وګاللې. پلار له خپله کوره منع کړم. خلکو به ډمه بللم، ســازنده به یې بللم. په یوه کال کې به مې درې وارې کډه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر يادونه يې لکه فلم د سترګو له مخې په تېرېدو شول. اول وار يې چې کور کرايه کړی و، ښــه خوشــحاله وه چې مناســب کور يې په کمه کرايه پيدا کړی. خو په دوهمه مياشت، يوه ورځ مازيګر د کور څښتن راغی. ويې ويل: «زما پيسې په کار دي. کور مې ګرو کوم. تاســې ځان ته بل کور وګورئ.» هغه چې ولاړ، ګاونډۍ ورته وويل چې «د ګروۍ خبره هســې پلمه ده. د کور څښــتن پوه شــوی چې ته سازنده يې ځکه دې له کوره باسي. سازنده ته نو څوک ځای ورکوي.»

د مېړه خبره ورياده شوه: «ژاړه مه. خدای به هر څه سم کي. ښه شوه چې پخپله يې ځواب کړو ګنې ما پخپله بل کور لټاوه. دا نو کور دی؟ ســم د مرغانو کوټنۍ ده. سم ښايسته کور به درته نيسم.»

دې ياد خوند ورکړ. سترګې يې پټې کړې. د مېړه د لاس ګرمي يې حس کړه چې د دې ولي يې سولول او دلاسه کوله يې.

ښی لاس يې بې اختياره چپ ولي ته تېر شو. سوکه سوکه يې وسولاوه. داسې ښه پرې ولګېد، لکه د مېړه لاس چې خوند ورکاوه.

لور يې را پاڅېده. راغله، څنګ ته يې کېناسته. ولي يې سوکه سوکه ور وسولول: خوږېږي؟

سندرغاړې سترګې پرانيستې: نه.

په زړه کې يې وويل: صدقه دې شمه. پلار ته شوې يې. هماغسې مهربانه. شکر چې سړی مې ښه سړی و. خدای دې يې وبخښي. هر څه يې راسره زغمل. زړه مې پرې تکيه و. که هغه نه وای نو غمونو به وختي وژلې وم. کاش ژوندی وای.

د لور غږ له چورته را وايسته: ببو! څومره ښه آرامه فضا ده. يوازې د سمندر د څپو ترنم دی. نور ټول کائنات غلي دي. لکه ستا په کنسرټونو کې چې ټول به غلي وو او ستا سندرو ته به يې غوږ نيولی و.

سندرغاړې په نرۍ موسکا د خبرې تأييد وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور يې د موبايل پر صـــفحې گوته تېره کړه: هغه حمد چې دې ويلی و، هغه مې سخت په زړه را اوري. ته ودرې چې په يوټيوب کې يې پيدا کم. امممممم. دا دی پيدا می که.

سندره يې چالانه کړه. سترگې يې پټې کړې.

زړه سندرغاړې يوه شېبه خپلې سندرې ته غوږ شوه. د دې حمد د ثبت نه وروسته شــېبه ســترگو ته ودرېده. د ســټډيو له ښــيښــې هاخوا ته يې اســتاد ولاړ و. غټ هيډفون يې په سر کې ايښــی و. د دې ســندره يې په پټو ســترگو اورېده. ثبت چې تمام شو، د استاد سترگې يې خلاصې شوې. دوې اوښکې ورو ورو د هغه د سترگو له کونجونو لاندې را وښوېدې. هغه په دوو گوتو اوښکې پاکې کړې. بيا يې لاسونه پورته کړل او د ښيښې له هاغې غاړې يې ورته چکچکې وکړې. استاد يې ورته ويلي وو: «که زما پر ځای پخپله خدای دلته ولاړ وای، هغه به هم دغسې چکچکې درته کولې.»

زړې سندرغاړې اسويلی وکيښ. له ځان سره يې وويل: نه، استاده! چکچکې به يې نه کولې. پوهېږم. فقط حســاب به يې کاوه. لکه موږ چې په تســبيح د خدای ذکر کوو او حساب ورته کوو، هغه زموږ گناهونه دغسې شمېري. دا دی د ټولو گناهونو جزا يې اوس راکړه. يو وخت به مې د بلبلې غوندې ســـندرې بللې. ده ته مې هم سندرې ويلې. خو اوس يې داسې گونگۍ کړم چې دوې خبرې لا نه شم کولی. خو خدای مې دې ايمان ته خير کي. هسې نه چې د ځنکدن په وخت کې مې کلمه په ژبه وانه وړي. توبه خدايه! خدای دې نه کيي.

مخ يې د کوټې د چت خوا ته پورته کړ. په زړه کې يې وويل: يا خدايه پاکه! ته رحيم رحمان ذات يې. چې دنيا نه مې بې ايمانه تېره نه کې.

بيا يې په زړه کې ورتېر شــول: که ســړی کلمه په زړه کې تېره کي، څنگه؟ که نه، خامخا يې په ژبه بايد ووايي؟ خدايه! ته مهربان شې!

سندره خلاصه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور بېرته شو. یو ځوان په نیلي شورټ او سپین ټي شرټ کې رانوت. لاس یې د یوې پېغلې په لاس کې و چې په ده پسې کوټې ته ننوته. پېغلې لنډه لمن او بې لستوڼي زېړبخون بلوز اغوستي وو.

هلک د بیر د بوتل وروستی غوړپ تېر کړ. بوتل یې پر مېز کېښود. ویې ویل: اوما! څنګه ځای ما تا ته نیول کړي؟ لږ په کې ګرځېدل وکه. خوند وکه. څنګه ګرانې؟

له دې خبرې سره یې نجلۍ ته وکتل.

نجلۍ وویل: ډېر رومانټیک!

لکه کوتره چې د خپلې جوړې په منښوکه کې منښوکه ږدي، هلک او نجلۍ په شونډو سره ښکل کړل او بېرته ووتل.

پخې ښځې وویل: ببو! ښه وایي. راځه چې لږ وګرځو. د اوبو په غاړه ښې پستې سپینې شګې دي. یبلې پښې به پرې وګرځو. د پښو تلي به مو مساژ کي. ډاکټرم ویلي دي چې ګرځېدل درته ښه دي. هله نو قربانکه دې شم.

د ببو پښې یې په دواړو لاسونو ونیوې، چپ لوري ته یې وڅرخولې. د تخت له ژۍ نه د زړې سندرغاړې پښې وځړېدې. لور یې چپ لاس په چپ لاس کې ونیو. ښی لاس یې د ببو تر ملا تاو کړ. پا یې څوله. په یوه لاس یې هغه تکیه کړه، په بل لاس یې شال پر اوږو ور سم کړ. د وره خوا ته روانې شوې.

زړې سندرغاړې به په چپې پښې وړوکی ګام اخیست او ښۍ پښه به یې پسې څکوله. لور یې هم ورسره پل پل روانه وه.

زړې سندرغاړې ته ځواني ورياده شوه چې د لمسيـ د ملګرې غوندې به مسته چابکه ګرځېده. همدغسې لنډه لمن به یې اغوسته. هاغه وخت کې به خلکو دغسې لمنې میني ژوب بللې. ویښتان به یې د ګوګوش غوندې لنډول. د راډیو ټلویزیون په لوی انګړ کې به شخه غاړه روانه وه. ځینو همکارانو به یو بل ته په ټیټ غږ ویل «زرکه ګوره زرکه! رفتار یې بیخي د زرکو دی.» دې به د هغوی خبرې اورېدلې خو ځان به یې ناګاره اچاوه. دا خبرې بدې پرې نه لګېدلې. دا ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو رقم ستاينه شكارېدله. په زړه کې یې تېر شول چې هماغه کارونه دې وو چې اوس خدای شله کړې. د نامحرمو سترګې به دې پر لوڅو پښو لوېدلې. د بوډۍ ګاونډۍ خبره ورياده شوه چې یوه ورځ يې ورته ويلي وو: «او دختر ګناه داره! نکو! ای رقم کالا نپوش که مردا رام د ګناه غرق ميکنی خودام. ميګه خدا دير ميګيره، سخت ميګيره! از مه ګفتن بود.» رښتيا يې ويله. څلوېښت کاله يې راته صبر وکړ، خو آخر کې يې ونيومه، سخته يې ونيومه.

د ساحل پستو شګو يې د چپې پښتې تلی وتخناوه خو د ښۍ پښې تلی يې پرې چنداني نه پوهېده.

لور يې وويل: ببو! ورته ګوره! د اوبو څپې څومره خوند کوي، ځي، راځي؛ ځي، راځي. څومره منظمې متناوبې. اقبال څومره ښه ويلي دي:

ساحل افتاده ګفت ګرچه بسی زيستم

هيچ نه معلوم شد، آه که من کيستم

موج ز خود رفته‌يی، تيز خراميد و ګفت

هستم اګر ميروم، ور نروم نيستم

زړې سندرغاړې خپلې ښۍ پښې ته وکتل. نوک نيولې شوه.

لور يې زر وويل: اقبال ذهني حرکت ياداوه. فکري خوځښت. يعنې زموږ فکر د ساحل غوندې ولاړ دی خو غرب د موج غوندې حرکت کوي.

مور يې له ځانه سره روانه کړه.

يوه شيبه غلې وه. بيا يې وويل: دا دی ته خو يې وينې. دغه جرمني وګوره. په جګړه کې لوټې لوټې شو خو څومره زر يې خپل هر څه بېرته ورغول. دا يې هماغه د فکري خوځښت برکت و. رښتيا ها بله ورځ مې يوټيوب کې بله جالبه وليده. پوهېږې؟ جګړه چې خلاصه شوه، نيمه جرمني امريکا نيولې وه، نيمه شوروي. بيا امريکا څه وکړل، د جرمني هغه تکړه تکړه پوهان يې امريکا ته يوړل. امريکا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

امریکا شوه، په هماغو جرمنانو شوه. اوس یوه ژورنالسته نادره خبره کوي. وایي په دې پوهانو کې د نازیانو غټ غټ کسان هم وو خو امریکا هاغه مهال ویل چې نه دا نازیان نه دي. ویل یې چې نازیانو دوی په زور همکارۍ ته مجبور کړي وو. ژورنالسته وایي چې پاخه ثبوتونه یې پیدا کړي چې هغوی نازیان وو او باید محاکمه شوي وای.

لکه په نه زړه چې څوک وخاندي، دغسې خندا یې وکړه.

ساه یې سمه کړه. ویې ویل: وینې ببو! هماغه خبره ده چې وایي سیاست مور او پلار نه لري. چې ګټه یې وي، نه حقوق بشر شته، نه حقوق زن، نه بل نه بل.

اممممم. خو جرمنان بلا خلک دي. ټول تکړه پوهان نورو ورنه یوړل خو په دوی کې بیا هم تکړه تکړه خلک پیدا شول. دا هماغه د فکري خوځښت خبره ده. لکه چې سر مې در وخوږاوه.

د مور سترګو ته یې وکتل.

زړه سندرغاړې موسکه شوه. ویې ویل: نه، نه.

د «نه» ویلو په وخت کې یې خوله کږه شوه.

لور یې په نرم سپین دسمال د دې د زنې خوا ته روانې ناړې پاکې کړې.

زړې سندرغاړې هڅه وکړه چې خوله را ټوله کړي. د تېرو یادونو بله څپه پرې راغله. یوه ورځ یې د ټلویزیون په سټډیو کې سندره ثبتوله. دا په سینګارتون کې ناسته وه. له دهلیزه د کارګردان غږ راته چې «زر کوئ، ټول تاسو ته منتظر دي. هله نو زر راشئ چې بیا بل ثبت لرو.» دې آریشګرې ته کړه چې لږ بېړه وکه. زر مې جوړه که. سندره یې چې ثبت شوه، تشناب ته ولاړه. له هېنداري سره تم شوه. سر یې هېنداري ته نږدې کړ. د لاندنۍ شونډې یوې خوا ته یې د لب سیرین رنګ لږ غوندې بهېدلی و. تشناب ته تګ ورنه هېر شو. په منډه د سټډیو خوا ته ولاړه. پروډیوسر ته یې وویل چې دا سندره به نه نشروئ. کارګردان او پروډیوسر ورته ویل چې «دا په ټلویزیون که نه معلومېږي. تشویش مه ورته کوه.» خو دې ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه. نه یې غواړم. بیا هغوی ورته ټوله سندره په ټلویزیون کې وښوده. ټول ورته په ځیر کتل. دې خو ان سترګې هم نه ځمبلې. سندره یې وکتله. زړه یې ډاډه شو چې په ټلویزیون کې د لب سیرین بهیدلی ځای نه ښکاري. بیا یې د خپرولو اجازه ورکړه. ځان سره یې وویل: آه خدایا! څومره دې زهیره کړم. اوس مې ګوره چې د خولې ناړې هم نه شم ټینګولی.

د لور غبړ له چورته رابهره کړه: ببو! د څپو موسیقي ته دې غوږ دی؟ څه ښه نرم ترنم کوي. زه چې ګورم دا طبیعت ټوله موسیقي ده. د باران ترنګهار، د سیند شرهار، د مرغانو چغهار، امممم باد ته چې پاڼې ښوري د هغې آواز، دغه د څپو شړپهار دا ټوله موسیقي نه ده. خدای دې زما ببو هم زر جوړه کي چې بېرته سندرې ووایي.

د استاد خبره ریاده شوه. هغه به هم دغه خبره ورته کوله. کله چې دې سندرې ویل شروع کول، زړه نا زړه وه. هر چا ورته ویل چې غبړ دې ډېر ښایسته دی، ولې سندرې نه وایې. خو دې له ډېرو نه اورېدلي وو چې موسیقي ګناه ده، ناروا ده. استاد ورته ویلي وو چې «ما دیني کتابونه لوستي دي، یو آیت یا حدیث هم نشته چې موسیقي حرامه کړي.» لا یې دا خبره هم ورته کړې وه چې «هغه زبده قاریان چې دي، په موسیقي کې د ما شاګردان دي. قاري چې په سر او لی پوه نه وي، ولله که سم قرائت وکي.» استاد یې ویل چې که موسیقي حرامه وای، خدای به په طبیعت کې نه پیدا کوله.

لور یې وویل: پوهېږې! ته چې روغتون کې وې، خلکو به هره ورځ درته دعاوې کولې چې خدای دې زر ښه کي. په ټلویزیونو کې، په یوټیوب کې، په فیسبوک کې، په راډیوګانو کې، هر ځای کې ستا خبرې کېدې. ما یې د ډېرو لینکونه خوندي کړي. چې هر وخت دې حوصله وه، بیا به یې له خیره درته یو په یو ښکاره کړم. رښتیا، پرون مې ورپام شو چې په دې یوه هفته کې دې هره سندره په یوټیوب کې څو څو لکه ځله کتل شوې ده. ببو! دومره محبوبیت یوازې د خدای د نازولو خلکو په برخه کې وي. پوهېږې! ډاکټر ویل چې د داسې سختې حملې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ کسان بېرته ښه کېږي. بیا داسې زر چې ستا وضعیت ښه شو، ان ډاکټران درته حیران وو. ببو ګله مې په خدای باندې ډېره ګرانه ده.

دواړو په تته رڼا کې د یوې بلې موسکا ته وموسېدلې.

زړې سندرغاړې د سمندر پورې غاړې ته سترګې ونیوې. لمر پوره لوېدلی و. د آسمان په څنډه کې د رنځورو زېړو وړانګو پر ځای نری تته سپینه رڼا ښکارېده.

لور یې وویل: چې جوړه شې له خیره، د هامبورګ کانسرټ به وکې. څو زره کسانو له مخکې نه ټکټونه بوک کړي دي.

د ډاکټر خبره وریاده شوه چې ویلي یې وو «کېدای شي په څو میاشتو کې هر څه بېرته د پخوا غوندې شي.» سهار یې په ذهن کې ګرځېدل چې که خدای ښه کړه، د هامبورګ کانسرټ به لغو کوي. حج ته به ځي. نور به له سندرو نه توبه کوي. دا یې پخه منلې وه. خو اوس یې د تېرو کانسرټونو صحنې سترګو ته درېدلې. د نندارچیانو چکچکې او نارې، د ګلانو ډالۍ، د عکسونو اخیستلو ته په لیکه کې د مینهوالو درېدل، په ټلویزیونو کې مرکې، د نوروز او اختر په شپو کې جشنونه … چا به د موسیقۍ بلبله بلله، چا د ترنم ملکه.

په زړه کې یې تېره شوه: څنګه به وي چې کله ښه شوم، دغه د هامبورګ کانسرټم وکم؟ دغه به مې آخر وي. بیا به توبه وکم.

د لور لوړ غږ له چورته را وایسته: ببو! په کوم چورت کې ډوبه شوې؟

زړې سندرغاړې وویل: هېس.

لور یې وویل: هېڅ نو مه وایه. درې وارې مې درباندې غږ وکړ، ایله چې په درېم وار دې واورېد.

- رښتیا؟
- خود.

دواړو وخندل. کوټې ته ولاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیبه وروسته، څلورو سترګو د کړکۍ له هغې خوا نه سمندر ته کتل. د سپوږمۍ رڼا د سمندر اوبه لکه سپین زر ځلولې.

۲۰۲۳/۵/۱۹

اولڅن، جرمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلال

د دوکان مخې ته پیاده‌رو کې مایل ایښـي صـندوق وزمه مېزونه خالي ښـکارېدل. محمد اســلام ګامونه چابک کړل. موبایل یې د پتلانه له چپ جېب څخه را وایسـت. سـاعت ته یې وکتل. پنځه او پنځه څلوېښـت. موبایل یې بېرته جېب ته کړ او لا پسې چټک شو.

د بند دوکان له دروازې سره ودرېد. دې خوا ها خوا یې وکتل. څوک ورښـــکاره نه شـول. د دوکان پنجرې ته ورغی. لاسـونه یې پر تندې ونیول او تندی یې د پنجرې پر اوسپنیزو میلو کېښود. دننه څوک نه وو.

له وره څخه لرې شو. لاسونه یې د پتلانه جېبونو کې داسې ننه ایستل چې یوازې یې د ګوتو نیمایي بندونه په جېبو کې ننوتلي وو. سـترګې یې د پیاده رو پر ځمکې ښخې وې. پر وچو شونډو یې ژبه تېره کړه. ښي او چپ لوري ته یې وکتل.

سـوکه سـوکه ښـی خوا ته روان شـو. څو ګامه وروسـته بېرته ودرېد. موبایل یې راوایسـت. شپږو ته لس دقیقې پاتې وې. په څټ وګرځېد او په منډو شو. موبایل یې هماغسې په لاس کې نیولی و. له سړکه د تېرېدو اشاره سره وه. ودرېد. ستمی یې کېده. ښـي او چپ لوري ته یې وکتل. له لرې هم موټر نه ښـکارېده. د موبایل ساعت ته یې وکتل. پنځه او دوه پنځوس. اشاره لا هم سره وه. منډه یې واخیسته. له سړکه تېر شو.

د رېل‌ګاډي سټېشن ته چې ورسېد، موبایل یې جېب ته کړ او ماسک یې واغوست. په دهلېز کې راځړېدلي ســاعت کې شــپږو ته پنځه دقیقې پاتې وې. د ټکټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیستلو اتومات ماشین ته ودرېد. یو په یو مشخصات یې انتخاب کړل: هامبورګ ته – تګ او راتګ – یو نفر – نغدې پیسې ...

خوله یې له سرو په راوتونکې هوا ډکه کړه. غومبوري یې ډډ شول. لکه مشدده پ چې ووايي «پوووو» یې کړ او له خولې نه یې هوا وایسته. ویې ویل: څلوېښت آیرو؟ بر پدر یې نالت کې په دې قیمتۍ. پنځوسې یې له بټوې راوکیښې. ماشین ته یې نږدې کړ خو بېرته لاس ونیو.

له څنګه یې درې تور پوستي هډور سړي په منډه تېر شول. ده هم منډې کړې. پنځوسې یې په بټوه کې او بټوه یې د جمپر په جېب کې کېښوده. تور پوستي مخکې او دی ورپسې پر زینو وختل. ټرېن ولاړ و. په بېړه ور وختل.

اسلام وره ته پر نژدې چوکۍ کېناست. دوه تور پوستي ورته مخامخ ناست وو او یو یې په څنګ کې. یو بل ته یې سره وکتل. د ټولو ستمی کېده.

مخامخ ناست سړي ورته وموسل. ماسک یې په دوو ګوتو ونیو او له پوزه یې لر لرې کړ. بل لاس یې د پکي غوندې د وربوز مخې ته وخوځاوه. بیا یې د ګلداره ګلابي ټي شرټ ګرېوان ورپاوه.

اسلام مخ بلې خوا ته کړ. یوه نجلۍ چې اوکراینۍ غوندې ښکارېده د دوی خوا ته روانه وه. د ده په څنګ کې ناست تورپوستي پښې داسې غځولې وې چې بوټونه یې د مخامخ ناست ملګري له پښو سره لګېدل.

نجلۍ چې دوی ته را ورسېده، تم شوه.

اسلام د غځېدلو پښو والا تورپوستي ته وکتل. هغه په خپل موبایل لګیا و.

پر مخامخ چوکۍ ناست ملګري یې ګونډو ته سوکه سوکان ورکړل. په اسپانوي ژبه یې څه ورته وویل. هغه پښې لږ غوندې راټولې کړې.

نجلۍ په سختۍ سره د دوی د پښو له منځه تېره شوه او بل واګون ته واوښته.

تور پوستو څه سره وویل او ویې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټرېن روان شـو. اسـلام را پاڅېد. څو څوکۍ وړاندې ولاړ او د کړکۍ څنګ ته کېناست.

آسمان شـين و او لمر لا لوړ ولاړ و. په زړه کې يې وويل: که په وطن کې وای، اوس به مو روژه ماته کړې وه. چې جرمن پاسپورټ واخلم، بيا به هره روژه وطن ته ورځم. د اوړي روژه چې سـړی وطن کې ونيسي، د ژمي دلته نو عجب خوند به کوي. نه، نه. په اوړي کې وطن ولې؟ دلته چې اوړی وي، په آسـټراليا کې ژمی وي نو سـړی دې هلته لاړ شي.

ټرېن په کړلېچ کې له يوې کرښې بلې ته واوښت او سوکه ټکان يې اسلام له چورته را وايست. موبايل يې راواخيست او د ټرېن له وای فای سره يې ونښلاوه. په وټس اپ کې يې د عزيز پيغام سويچ ټېنګ کړ، ويې ويل: زه ولاړم هامبورګ ته. د ترکانو دوکان بند و. سـبا خو هسـې هم يکشـنبه ده، بازارونه بند وي. نو غوښـه به له هامبورګه راوړم. تر روژه ماتې به بېرته راورسېږم.

حلق يې وچ شـو. پيغام يې ور ولېږه. لږ شـېبه تم شـو. ناړې يې تېرې کړې. بيا يې بل پيغام ولېږه: که نور څه هم په کار وي، راته ويې وايه.

د واګون په بر سر کې د ټکټو کنټرولره راښکاره شوه.

ده په څوکۍ کې ځان لاندې وښوياوه. سر يې د ښۍ اوږې خوا ته کوږ کړ. سترګې يې پټې کړې.

نرۍ موسکا يې پر شونډه تېره شوه.

هماغسې په پټو سترګو يې لاسونه يې سره تېر ببر او تخرګونو ته جوخت کړل.

د کنټرولرې نږدې کېدا يې حس کړه.

ساه يې ورو او ژروه کړه.

کنټرولره يې سر ته ودرېده. ويې ويل: لطفاً ټکټ!

دی ونه خوځېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې څو وارې په نسبتاً لوړ غږ وویل: ښاغلیه! ټکټ مو؟

ده داســې حس کړ چې کنټرولرې سر وخوځاوه او ولاړه خو دی په خپل حال پاتې شو.

کله چې مطمین شو چې هغه له دې واګونه تللې ده، سوکه یې سترګې پرانیستې.

شا و خوا ته یې سترګې وغړولې. بیا پر څوکۍ نېغ شو. موبایل یې راوایست. غوږۍ یې په غوږو کېښــود. پیغامونه یې واوړېدل. ښــځې یې درې پیغامونه سر په سر ورلېږلي وو. ویلي یې وو: «بیلدشتغاسه ته ورشه. د افغانانو د دوکان نه هېل، زیره، مســاله او کورت واخله.» بل پیغام «لږ وطني کولچېم درسره راوړه.» په وروســتي پیغام کې بل فرمایش و: «که ناوخته نه و، همداســې چې راتلې بیا د هراتیانو نانوايي ته ورشه روژه ماتي ته یو څو دانې پېرکي راوړه. ما ته د ګندنې والا واخله.»

د واګون پر تندي ښکارېدونکي ډیجیټلي ساعت کې پاو کمې اوه بجې وې.

اسلام شا ته وکتل. بیا پاڅېد. د واګون بر سر ته ولاړ. دوهمه څوکۍ خالي وه.

کېناست. شا ته یې وکتل. بېرته سم شو.

په موبایل کې یې د قرآن شریف تلاوت چالان کړ. غوږۍ یې په غوږونو کې ســمه کړه.

سترګې یې پټې کړې.

د هر آیت په پای کې به یې دغه جمله له قاري سره یو ځای په ټیټ غږ زمزمه کوله «فبای آلا ربکما تکذبان».

د ټرېن کرړنګی یې تر غوږو شــو. د موبایل غوږۍ یې له ښــي غوږه لرې کړه. په سپیکر کې وویل شول: «توجه توجه! راتلونکی تمځای هامبورګ دی.»

ده اورمېږ تاو کړ. د څوکۍ له پاسه یې شا ته وکتل. کنټرولره د واګون له آخر سره راننوته. دی چابک پاڅېده. د واګون له مخکینۍ دروازې ووت. تشناب ته ننوت. ور یې په ځان پسې بند کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موبایل غوږۍ یې وایسته او له موبایل سره یې په جېب کې کېښوده.

ماسک یې لرې کړ. په هینداره کې یې ځان ته وکتل. د ماسک لاسټیک یې پر مخ لیکه جوړه کړې وه. ده د لیکې ځای سوکه سوکه وسولاوه. تر لنډې بږیرې لاندې زنه یې وګروله. پر مخ یې اوبه تېرې کړې. کاغذي دسمال یې راواخیست. مخ یې وچ کړ. کاغذ یې د تشناب پر غولي واچاوه. جټکه یې وخوړه. ټرېن ودرېد.

د سپرلیو د پښو دربی یې اورېده چې له ټرېن نه کوزېږي.

لویه ساه یې واخیسته. ماسک یې بېرته واغوست. د تشناب دروازه یې ورو پرانیسته. تر سترګو لاندې یې ښي او چپ لوري ته وکتل. کنټرولره نه وه. په یوه ترپ یې ځان د ټرین وره ته ورساوه او کوز شو.

په بېړه بازار ته ولاړ. سودا یې وکړه. د اتو بجو ټرېن ته یې ځان راورساوه.

موبایل یې وشرنګېده. ژر یې غوږۍ ورواچوله.

- جووووړ په خیر، تکړه تازه! د روژې سره څنګه یې؟
- شکر دی. روژه خو مو که خدای کول خلاصه کړه. کار کوې که بېکار یې؟
- کار خو کوم خو چندان کار ولا که وي.
- سپین که تور؟
- تور.
- نو ولې سپین کار نه کوې؟
- ولې یې وکم؟ لېونی خو نه یم چې د جاب سنټر پیسې به د ګوتو نه باسم. دغسې خوند کوي چې د جاب سنټر پیسېم واخلم، د تور کار ګټه هم بچت کم.
- خو که ګیر شوې، جریمه به دې کې.
- خدای مهربان دی. تر اوسه خو یې ورنه چپ کړی یم. هغه انډیوال دې څنګه دی؟ هغه په کمپ کې چې راسره و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- جميل يادوې؟ ښه دی. بلا سړی دی. سپین کار هم کوي، سبق هم وايي. ها بله ورځ يې C1 واخيست.
- ښه. زه خو لا په A2 کې بند پاتې يم. دوه وارې مې ويلې خو نه کېږي. هغه جميل اوس هم د چرګانو مردارې غوښې خوري؟
- خدای خبر.
- ما خو څو وارې غاړه ورباندې خلاصه کړه. ورته مې وويل چې دغه چرګان په اسلامي طريقه نه ذبح کېږي. په برق يې وژني. چې نه يې مني نو هغه د چا خبره بز از پای خود ګوسپند از پای خود. سړی نو څه ووايي. زه خو قسم دی چې خاص په حلالې غوښې پسې ان هامبورګ ته راغلی يم. بچيش! کنټرولره راغله. زه ټکټ نه لرم. ځان به چېرته پټ کم. بيا به غورې کوو. خدای پامان.

اولڅېن – جرمني 05.05.2022

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرگ او ژوند

روهين وويل: د وطن څه شی ډېر درياديږي؟

نويد پر څوکۍ نېغ شو. شونډې يې تر غاښو لاندې کړې. ويې ويل: امممممم. هر څه يې. لمر يې، شـــين آســـمان يې، خلک. هر چېرې به دې يو څوک موندل چې خواله ورسره وکې. دلته خو هر څوک ايله «هلو/ چوسسس» ووايي، تېر شي. يو ته يې، ته هم کله په کورسونو کې ورک، کله په ځان کې.

دواړو وخندل.

روهين خپلې لوڅې متې وسولولوې، ويې ويل: اخخخخخ! جار دې شم لمره! دا لمر څومره ښه لګېږي.

دواړه د کمکي جهيل په بر سر لوړه کې پر منحني شـکلې لرگينې څوکۍ غځېدلي وو.

نويد وويل: چې شـپږ اوه مياشـتې وروسـته داسـې لمرينه ورځ وي نو خود به ښـه لګېږي.

رپ رپا شوه. دواړو آسمان ته وکتل. څو هيلۍ د دوی له سره تېرې شوې. په جهيل کې داسې کېناستې لکه الوتکه چې پر ميدان کوزېږي. لږ ها خوا د جهيل په منځ کې دوې زانې روانې وې او تر شا يې په اوبو کې دوې ليکې جوړې وې.

روهين تورې عينکې له ســترگو لرې کړې، ويې ويل: پوهېږې؟ زه د وطن په غرونو پسې ډېر خپه يم. دلته چې هره خوا گورې د لاس د ورغوي غوندې هواره وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ غلی شو، بیا یې په ترنم وویل: په غرونو کې لوی شوي، په صحرا کې نه ځایېږي.

نوید ور وکتل. د ده جمله یې تکرار کړه: په غرونو کې لوی شوي، په صحرا کې نه ځایېږي. یاره! دا مسافري به دې آخر شاعر کي. هههههه.

روهین له خپل بیک نه پلاستیکي قوطۍ را ووایسته. د چرګ یو سور کړی ورون یې پخپله واخیست. بل یې نوید ته ونیو.

نوید لاس ور وغځاوه. پوښتنه یې وکړه: د عربانو له قصابۍ دې اخیستي؟

- نه. له سوپرمارکېټه.

نوید لاس ونیو. ویې ویل: خپه نشې، خو زه یې نه خورم. دا ذبح شوي نه دي.

- پر کارټن باندې یې حلال لیکلی و.

نوید په خبرو کې ورولوېد: نه دي حلال. ما پوښتنه کړې ده. وایي دلته چرګانو ته برق ورکوي.

- برق ورکوي؟
- هو. وایي په چاړه حلالول یې په عذابوي خو برق یې په ثانیه کې داسې وژني چې هېڅ درد نه احساسوي.

نوید د موبایل سکرین ولګاوه، ساعت ته یې وکتل. ویې ویل: ښه نو، په پنځو بجو مې له ډاکټر سره «ټرمین» دی.

دواړه پاڅېدل. د اوبو بوتلونه یې د بیک په جېبونو کې ورننه ایستل. روهین له بیکه دوې منې را وویستې. یوه یې نوید ته ونیوه. په بله یې پخپله غاښونه ښخ کړل. د جهیل په خوا کې د ځنګله په منځ کې پر نرۍ لاره روان شول. له هر ګام سره یې تر پښو لاندې د شګو شغها پورته کېده.

لاره کږه وږه چېرته لوړه چېرته ځوړه وه، کټ مټ د انسان د برخلیک غوندې. ګورو ونو نرۍ لاره له لمره پناه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

روهین وویل: په رخصتیو کې مې دا شاوخوا ښارونه ټول پسې وغوښتل. پوهېږې؟ د جرمني طبیعت په هر ځای کې همداسې دی. په هر ښار کې یو یا دوه سیندونه، د سیندونو په څنډو کې بیا اوږده پارکونه، همدغسې لوی او واړه جهیلونه، ځنګلونه، پټې. خلاصه دا چې سپېره ځمکه به په کې پیدا نه کې.

نوید لویه ساه واخیسته، ویې ویل: په کابل کې به مې د داسې شنو ځایونو ارمان کاوه. هلته به مازدیګر چې بادونه والوتل، دوړې به یې پورته کړې او د سرې سپږمې به یې په خاورو شګو ډکې کړې. دوی ته نو خدای ورکړې ده، پاکه صافه هوا، نه دوړې نه ګردونه.

روهین له منې نه وروستی خرپ وایست. پاتې شوني یې په خځلدانۍ کې واچول. ویې ویل: څه د خدای مهرباني او څه د دوی خپله هوښیاري. دوه لوی جنګونه پرې تېر شول خو دوی بېرته په پښو ودرېدل. د جګړې د وخت فلمونه چې ګورم، ټول ښارونه یې لوټې لوټې وو. حیران یم چې خپل وطن یې څنګه بېرته داسې آباد کړ چې اوس د اروپا اول نمبر اقتصاد دی.

نوید وویل: بلا خلک دي.

روهین وویل: خو لا حیران بیا دې ته یم چې هغه وحشي فکرونه یې څنګه بېرته رام کړل. پوهېږې؟ یوازې هټلر خو نه و، د نازیانو ایډیالوژي تقریباً د هر چا په مغزو کې ورپېچکاري شوې وه. نو له هغسې مستبدې ایډیالوژۍ دوی څنګه بېرته راووتل؟

د سپي غپا شوه. غټ تور سپي د ځنګله خوا ته زور کاوه. د پاخه عمر ښځې د سپي پړی په دواړو لاسو نیولی و. هغې ورته وویل: آرام شه. دې خوا ته، دې خوا ته.

سپی کرار او لارې ته سم شو.

روهین لږ تم شو چې نوید مخکې شي. بیا په هغه پسې پر یوه لیکه روان شو چې را روانې ښځې ته لاره ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه موسکه شوه. تر منې وروسته يې وويل: خدای زده چې څه يې ليدلي وو. دی معمولاً آرام وي.

نويد هم موسکی شو.

روهين د ښځې له څنګه د تېرېدو په وخت کې وويل: ښايسته سپی.

ښځې مخ ور واړاوه، مننه يې وکړه.

نويد د موبايل ساعت ته وکتل. بيا يې د ونو د نرۍ ليکې له منځه د جهيل خوا ته سترګې وغړولې. ښځې، سړي او ماشومان ځای ځای د جهيل په څنډو کې پر سپينچکو پستو شګو لمر ته غځېدلي وو. د جهيل په منځ کې يو سړی پر وړې بېړۍ ولاړ و. بېړۍ نه وه، يوازې اوږده پلاسټيکي دړه وه چې څوکه يې د يامه غوندې نرۍ وه. دوې زاڼې هم ورسره جوړه روانې وې.

نويد وويل: جالبه ده. هېڅ نه ترهېږي. د دوی مرغاوۍ، کوترې، زاڼې ټولې له انسان سره داسې روږدي دي لکه کورني حيوان.

روهين وويل: چې آزار يې نه کړې نو ولې به ترهېږي. د مزارشريف کوترې دغسې نه وې؟ په لاس کې به دې ورته دانه نيوله، دوی به دې پر لاس او پر اوږو کېناستې.

له ځنګله راووتل. په تېږو فرش شوې کوڅه کې چې دواړوو خواوو ته يې دوه پوړيز کورونه ولاړ وو، روان شول. له کوڅې نه چې ووتل، د مړستون په منځ کې غځېدلي سړک ته ور سيخ شول. مړستون زموږ د هديرو غوندې سپېره نه و. چارچاپېره د کټارې شـا ته د روسي ولو دېوال، په منځ کې يې منظم چمن، د ناجو دنګې ونې، رنګارنګ ګلان او ځای ځای د قبرونو شناختې په مختلفو شکولونو.

روهين وويل: عجب خوند يې وکړ. د ژبې کورس تمام، امتحان يې ښه تېر شـوی، اوس دغه شـين آسـمان، تود لمر، چکر او بنـډار. پوهېږې؟ زه خپـل مرګ پـه همدغسې وخت کې غواړم.

نويد مخ ور واړاوه، په ارتو سترګو يې ور ته وکتل خو څه يې ونه ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

روهین ورسره سترګې په سترګو شو: ته په کې څه وایې؟ مرګ په همداسې وخت کې خوند نه کوي؟ چې سړی په خوندونو کې ډوب وي، چې فکر وکي په زړه کې یې هېڅ ارمان نه دی پاتې.

نوید وویل: نه پوهېږم. نه غواړم د مرګ په اړه فکر وکړم.

- ولې؟ ډارېږې؟
- بس نو ستا خوښه چې ډار یې بولې که بل څه.

لویه ساه یې واخیسته، بیا یې وویل: زه چې اوبه وینم، مرګ رایادېږي. مرګ راته داسې ښکاري لکه په اوبو کې ډوبېدل. چې سړی لاس او پښې وهي خو ساه نه شي اخیستی. د ساه تربتېدل مې ډاروي. ان تصور یې هم ځوروي مې.

- ګوره! ته له مرګه نه وېرېږې، د مرګ له شېبې وېرېږې. د مرګه له عذابه ډارېږې. پوهېږې؟ مرګ داسې دی لکه د عملیاتو لپاره بې هوشي. انستیزي چې درکړي بیا نو په هېڅ هم نه پوهېږې. نو ډار ولې؟
- زه وایم کاش مرګ مې داسې وي چې زه په درانه خوب ویده یم او مرګی راشي، دغسې مې پسې یوسي.

د امبولانس د آلارم غږ راغی. غږ وار په وار سره تېزېده. دوی چې د مړستون څنډې ته ورسېدل، امبولانس یې ولید چې د بوډاګانو پالنځي ته ورتاو شو. دوو کسانو د بلاک له پوړیو یو بوډا په تذکره کې را وایست. د بوډا پر خوله د آکسیجن ماسک ایښی و. سر یې یوې خوا ته کوږ و.

نوید تم شو. د بوډا په نس او ټټر کې یې سترګې ښخې کړې.

د بوډا نس نه خوځېده.

روهین نوید له مټه ونیو. ویې ویل: وه هلکه! په تا څه وشول؟ مري هغه او رنګ د تا الوتی؟

25.05.2025

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېله دنیا

ســبرینا د دوهم پوړ برنډې ته راووته. د کافي ګېلاس یې پر ګردي مېز کېښــود. غځوونې یې وکړې. د برنډې د کټارې خوا ته ولاړه. لاندې یې وکتل. د اتل په لیدو چورتي غوندې شــوه. له ځانه سره یې وویل: له ده سره مې څه کار و؟ څه مې ورته ویل؟

اتل په پارک کې په ټال کې ناست و. په لاس کې یې کتاب نیولی و او سر یې کتاب ته ټیټ و.

سبرینا د کافي یو غوړپ وکړ. ذهن یې نا کرار و. «کومه ژمنه مې ورسره کړې وه؟ نه، د څه شي ژمنه به مې کړې وي؟ نو څه مې ورته ویل؟»

ســترګې یې د بېړۍ پر هغه موډل ولګېدې چې په پارک کې د ماشــومانو د لوبو لپاره درول شوې وه. بېړۍ اوبه ور په یاد کړې، اوبو سیند ... موسکه شوه. په بېړه کور ته ننوته.

شېبه وروسته د ټال په څنګ کې ولاړه وه. غږ یې وکړ: سهار په خیر اتله! دلته لمر څومره وختي راخېژي.

اتل له کتابه سر پورته کړ: سهار په خیر! راخېژي، که راکوزېږي؟

ســبرینا سر پورته د لمر خوا ته ونیو: راخېژي. ســتاســو په ژبه کې ورته راکوزېږي وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتل یوه گوته د کتاب په لوستل شوي ځای کې ونیوه او کتاب یې بند کړ. گوته یې دې ته ونیوه: دغه لمر ښییم.

سبرینا موسکه شوه: مننه. پوهېږې؟ بېگا مې په خوب کې ولیدې.

اتل ټال ودراوه: ښه دې ولیدم. جالبه ده!

- جالبه خو خود ده. ډېره جالبه! اوس مې چې له برنډې ولیدې را په زړه شو. په منډه راغلم چې درته ویې وایم. البته که مزاحمت در ته نه وي.
- نه، نه، هیله کوم. هسې هم مطالعې ستړی کړی وم. د جرمني گرامر سړی گنگس کوي.

سبرینا په بل ټال کې کېناسته. ویې ویل: دا خو ده. د خوب کیسه به درته وکړم. هسې نه چې را نه هېره شي. ته نو غوږ شه. مور او پلار دې د بلاک په صفري پوړ کې اوسېږي. مور دې یهوده ده، پلار دې افغان.

اتل موسک شو: یهوده؟ زما مور؟

سبرینا په تندي گونځې راوستې: خوب دی نو.

- ښه، نو بیا؟
- مور و پلار دې کړکۍ ته ولاړ دي. گوري چې مخامخ یو یا دوه کیلومتره لرې د نازیانو درې عسکر پر سړک باندې ولاړ دي. د یوه په لاس کې دوربین دی. هغه د سړک په سر د اېښې موانع له پاسه په دوربین کې ستاسو کور ځاري. پلار دې وایي «خدای دې وکي چې دې خوا ته را نه شي!» مور دې د هغوی ویډیو اخیستې وي، د ملکي خلکو د ویشتلو پر مهال. اوس نو مور او پلار دې ډارېږي چې که هغوی راشي او د ویډیو هغه کسټ پیدا کړي نو کیسه به یې ختمه شي.

اتل وویل: خوب نه دی، سمه سناریو ده. هههههه. د نازیانو په وخت کې ویډیو کامرې کله دومره پرېمانې وې چې هر څوک دې یې ولري. عجب تخیل لرې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سبرینا پر شونډو نرۍ موسکا تېره شوه. ویې ویل: ناولونه مې ډېر لوستي دي. په ویښــه کې خو مې تخیل کار نه کوي خو په خوب کې بیا بد نه دی. ښــه نو، بیا لاندې د بلاک دروازه ډبول کېږي. مور دې نېغه پر نیالۍ کېني. مور او پلار دې څنګ په څنګ پر غولي غځېدلي وي. د کړکۍ په بېخ کې بیا یو ماشوم ویده دی. مور دې ټیکری په سر کوي. پلار دې ورته وايي: دوی به د ماشوم په خاطر راغلي وي چې ولې له مورږ سره په یوه کوټه کې پروت دی. دوی به وايي چې دا کور درته مناســب نه دی، باید بل کور پیدا کړئ چې د خوب دوې کوټې ولري.

اتل بې له دې چې ســبرینا ته وګوري، هماغســې چې په ټال کې یې ورو ورو ټالۍ وهله، پوښتنه وکړه: هغه ماشوم زه وم؟

- هو. امممم، ګومان کوم چې ته وې. نه، نه. ته نه وې. ته خو بیا وروسته پیدا شوې. مور او پلار دې هاغه مهال لا اولاد نه درلود. نو هغه بل ماشوم؟ خدای خبر. داسې ګډوډ خوب مې و. ځینې صحنې یې را ته تتې ښکاري.
- پروا نه کا. هسې هم خوب دی.
- ښه نو، مور دې د اپارتمان ور پرانیزي. ګاونډۍ ښځه له وره سره ولاړه ده. هغه له ډاره رېږدي. وايي «ته راسره ځې چې لاندې دروازه بېرته کم؟» مور دې د هغې مټ ســولوي. وايي «مه ډارېږه! زه درسره یمه.» نازي عســکر پر زینو راخېږي، دربیم پوړ ته ځي. هلته هم یوه افغانه کورنۍ اوســېږي. له نازیانو سره په برګه عســکري دریشــۍ کې یو بل برېتور هم وي. سترګې یې شنې دي خو ویښتان یې تور. په سر یې سره خولۍ ده. د هغې افغانې کورنۍ سړی خپلې ښځې ته د تاسو په ژبه کومه پټه خبره کوي. ژبه مو څه نومېږي، پستو؟ پاستو؟

اتل وویل: پښتو په «ښـ» لکه په جرمني کې چې «ایښ» وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پښـــتو، پښـــتو. مننه. دغه بل چې له نازیانو سره ګرځي، ترجمان دی. هغه د کور ځښتن ته په پښتو وايي یو څه خو بیا نازیانو ته بله خبره کوي. ګومان کوم چې د هغوی راز پټوي او نازیان تېر باسي. بیا دوهم پوړ ته کوزېږي. هغه چې تلاشي کړي، له بلاک څخه ووځي. مور او پلار دې خوشـحاله وي چې له خطره بچ شـوي دي خو هغوی بېرته راګرځي. پلار دې مور ته دې وايي چې ژر شـــه ویډیو پټه کړه. د نازیانو هغه ملګری چې پښتو وايي، غواړي خبره واړوي. پلار ته دې وايي «دا ماشوم څو کلن دی؟» پلار دې وايي «لا خو پنځه کلن دی نو پروا نه کوي چې له مور سره په یوه کوټه کې ځملي.» هغه ورته وايي «پنځه کلن نه، چې پنځه میاشـــتنی هم وي، بله کوټه کې به ځملي. دا د دې وطن قانون دی.»

اتل ټال ودراوه. په خندا یې وویل: عجب تناقض او تضـــاد! نازي وګوره او ماشوم ته د خوب د جلا کوټې خبره وګوره.

درب شو. د ټال مخې ته یو توپ ولوېد.

د بېړۍ په موډل کې ولاړ ماشوم وویل: زما دی.

سبرینا توپ ور واچاوه.

ماشوم په خوږه ژبه وویل: ډېره مننه!

سبرینا وویل: ډېره خوښنه!

اتل له ټاله کښته شو.

سـبرینا په بېړه وویل: بله صـحنه مې را په یاد شـوه. مور او پلار دې سـتوني ستغ په هوا کې د سقوط په حال کې دي. لاندې سیند دی.

- خدای دې خیر کي.

دواړه سوکه سوکه د شنې غونډې خوا ته روان شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبرینا کیسه وغځوله: ګومان کوم چې په سړکونو کې چې د اوبلارو دغه ګرد اوسپنیز برغولي دي، دا یې لرې کړی و او سیند ته یې ور ټوپ کړی و. پلار دې ویل چې هغه ویډیو باید خوندي شي. بیا وینم چې په سیند کې د اوبو په سر پلار دې لاندې پروت دی، مور دې پرې د پاسه. دواړه ستوني ستغ. دواړه هوار غځېدلي وي. داسې لکه پلار دې چې له ځانه بېړۍ جوړه کړې وي او مور دې ژغوري.

اتل د غونډۍ په لمنه کې د یوې ونې بېخ ته پلتۍ ووهله. سبرینا یې څنګ ته کېناست.

اتل وویل: پلار مې رښتیا هم دغسې وکړ. ځان نه یې بېړۍ جوړه کړه. مور یې وژغورلو. هر پلار همداسې کوي.

سبرینا وویل: اوه! اوس پوهه شوم. حیرانه وم چې هغه د بېړۍ موډل چې وینم، ولې مې د خوب صحنې رایادېږي. ته په همدې وخت کې د مور په نس کې پیدا کېږې. نه، نه. له دې نه مخکې چې هغوی ځانونه اوبو ته وغورځوي، ته یې په نس کې پیدا کېږې. د توپ غونډې ګردی شی یې، لکه ججوری د هغې په ستوني کې را پیدا کېږې. هماغه ستا نطفه وي. مور دې د کوټې دېوال ته ډډه لګولې ده. پښې یې نس ته ورجوختې کړې دي. وایي ټول بدن مې سوی او خارښت کوي. بیا څوک ورته وایي چې دا هر څه د ماشوم په وجه دي، ته میندواره یې.

سبرینا اتل ته وکتل.

هغه د بېړۍ موډل ته سترګې نیولې وې. اتل نرۍ موسکا وکړه، ویې ویل: موږ دغسې یو نو. له هماغه اوله خپلې میندې ځوروو، تر آخره پورې یې ځوروو. هر وخت یې ځوروو. ښه نو بیا؟

- ته ودرېږږږږږه! هو. په سیند کې غټې غټې ګارې دي، ګردې ښویې، نیمایي په اوبه کې ډوبې، نیمایي د اوبو په سر. ګارې ډېرې دي، داسې ګډوډې پرتې دي. اوبه کمې دي خو ډېرې تېزې بهېږي. پلار دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستوني ستغ لکه بېږۍ پروت دی او مور دې د پاسه وربانده‌ې ستوني ستغ غځېدلې ده. اوبو په مخه کړي دي. پلار دې سر کوږ نیولی دی چې ګارو ته یې پام وي. په لاسونو د تګ لورى سموي چې له ګارو نه چپ شي.

- لکه هغه ورې بېړۍ چې د درو په سیندونو کې رواڼې وي او چلوونکي یې په بېلچه له ګارو نه چپ کوي؟
- بالکل هماغسې. بیا نو مور او پلار دې تر پله لاندې وي. زړه مې درزېږي. وایم تر پله چې ها خوا ته وځي، نازیان به یې ووینې. نازیان د سیند په غاړو کې پیره کوي او څوک چې د سیند له لارې تښتي، ولې یې. بیا ته پیدا شوې. په اسپانیا کې. مور او پلار دې اسپانیا ته تښتېدلي وو. ته چې پیدا شوې، پلار په غېږ کې زنګولې. پوهېږې؟ ته د بېړۍ غوندې وې. نه، نه، د بېړۍ غوندې نه، سم دم بېړۍ وې خو ډېره وړوکې بېړۍ. هههههه. څومره احمقانه ده. کنه! خوب دی نو.

اتل هم وخندل: بلا کوې! دومره قوي فانتزي؟

سبرینا وویل: خو کاش په ویښه کې هم دغسې فانتزي ولرم. زړه مې غواړي کیسې ولیکم. لیکوالي مې ډېره خوښه ده خو چې قلم په ګوتو کې ونیسم، تخیل مې کار پرېږدي. یوه جمله لا نه شم لیکلی.

- نو خوبونه دې ولیکه. بهترینې کیسې به وي.
- که نور یې ولیکم که نه، خو دا به خامخا لیکم. دا بېخي بل رقم خوب و. هو رښتیا، بله صحنه مې رایاده شوه. ستاسو په کور کې یو کتاب وینم. ډېر زوړ کتاب. پوښ یې په ګرد سپېره دی. هغه پخواني کتابونه چې دي، همغسې پوښ یې دی.
- هغه پېړ، سخت، څرمن وزمه پوښ چې وي؟

سبرینا د اتل سترګو ته وکتل: ته څنګه وپوهېدې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اتل شــونډې وېرېږ شــوې: تا پخپله وويل چې پخواني کتابونه. نو پخواني کتابونه خو وو همداسې. ښه نو بيا؟

ســبرينا کيســه وغځوله: کتاب د بل چا په لاس کې وي. ما ته وايي دا وګوره. په ګوتو د کتاب د پوښــتۍ له يوه ځای نه ګرد پاکوي. عنوان يې په طلايي رنګ وي خو ځلا يې نه وي. عنوان لکه حک شوی چې وي، لږ ژور دی. سم نه لوستل کېږي. بيا يې هم په ګوته پاکوو. عنوان يې ورو ورو واضح کېږي. اوه!

سبرينا غلې شوه. په ويښتو کې يې ګوتې تېرې کړې.

اتل ور وکتل: څنګه غلې شوې؟

- بخښــنه غواړم! پای يې دردوونکی دی. همدومره بس دی. نور يې نه وايمه. هسې هم خوب و نو څه حقيقت خو نه و.

اتل چې زنه يې پر ورغوي او څنګل يې پر زنګانه تکيه وه، سر اوچت کړ. پښې يې ورټولې کړې. ويې ويل: ته وا حقيقت دردوونکی نه دی؟ لطفاً! کيسه دې پوره کړه.

سبرينا يې سترګو ته وکتل. ويې ويل: هيله ده چې غمجن دې نه کړي، خوب دی نو سړی څه ووايي. د کتاب پر پوښتۍ ليکلي دي چې ... امممم رښتيا هغه د ويډيو خبره نه وي. مور او پلار دې اصــلاً همدغه کتاب له نازيانو نه پټوي. د کتاب پر پوښتۍ ليکلي وي چې «لس مياشتې وروسته په اسپانيا کې مړ شو» توبرکلوز وژلی وي. پلار دې يادوم.

دواړه غلي شول.

ســبرينا څو ځله د يوه لاس ګوتې د بل لاس په ګوتو کې تېرې بېرې کړې. بيا يې خپل چپ مټ وسولاوه. اتل ته يې وکتل.

د اتل په سترګو کې اوښکه وځليده. ويې ويل: کاش داسې شوي وای.

غږ يې ژړغونی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـبرینا وویل: بخښـنه غواړم چې خپه مې کړې. خووووو په دې ونه پوهېدم چې ولې وایې کاش دغسې شوي وای.

اتل پر زنګنو سر لګولی و. لاسونه یې له پښو نه چاپېر کړي وو. سونګېده.

سبرینا ورنژدې شوه. څټ یې په ورغوي وسولاوه. بیا یې بخښنه وغوښته.

اتل ژړل. کتاب یې د ګوتو له منځه ولوېد.

سـبرینا کتاب راپورته کړ. غلې کېناسـته. نه پوهېده چې څه ووایي یا څه وکړي چې اتل پرې آرام کاندي.

اتل بې له دې چې سر پورته کړي، وویل: لس

ژړا یې زور ونیوه. سبرینا یې بیا څټ وسولاوه. ویې ویل: وروسته به یې راته ووایې. اوس دې زړه تش کړه. وژاړه. زه همدلته یم. درسره یم.

اتل وویل: لس میاشتې.

ژړا وار ورنه کړ.

درېیم ځل یې هڅه وکړه: لس میاشتې یې وشوې.

دا وار یې ځان قابو کړ: خو کاش سـتا د خوب غوندې توبرکلوز وژلی وای. کاش هغه وخت مړ وای چې ډېر کوچنی وم. داسـې وخت چې زما به نه یادېده. چې هېڅ خاطره مې ورنه نه درلودلای. لکه ستا په خوب کې چې نوی زېږېدلی وم. کاش هغه مې نه یادېدلای.

- کاش د خوب کیسه مې درته ویلې نه وای.

اتل ور وکتل. نری موسکا یې وکړه: نو څه به بدل شوي وای؟ ګناه ستا نه ده. لطفاً بخښـنه مه غواړه. بخښـنه دې هغوی وغواړي چې ګناه یې کړې ده، جنایت یې کړی دی. پوهېږې! وژلي یې هم موږ یو او عفوه هم موږ ته کوي.

- طالبان یادوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو. همدغه د سپي زامن يادوم.
- پلار دې هغوی وژلی؟
- ټوک ټوک يې کړی و. په موټر يې مقناطيسي ــ بم لګولی و. د موټر ټوټې او د آغا د غوښو ټوټې سره ګډې وې.

اتل د لاسـونو ورغوو ته وکتل.ويې ويل: په همدې لاسـونو مې د آغا د غوښـو ټوټې راټولې کړې. ليکوال و. تا غوندې پر کيسو مين و.

- ليکوال و؟

اتل د هو په معنا سر وښوراوه: ما به کله کله ورسره لانجه کوله. ځواني ده نو سـړی کله کله اوتې بوتې وايي. ورته ويل به مې چې هسـې دې وخت ضـايع کوې. په دې وطن کې نو کتاب څوک لولي چې ته يې ورته ليکې. ده به ويل چې بې ليکلو مې نه کېږي. لکه په بدن کې مې چې آبسه وي. د آبسې درد په هيڅ شي نه کرارېږي. يوازې په دې کرارېږي چې زوه ترې را وباســې، چې تخليه يې کړې.

سبرينا د اتل مټ وسولاوه.

اتل نری موسکا وکړه. بيا يې وويل: ښه خبر وو چې ژوند ته يې خطر دی. ډېر کله به مې مور سره جنګونه کول چې ولې آغا نه مجبوروي چې خارج ته لاړ شـــو. مور مې ګرمه نه وه. آغا د هېچا نه منله. هلته حالات ډېر خراب وو. طالبانو په موټرو مقناطيسي ـ ماينونه نښـلول. داسـې ورځ نه وه چې په کابل کې دې چاودنه ونه شي. څوک يې په مرمۍ ويشـتل، څوک يې په بم الوځول. پلار ته مې اعصاب خراب وو چې ولې مو خارج ته نه باسي. کاش چې ځورولی مې نه وای. زه بد هلک وم، ډېېر بد.

ســـبرينا يې لاس په ورغوي کې ټينګ کړ. ويې ويل: ځان مه ملامتوه. ته ګرم نه وې. تا د ټولو خير غوښت.

اتل په ټيټ غږ وويل: مننه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه پاڅېدل. نري سړک ته کښته شول.

اتل وویل: یوه شېبه! تا ویل لس میاشتې وروسته؟ په اسپانیا کې؟

- هو. همداسې وه.

اتل هغه تر لاس ونیوله: ته راځه!

اتل ګامونه چټک کړل. سبرینا هم ورسره چابکه شوه.

اتل د بلاک د دروازې مخې ته پر یوې ګونډې کېناست. د برق د ساکټ په اندازه د ژړو درې مربع شکله لوحې پر سړک ښخې وې. دوې څنګ په څنګ او بله ترې لاندې د دواړه په وسط کې لکه د پ ټکي. اتل پر یوې لوحې ګوتې تېرې کړې. ویې ویل: دا وګوره! «آلفرډ دویچ – تولد ۱۹۰۵ – په ۱۹۴۲ کې اسپانیا ته فرار شو – لس میاشتې وروسته هلته مړ شو».

سبرینا وویل: نه! باور مې نه کېږي. دا نو څنګه کېدای شي؟

اتل ور وکتل: دا دې نه وه لوستې؟

- نه، نه. باور وکړه. اصلاً. بېخي مې ورکتلي هم نه دي.
- دا بله وګوره. «انا دویچ – تولد ۱۹۰۸ – په ۱۹۴۲ کې اسپانیا ته فراره شوه – مړینه ۱۹۷۸» دا به یې مېرمن وه.

سبرینا د درېیمې لوحې لیک ولوست: «هانس دویچ – تولد ۱۹۴۲—– مړینه ۲۰۲۰» او دا به یې زوی وي. پوهېږې؟ د هغه کتاب عنوان همدغسې و. کټ مټ همدغسې و. نه. له دې نه لږ بدل و. د دې لیک رنګ تور دی ځکه یې طلايي ده خو د هغه کتاب پوښتۍ توره وه، عنوان یې طلايي. رښتیا ته څنګه وپوهېدې چې پر دې لوحو نومونه او سنې حک شوي دي.

- د کورس استادې را ته وویل. یوه ورځ چې له کورسه ووتو، ګومان کوم چې ته په هغه ورځ نه وې راغلې، په لاره کې یې را وښودلې. په هر کور کې چې پخوا به یهودان اوسېدل، مخې ته یې دغه لوحې ښخې دي. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو يهودانو معلومات په دې لوحو کې ليکل شــوي دي چې په دې کورونو کې اوســېدل. جرمنان دا زرين يادګار بولي. نو آلفرډ دويچ او انا له هانس سره په همدې بلاک کې وو. ســړی څه پوه شي، کېدای شي چې همدا ستا په اپارتمان کې به اوسېدل.

سبرينا د خپل اپارتمان برنډې ته وکتل.

اتل د سـړک بلې غاړې ته اشـاره وکړه: هغه نورې لوحې ولوله. اکثره يې وژل شوي دي. آلفرډ نېکمرغه و چې تښتېدلی و.

دواړه پاڅېدل.

اتل وويل: مننه چې د خوب کيسه دې را ته وکړه.

- هيله کوم. دردوونکې وه. ته مې هم و دردولې. خو دې ته چورت وړې يم چې زما خوب ته دغه شــيان څنګه راغلي دي. نه مې دا لوحې کتلې وې، نه مې يې په اړه اورېدلي وو. اســپانيا ته تېښــته، لس مياشــتې وروسته، يو زوی ... دا څنګه کېدای شي؟ بېخي يې ګنګسه کړې يم.
- نه پوهېږم. خوب بېله دنيا ده. رښتيا له وطنه احوال لرې؟ پلار دې ښه دی؟
- ښـه دی خو ورته سـودا مې ده. لس وارې مې ورته وويل چې ته خو معلم يې، سـتا يې له جګړې سره څه. وايي چې پخپله د وطن دفاع ونه کړم نو شاګردانو ته به مې وطنپالنه څنګه ورزده کړم.
- بده خو ولا که وايي.
- امممم. څه ووايم. ډارېږمه. پرون يې يوه وېډيو رالېږلې وه. د روســانو ټانکونه يې ويشتلي وو. ده او ملګرو يې ورته خوشحالي کوله.

اولڅېن، جرمني

13.05.2022

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش دوکان

نه پوهېږم چې د هر چا خوبونه دغسې ګډوډ وي که یوازې زما.

خوب مې لیده چې په ښار کې ګڼه ګوڼه ده. یو څوک د ښار په چوک کې درګرده په ترنم نارې وهي: د هر درد دوا لرمه، د هر زخم ښــه مرهم! ســختې به آســانې کړمه، بندې به کړم خلاصې! د هر غم چاره کومه، هره غوټه پرانیزمه! هلئ! راشئ! هلئ! راشئ! هر څه مفت، هر څه وړیا دي!

ښار د اوسنیو ښارونو غوندې نه دی. یو شپږ ـــ اوه دوکانه یوه خوا شپږ ـــ اوه بلې خوا ته کتار تر منځ یې خامه ســړک تېر شــوی. بیا همدغه چوک دی او د چوک څلورو خواوو ته همدغسې د یو پوړیزو ختېینو دوکانونو لنډ لنډ کتارونه. پر سړک نه موټر شته، نه سایکل. خلکو پر خرو، کچرو او اوښانو شیان بار کړي دي. د خلکو جامې هم اوســنۍ نه دي. چا د هندوانو غوندې یوازې لنګ وهلی او تر نامه پورته بدن یې لوڅ دی، چا د وزې پوســتکی اغوســتی، چا د افریقا د ځنګلي بنيآدمانو غوندې په ملا پورې د ونو پاڼې ځوړندې دي او یوازې یې خپل عورت پټ کړی. خو ښځې بیا سر تر نوکه پورې په خړو ټوکرو پټې او ماشومان او ماشومانې بیا لوڅ لپړ ګرځي.

سخت ټېل ما ټېل او شور ما شور دی. هر څوک هڅه کوي چې زر ځان ور ورسوي. زه اول سر کې لږ لرې درېږم خو وروســته ګورم چې د خلکو په منځ کې ولاړ یم او ســوکه ســوکه د چوک خوا ته پورې وهل کېږم. ښــۍ خوا ته مې یو ځوان ولاړ دی. ببر سر، لمر سوځولی مخ، خوار بدن، خیرنې له پیوندو ډکې جامې، چاودې پوندې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د ګېډې غم په مخه کړی دی. وايي: «ځومره خوند به وکي چې د نيستـۍ چاره مې وکي. لکه هغه بل به مې ګېډه په ښـو خوراکونو ډکه وي، نوې جامې او سور سپين مخ به مې وي. د ولور غم به مې نه وي، دومره پيسې به راسره وي چې د يوې پر ځای دوې درې وکم. هی هی! عجب خوند به وکي. بيا به مې نو د هېڅ شي غم نه وي.»

بيا وايي: «خو زه هغه بل دله ته حيران يم. هغه نو ولې په دې ټېل ماټېل کې ولاړ دی؟ نور نو څه شی غواړي؟ ته خو ورته ګوره! له موږ نه هغه لا زيات تلوار کوي.»

هغه ځوان خبرې نه کوي خو زه يې خبرې اورم. دغه خبرې د هغه په زړه کې تېرېدې خو ما اورېدلې. حيران په دې يم چې هغه بل سړي ته ولې غوسه دی، ولې يې دله بولي.

بل اړخ ته مې په عمر پوخ، په غوښو پټ، سور سپين سړی ولاړ دی. هماغه کس چې هغه نيســتمن ځوان يې د ژوند ارمان کوي. ده بيا ويل، نه ده نه ويل بلکې ما ليدل چې په سر کې يې دغه خبرې تاوېږې: «چې د وينې فشـار مې ختم کي او د شـکرې علاج مې وکي چې هر څه وخوړای شـم نو عجب خوند به وکي. دې پرهېزونو خو له ښـو غورځولی يم. فشار او شکره هم په بلا وهم خو چې د دې بل شي غمه مې وکي. درې ښـځې را ته ناستې دي خو يوې ته مې هم خوا نه کېږي. دی خو وايي چې د هر مرض دوا لرم نو زه به ورنه د مردانه کمزورۍ علاج وغواړم. لکه په ځوانۍ کې چې تکړه وم، چې هماغسې بيا تکړه شم او هره شپه په درې واړو وار تېر کم نو ايله به د ژوند په خوند وپوهېږم.»

له شـا نه مې په لينګي پوري کوم څه لګېږي او مخې خوا ته مې پورې وهي. ګورم چې ماشومان دي. هلکان او نجونې د غټانو په منځ کې ځان ته لاره کوي او وړاندې ځي. يو هلک بل نه پوښـتنه کوي چې ته ور نه څه شـی غواړې. هغه وايي: «ورته وايم چې د کونګري پښـه مې جوړه کي.» بل وايي: «خو زه ورته وايم چې ميره مې مړه کي. هغه مې هر وخت وهي.» خو دواړه دروغ وايي. زه يې په زړه پوهېږم. هغه چې د کونګري د پښـې د رغېدو خبره کوي، په زړه کې غواړي چې د ورور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښه يې ماته شي ځکه چې هغه کونګرې په تيره ويشتلې دی. هغه بل چې د ميرې مرګ غواړي، په زړه کې وايي: «کاش پلار مې مړ شي چې زه له ميرې سره واده وکم.» ځان سره وايم چې خلک هسې ماشومان معصوم بولي، څومره حراميتوب چې په لويانو کې دی، په ماشومانو کې هم شته. دروغ، کرکه، رخه دا هر څه له ماشومتوبه شروع کيږي.

دې وخت کې په تورو جامو کې يوه پټه ښځه هغه ډنګر غريب ځوان ته ځان رسوي او لاس يې ټينګوي. لاس د هغه ټينګوي خو احساسوم يې زه، لکه زما لاس يې چې ټينګ کړی وي. ځوان مخ ور اړوي. ښځه پر شونډو ښکلوي. خو دغه صحنه يوازې زه وينم. نور يې نه ويني. ليدل څه چې ان د دې مچکې خوند احساسوم. لکه ما چې ښکل کړې وي. ځوان خو ويل چې د ولور پيسې نه لري نو دا ښځه څوک ده چې دی يې ښکلوي. ګورم چې هغه ځوان او ښځه د خلکو له منځه ناڅاپه ورک کيږي. هغه ښځه څوک وه؟ د دې بل په عمر پوخ سړي دريېمه ښځه وه.

په ټېل ما ټېل کې د ښار د چوک خوا ته پورې وهل کيږم. يو وخت مې پام شي چې دا وګړي چې زما شاوخوا ته ولاړ دي، ټول اوبه دي او له هرې خوا رابانديې زور کوي. اوبه د کړۍ غونډې تاويږي لکه ګرداب. او څومره چې وړاندې راځي، کړۍ لا پسې کوچنۍ کيږي او د ګرداب د مرکز خوا ته لا چټکې درومي. ساه مې ډوبيږي. هرې خوا ته لاس او پښې غورځوم خو ګټه نه کوي. اوبو اخيستی يم. غواړم چيغې وکړم خو له ستوني مې غږ نه راوځي. غږ مې تربت دی.

د ګرداب تل ته چې رسيږم، ساه مې بېرته سميږي. ګورم چې هماغه د ښار چوک دی. د چوک په منځ کې يو خټين مربع شکله دوکان دی چې دوې دروازې لري. يوه يې زموږ خوا ته ده، بله يې مخامخ په بله خوا کې. هر څوک له دې دروازې ورننوځي او له هغې بلې بېرته راوځي. هر څوک چې له هغې خوا راوځي، يو بار ورسره وي. چا په سر باندې پنډه نيولې وي، د چا په لاس کې کڅوړه، چا د مکتبي هلکانو غونډې بيکونه په شا کړي وي او د چا په لاس کې د ټېرونو والا سفري بکسونه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جالبه دا ده چې دې خوا ته نارینه په هماغه ځنګلي او لرغونو جامو کې دي خو له هغې خوا چې راوځي، عصـــري کالي يې په تن وي: دریشـــۍ، کميس پرتوګ او واسـکټ، شـورټ او ټي شرټ ... دې خوا ته ښـځې سر تر نوکه پټې دي خو هغې خوا ته بيا په هر ډول جامو کې ښکاري. چا چادرۍ په سر کړې دي، چا تور حجاب کړی دی. د چا پر سر لوی او د چا پر سر کوچنی ټيکری پروت دی. د ځينو سرونه سرتور دي او ځينې بيا پتلونونه اغوستي. هر څوک د کړې سـودا په خاطر خوښ ښکاري. هغه ځوان او هغه ښځه چې سره ورک شوي وو، بيا را پيدا کېږي. وينم چې لاس په لاس له بلې دروازې راوځي. هلک جينس پتلون له کميس سره اغوسـتی او ښـځه په شـورټ او ټي شرټ کې ده. هغه بل په عمر پوخ سـړی هم ورسره جوړه روان دی. حيران يم چې څنګه خپلې ښـــځې ته څه نه وايي چې له بل سره لاس په لاس ګرځي. خو ښځه وايي: «دی مې پلار دی، ته غلط پوه شوی وې.»

خو ماشومان له هغې خوا بېرته نه راوځي. ماشومان چې دوکان ته ننوځي، هماغلته پسې ورک شي. نه، ورک کېږي نه، له هغې خوا چې راوځي، لوی شـوي وي. هغه ځوان چې له هغې ښـــځې سره لاس په لاس ګرځي، هماغه هلک دی چې د ميرې مرګ يې غوښت او هغه ښځه چې ورسره ده، هماغه يې ميره ده.

بيا ګورم چې د دوکان په منځ کې يم. د دوکاندار مخ نه ښـــکاري خو غږ يې اورم. هر څوک خپل رنځ او خپله سـتونزه ورته وايي او هغه ورته يوه پنډه، يا کڅوړه، يا بکس ورکوي چې علاج دې په همدې کې دی. دوی هر چا ته يو شـــی ورکوي خو دوکان تش تور دی. په دوکان کې هېڅ شی نشته، ان دوکاندار هم په کې نشته.

14.10.2022

Uelzen

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library